První kontakt

"Nějak nestíháš," podotkla Aia, když se konečně vyšourala ze svého pokoje. Amanda s rukou zrovna strčenou pod gaučem, kde hledala svou botu, na ni vrhla nepříjemný pohled. Slovo "nestíhat" ani v nejmenším nepostačovalo k popsání toho, že má patnácti minutový skluz, a že když ho nějak, pravděpodobně jedině strojem času, nenažene, tak přijde o svoje pracně vydobyté místo.
"Kdyby ses přestala bavit a pomohla mi najít mou lodičku," požádala Aiau raději co nejvíc mile dokázala, aby jí nemusela říct něco sprostého.
"Jsi nějaká nervózní. Měla by ses uklidnit a najít si nějakého přítele," doporučila druhá žena a prohrábla si svoje vlnité blond vlasy, načež se uvolila a začala přecházet po místnosti, jak hledala botu. Amanda by jí někdy za narážky na to, že je sama, které její přítelkyně vkládala zdánlivě chaoticky do rozhovorů, přiškrtila, jen k tomu naštěstí zatím nedostala příležitost.
"Já na rozdíl od tebe beru školu vážně a chci ji dokončit s co nejlepším výsledem." Konečně se jí podařilo ztracenou botu najít, tak si jí natáhla a zjistila, že neví kde má sako.
"Možná neberu, ale absolvuji ji zatím úspěšně." Složila si ruce na prsou, což bylo dobře, protože to vypadlo, ostatně jako vždycky, že se jí její bujné vnady pokouší utéct skrz zapínání upnutého saténového pyžama.
"Spíš s učitelem," odsekla jí na to Amanda. Měla svou kamarádku ráda, ale když dávala tak okatě najevo jak je přitažlivá, a to dokonce v momentech kdy nebyl nikde nablízku muž, měla jí plné zuby.
"Dokaž mi to!" zazubila se Aia, "Buď v klidu. Když se budeš honit, spíše něco nestihneš. A pokud to nestihneš tak jako tak, tak se nic nestane."
Tohle nechala bez komentáře, bylo zbytečné jí vysvětlovat, nakolik si Vulkánci váží přesnosti všeobecně a dochvilnosti zvlášť. Popadla svoje sako, bylo zmačkané, ale s tím už nic nemohla dělat, a tašku si přehodila přes rameno.
"Radši tu trochu pokliď," pokynula hlavou k jejich společnému obýváku a kuchyni oddělené barovým pultem, "Vrátím se asi až pozdě."
Z beznadějí se koukla na hodiny, zakroutila hlavou a rozeběhla se ke dveřím.
°°0°°
Obočí mu vyletělo vzhůru skoro až k ofině, projev maximálního překvapení.
„Člověk?“ řekl a jen stěží potlačil podtón nedůvěřivosti v hlase.
„Ano,“ přelétl poradci pro etiketu přes tvář nejistý úsměv, „Amanda Graysonová, studentka jazyků a učitelka v mateřské škole... tedy prozatím, až dokončí vlastní vzdělání měla by učit na středních školách,“ dodal jakoby to bylo podstatné, nebylo. Sarekovi stejně pozemský školský systém připadal zbytečně složitý, chaotický a neefektivní. Na Vulkánu chodili všichni do jediné školy od svých sedmi do dvaceti pěti pozemských let a byli rozděleni ve třídách podle specifických nadání, která byla určována pomocí psychoskenerů. Efektivní a logické.
„Je opravdu skvělá na vulkánštinu,“ připomněl nevtíravě poradce, asi si povšiml Vulkáncova zamyšlením nakaboněného obočí.
„To si nemyslím,“ odvětil Sarek neutrálně. Když žádal o asistenta či asistentku, která by mu byla vždy k ruce a zároveň mu poradila v záležitostech týkajících se pozemské kultury, předpokládal, že mu přidělí některého Vulkánce, který tu žije už delší dobu. To, že dostane člověka, ho ani nenapadlo. A popravdě si moc nevěděl rady co teď.
„Ujišťuji vás, pane velvyslanče, že slečna Graysonová je nadmíru inteligentní a schopná mladá žena, která má velký zájem o tohle místo a všeobecně o vulkánskou kulturu,“ pokračoval ve vemlouvavém přemlouvání poradce, až měl Sarek chuť mu doporučit, aby šel zkusit prodávat na tržiště, ale ovládl se.
„Pokud o něj stojí, měla by alespoň přijít včas,“ nedal se jen tak zviklat ve své nelibosti nad lidskou asistentkou.
Poradce ani nestačil začít další ze svých, podle vulkánce už skoro podlezavých, projevů když se ozvalo zaklepání na dveře předkanceláře a pak dovnitř spíše vpadla, než vešla mladá žena.

Utkvěl na ni pohledem a rychle zhodnotil. Modré oči, nazrzlé vlasy, drobná a štíhlá postava, výška mírně podprůměrná, podle všech znaků obyčejná pozemská žena ne příliš tělesně zdatná – závěr; nepřetěžovat ji po fyzické stránce.
Navíc vypadala momentálně velmi nezdravě. V obličeji červená, udýchaná a naopak ruce měla bledší, než bylo pro pozemšťana zdravé. Mírně nad tím pozvedl obočí, protože usoudil, že běžela, což mu přišlo docela nelogické vzhledem k tomu, jak moc si tím zruinovala organizmus. On sám by raději přišel za těchto podmínek pozdě, protože zdravé tělo má každý jen jediné, ale lidé byli v těchto věcech tvrdohlaví, zas a znovu se pouštěli do věcí, které zbytečně ohrožovali jejich život.
„Omlouvám se, jestli jdu pozdě," řekla to rychle a opravdu udýchaně.
„Ne, jdete přesně na čas," ujistil ji poradce.
„Ve skutečnosti jste vstoupila do místnosti o jednu minutu a dvanáct vteřin později než bylo domluveno," opravil ho chladně, nač tu ženu chlácholit, když přišla pozdě. Poradce na něho ale vrhl ne příliš přívětiví pohled.
„Představím vás. Tohle je velvyslanec Sarek z Vulkánu," pokynul k Sarekovi, který se mírně uklonil, zdravit ji po vulkánsku nemělo moc smysl a po lidském způsobu mu to bylo nepříjemné a připadalo mu to nevhodně tělesné. Tohle byl všeobecně uznávaný kompromis.
„Těší mě." Zářivě se usmála, snad aby dala najevo, že jí to opravdu těší, tím si nebyl jist.
„A tohle je slečna Amanda Graysonová, vaše nová asistentka," usmál se na ně na oba, jakoby mu přineslo nějakou radost je představit, „Myslím, že už vás nechám. Velvyslanec vás poučí, co budete dělat." Tentokrát věnoval poradce jeden úsměv jenom Amandě, Sarek ho identifikoval jako povzbudivý, a odešel.
„Opravdu se omlouvám, že jsem přišla pozdě. Pospíchala jsem jak jen jsem mohla, ale...." Přerušil ji zvednutou rukou.
„Jedna omluva je postačující," přerušil ji zvednutou rukou, „Váš úkol tady je prostý. Skládá se především z přetříďování korespondence, smlouvání schůzek a sepisování podrobného rozvrhu. Navíc mě upozorníte, pokud bych nepostřehl nějakou společenskou událost, na kterou by bylo vhodné, abych se dostavil. Vy lidé máte tendenci neustále něco slavit," poslední věta pak zněla skoro jako stížnost.
„Tak to myslím bude jednoduché," pousmála se.
„Ano, vždyť jsem to před okamžikem řekl," podotkl, nechápal lidskou potřebu opakovat některé informace stále dokola, „Budu ve své pracovně." Obrátil se na podpatku a, bez dalších řečí, zašel do své kanceláře, zanechávaje tam Amandu o samotě.
Zastavil se těsně za zavřenými dveřmi, mírně pootočil hlavu a pozvedl obočí. Byl to podivný pocit, že ve vedlejší místnosti byla pozemšťanka, nebo spíše konkrétně tahle pozemšťanka. Přes svůj křehký vzhled byla její osobnost silná a stabilní, to vnímal dokonce i svými omezenými telepatickými schopnostmi. Mírně potřásl hlavou, pohlédl ke svému stolu doslova zavalenému paddy, tedy měl tam tři, ale pro něho to bylo až moc, a raděj se posadil, aby dodělal zmeškanou práci.
°°0°°
Vždycky jí připadalo, že je tu velmi teplé podnebí, ale když vylezla z vulkánské ambasády na chodník, připadala si jako v klimatizované místnosti. Uvnitř v budově bylo snad sto stupňů a přitom tamní vulkánci chodili v těžkých hábitech a vysokých botách. Ona se tam cítila jak upečená ve vlastní šťávě a to na sobě měla kostýmek s krátkou sukní.
V bytě se pak cítila ještě líp, protože tam bylo příjemných dvacet dva stupňů, takže jí dokonce ani nevadilo, že obývák byl stejně rozbordelený jako před jejím odchodem. Odsunula nějakou neumytou misku, co byla na sedačce a posadila se, nohy si pohodlně natáhla dopředu.
„Ahoj. Dorazila si nějak pozdě," zamručela Aia, která se opět dostavila v pyžamu. Amanda ji v šatech vídala většinou jen, když šla na nějakou schůzku.
„Ahoj. Bylo tam hodně práce," usmála se, milovala svou práci už jen proto, že mohla poslouchat vulkánštinu celý den, „ale je to tam skvělé!"
„Jo, vypadáš nadšeně," zamručela její spolubydlící, „Hej, mě by zajímalo jestli jsou Vulkánci stejně sexy zblízka jako z dálky."

„Aiao, ty taky nemyslíš na nic jiného než na muže," povzdechla si frustrovaně, „Vulkánci jsou... pohlední, to je pravda. Třeba Sarek má skoro dva metry, obličej dokonale pravidelný, černé oči a lesklé vlasy."
„Ha! Já to věděla!" ukázala na ni prstem a rozpustile se zasmála, „Šla si tam jen proto, že chceš okukovat pěkný chlapi!" Byla z toho zjištění nadšená jako malé dítě.
„Podívej se... dobře," zamávala rukou v gestu kapitulace, „Vulkánci jsou pohlední a já tam procuju abych je mohla okukovat," přiznala se se smíchem.
„Přesně tak a teď si vem, že je tam ten Savek..."
„Sarek," opravila ji Amanda.
„Sarek... to je jedno," mávla rukou, konečně se přestala tyčit na svou přítelkyní a taky se posadila, „Budete spolu pracovat dlouho do noci. Zmožení koukáním do hloupých politických textů, možná si k tomu dáte sklenku vína... Kdo ví, co se může stát," oči jí zazářily plamínky představivosti.
„Až na ten drobný detail, že Sarek má jistě doma na Vulkánu rodinu, a že Vulkánci jsou věrní svým ženám a partnerům doslova až za hrob. To ví každý hloupý pozemšťan, který se snažil uhnat nějakého Vulkánce," uzavřela tuhle nesmyslnou debatu rázně. Sice jí Sarek přitahoval, stačil jí jediný pohled do jeho hlubokých očí a těch několik slov, co s ním dnes prohodila, aby ho obdivovala, ale neměla ani pomyšlení, že by jejich vztah mohl být víc než pracovní. Dokonce pochybovala i o tom, že by se mohli stát přáteli, protože jak známo Vulkánci velmi pečlivě vybírají, komu darují přátelství, a Amanda sama věděla, že toho není hodna.
„Jsi moc skeptická. Vulkánec nebo člověk, pořád je to jen chlap a ty si krásná ženská," poplácala ji po stehně, „Nesmíš nikdy ztrácet naději, že najdeš toho pravého, jen jich musíš hodně vystřídat."
„Neztrácím naději a nehodlám nic střídat. Už jen představa, že by se snížil k něčemu takovému, že by si začal s pozemšťankou, je směšná. Miluji vulkánce, jejich jazyk a kulturu, ale vím, že na nás lidi pořád shlížejí jako na děti," vstala, tohle bylo víc, než chtěla říct, „Jdu spát, nechci zase zítra zaspat a přijít pozdě. Tentokrát by mě určitě vyhodil."
°°0°°
Sledoval svou lidskou asistentku už třetím měsíc, pečlivě hledajíc cokoliv, co by jí mohl vytknout, ale s překvapením zjistil, že je i přes chaos, který panoval v jejích osobních věcech, až neobvykle výkonná. Dokonce měl několikrát tendenci myslet si, že i víc než vulkánská asistentka, jelikož v řešení několika krizových situací tato pozemšťanka projevila zajímavou kreativitu.
Nebylo to o tom, že by jí snad obdivoval, do toho měl daleko, ale využíval příležitosti k tomu poznat lidi a jejich chování, které mu bylo prostě záhadou.
Jako právě teď.
Měla polední pauzu, věc, kterou jí povolil, jelikož lidé na rozdíl od Vulkánců museli jíst třikrát a víckrát denně, kterou mohla strávit kdekoli se jí zlíbilo. Ona si ale přinesla jídlo z domova, seděla v kanceláři a pracovala zatím, co v ruce držela sendvič a ukusovala si. Už jen samotný fakt, že jedla rukama, jako nějaký barbar byla zajímavá, natož pak v kombinaci s takovým pracovním nasazením. Vypozoroval zatím u lidí spíše lenost.
„Proč si nezajdete na jídlo někam do města?" zeptal se s přirozenou zvědavostí dřív, než si to stačil pořádně rozmyslet. To byl jeho problém, že mluvil více, častěji, než jiní Vulkánci a hlavně docela často bez předešlého zdlouhavé uvažovaní. Kupodivu právě tohle byly vlastnosti, které z něho dělaly diplomata a vyjednavače s tak perspektivní kariérou.
„Svatý Ježíši!" vykřikla žena vyděšeně a trhla sebou, až se kousek sendviče ulomil a spadl jí na klín. Sarek pozvedl obočí a pro jistotu se tentokrát zdržel dotazu, proč zdůrazňuje Ježíšovu svatost, když každý pozemšťan věděl, že podle starých pověstí to byl, jak to lidé nazývali, svatý muž.
„Vy jste mě ale vyděsil, velvyslanče," zamumlala ve svém rodném jazyce a rychle sebrala upadlý kousek, „Co... proč nejdu do města? Aha na jídlo. To je tak, že jsem zvyklá jíst v práci a při práci. Když člověk pracuje z malými dětmi musí jim být k dispozici celou dobu, ani na minutku se nesmí vzdálit, jinak se může něco stát," krátce, měkce se zasmála, „Alespoň mi tu nikdo neříká, když jím „Letí vesmilná loď"," poslední větu zkomolila, Sarek předpokládal, že tak napodobuje dětský hlas a nedokonalou výslovnost, což jí z nějakého důvodu přišlo nesmírně vtipné.
„Ano, děti jsou někdy... fascinující," připustil. Jen těžko by Amandě vysvětloval, jak moc pro

Vulkánce děti znamenají. Kolik emocí a hlubokých citů se k nim váže. Vlastně ani on sám to nevěděl přesně, protože děti neměl a ani nebylo s kým by si je mohl pořídit. Někdy, když byl sám, si připadal velmi opuštěný, možná, že mít mysl jen sám pro sebe bylo dobré pro soustředění, ale něco mu chybělo.
„Víte co právě děláme?“ vyrušila ho z myšlenek Amanda, která si asi ani nevšimla, že ji částečně přestal vnímat, „Normálně se bavíme o normálních věcech.“ Tentokrát se usmála, naklonila dopředu, ruce zapřela o hranu stolu a opřela si o ně bradu.
„Jistě, proč bychom neměli? Pokud vím, neodporuje to žádné morální či společenské zásadě tohoto světa, aby se zaměstnavatel bavil se svým zaměstnancem. Pokud se ale mýlím...“
„Ne, nemýlíte se,“ přerušila ho, „Jsem moc ráda, že neprobíráme jen pracovní záležitosti. Víte, když člověk desetkrát za den řekne slovo „Meziplanetární smlouva“ leze mu to už krkem. Já osobně mám dojem, že vyskočím z kůže.“
Zůstal na ni několik krátkých okamžiků s pozvednutým obočím koukat. V její větě bylo tolik nelogičností. Zaprvé, proč chtěla na ambasádu, když jí muselo být jasné, že slovní spojení „Meziplanetární smlouva“ bude slýchat, číst a psát velmi často. To, že to nebylo jedno slovo, ale dvě slova, nevěděl jak komentovat. A navíc to prohlášení o vyskakování z kůže.
„Lidé nejsou schopni opustit svou kůži. Pouze hmyz nebo hmyzoidní formy života opouštějí svůj vnější exoskelet zejména proto, že vyrostli a jen jim malý. Například...,“ zarazil se. Jeho asistentka tiskla k sobě rty a tvářila se spíše jakoby jí něco bolelo, už naštěstí znal lidi natolik, aby mu došlo, že se snaží nesmát.
„To byla slovní hříčka, že?“
„Tak nějak,“ souhlasila už se smíchem, „Ale klidně pokračujte, mě opravdu zajímá všechno to o exoskeletu a jiných rasách.“
„Myslím, že se raději vrátíme k precizní vulkánštině. Tam není prostor pro slovní hříčky nebo dvojsmyslnosti,“ rozhodl a přešel k tématu, které chtěl s ní probrat, než ho tak zaujaly její stravovací návyky, „Měl bych pro vás poněkud neobvyklý úkol, který ale můžete odmítnou, pokud ho, nebo už jen můj dotaz, shledáte nevhodným. Ode dneška,“ krátce zvážil, jestli je nutné říkat jí přesné čísla, pak se rozhodl, že není, „za týden se bude konat takzvaná Podzimní večeře. Je to banket pořádaný prezidentem spojené federace planet každý rok. Bylo naplánováno, že půjdu v doprovodu velvyslankyně T'sele, ale ta musela neočekávaně odcestovat zpět na Vulkán, takže jsem zůstal bez doprovodu. Je nevhodné, abych se nezúčastnil, nebo přišel sám a na hledání vhodného doprovodu už není čas. Takže jak říkáte vy lidé „jste má poslední naděje“.“ Složil ruce za zády a vyčkával, co na to řekne, bylo její právo ho odmítnout, protože žádat jí o něco takového bylo nesmírně nevhodné, ba přímo drzé, ale nedostavit se na Podzimní večeři bylo ještě horší. Jako jediný velvyslanec Vulkánu momentálně pobývající na Zemi tam prostě musel být.
„Vy mě zvete na večírek k prezidentovi?“ šokovaně na něho hleděla. Semkl rty, přesně toho se obával.
„Vím, že je to krajně nevhodné abych vás zval. Na Vulkánu by to bylo víc než to. Tam je naprosto nemyslitelné aby svobodný muž zval na kamkoliv svobodnou ženu, ale....“
„Vy jste svobodný? Ještě jsem nepotkala svobodného Vulkánce.“
Napočítal, že to už bylo potřetí, co ho přerušila uprostřed věty a krajně ho takové chování rozčilovalo, ovšem ještě pro teď se to rozhodl přehlédnout.
„Ano, jsem,“ odvětil stroze, neochotný to nějak rozebírat, bylo to až moc blízko zakázaných témat, „Mohl bych znát vaší odpověď? Protože pokud je záporná, pak bych musel....“
„Ne, je kladná. Půjdu s vámi ráda,“ usmála se.
„To už je počtvrté, co jste mě přerušila. Dovoluji si vyžadovat abyste to již příště nedělala,“ napomenul ji přísně a neméně přísně na ni shlédl.
„Omlouvám se,“ řekla.
„Omluva přijata, ale ať se to do budoucna neopakuje.“
„Říct mi to jednou je postačující,“ parafrázovala větu, kterou přednesl těsně po tom, co se poznali. Dlouze se na ni podíval, uvažujíc jestli má její slova brát jako urážku. Jeho sice spíše pobavily, ale to neznamenalo, že nebyly jako urážka myšleny. Nakonec dospěl k rozhodnutí, že prohlášení, které

je zábavné přestává být urážkou, byť tak bylo původně myšleno.
„Tady," položil před ní na stůl pozvánka. Byla papírová, se zlatým lemováním a naprosto zbytečně zdobená. Uznával ji jen proto, že to byl zvyk a zvyků si Vulkánci vážili.
„Děkuji," pousmála se a vzala pozvánku do ruky. Převracela ji a prohlížela jako nějaký vzácný exponát, opravdu podivné chování.
„Není za co," odpověděl ve standardu, jelikož Vulkánci podobnou frázi postrádali. Když už někdo děkoval, tak vždy bylo za co, proto bylo nelogické odporovat, že existuje něco, zač je třeba děkovat. Mírně naklonil hlavu na stranu a sledoval jemnou práci jejích útlých prstů i to jak se měnily výrazy v její tváři, z těch se snažil odhadnout, co si myslí. Z nějakého pro něho neznámého a jak si dokonce sám i přiznal, nelogického důvodu, ho její myšlenky zajímaly. Dokonce tak moc, že mu myslí problesklo, jaké by to bylo je poznat při splynutí. Zarazil se nad tím.
Tohle už nebylo nelogické, to hraničilo s bláznovstvím a ztrátou rovnováhy, vždyť proč by měl o něčem takovém vůbec jen uvažovat.
„Budu ve své kanceláři," oznámil.
„Jistě," znovu se pousmála a jen tak koutkem oka vzhlédla od pozvánky. Mírně kývl a obrátil se ke dveřím do pracovny, kde hodlal hledat bezpečí před podivnými myšlenkami, které ho napadaly, když zaslechl, jak si šeptá něco v tom smyslu, že bude úžasné se s prezidentem setkat. Už se nadechoval, aby řekl, jak je její nadšení nelogické, prezident federace byla spíše ozdobná funkce, protože kvůli množství členských planet neměl valnou moc a zároveň se jím mohl stát kterýkoliv z občanů členské planety, takže to nebylo nic tak neobvyklého. Jenže si najednou uvědomil, že to ani nechce říct, že její nelogičnost a výbuchy emocí, před pár okamžiky byl svědkem hned několika od veselí, přes nelibost až k studu, jsou vlastně svým způsobem osvěžující. Koutek jeho rtů sebou cukl, jemně, téměř nepostřehnutelně, jak se tomu Sarek pousmál.
°°0°°
Po cestě domů si koupila kaktus v květináči. Lidi je většinou neměli rádi, protože kaktusy měly trny a kvetly třeba jen jednou za několik let, ale Amandě nevadily. Vlastně by se dalo říct naopak, líbila se jí ta úžasná obrana, kterou si vytvořily proti sežrání a to jak dokázaly růst na těch nejnehostinějších místech. Hrdě si ho nesla chodbou doslova jako vzácnou relikvii, tiše si pobrukovala a všeobecně měla výbornou náladu. Kdo by taky neměl, když by měl možnost se setkat s prezidentem federace a zároveň strávit večer v příjemné společnosti velvyslance Sareka. Zastavila se před dveřmi, kartu na jejích otevření připravenou u zámku a usmála se, trochu zasněně, trochu tajemně. Ani nevěděla proč, prostě se cítila skvěle a těšila se na pondělní večer, jako na nic jiného ve svém životě.
Panel zapípal, když jím projela kartou a dveře se otevřely, z útrob bytu okamžitě uslyšela dvojitý pobavený smích. Aiany a druhý, který jí byl neméně známý, ale nevěřila, nebo spíše doufala, že už ho nikdy neuslyší.
Kaktus i kabelku odložila hned za dveřmi, ale nešla dovnitř, naopak se zastavila a podívala se na sebe do zrcadla. Její vlastní odraz v něm jí připadal najednou zdrchaný, zoufalý a vyděšený, to poslední zvlášť. Doufala, že se ho navždy zbavila, že už je volná, ale jeho hlas...
„Amando!" vykřikl Jack vesele, docela jako by se nikdy nic nestalo a oni dva byli pořád víc než přátelé.
„Ahoj Jacku," obrátila se na něj statečný úsměv na rtech.
„Vypadáš naprosto překrásně," přistoupil k ní a objal jí, ucítila jeho kolínskou, pevný stisk paží kolem zad i dotek vlhkých rtů na tváři. To všechno dohromady, přestože to byl projev náklonnosti, v ní vzbuzovalo odpor a strach tak velký, že jí stálo mnoho sil ho od sebe neodstrčit.
„Narazila jsem na něj, jak stojí za dveřmi, tak jsem ho pustila dál," švitořila Aia měkkým hlasem, ale se zvláštním podtónem, který se objevoval kdykoliv narazila na nějakého muže, co se jí líbil. Kdyby jí tak Amanda byla schopná říct, že Jack není takový, jakým se zdá být.
„Hned jak jsem se vrátil, zamířil jsem za tebou." Amandě to znělo jako výhružka, ne jako něco, co by jí mělo potěšit.
„Víš Jacku, že se mi Amanda za celých pět měsíců, co tu spolu žijeme, nepochlubila, že má někde ve vesmíru takového pěkného přítele?" pozvedla Aia.

„To je ale trestuhodné opomenutí," řekl se smíchem, ale ona viděla v jeho čích ten zvláštní nenáviděný lesk, „za to Amanda nedostane čokoládu, kterou jsem přinesl."
„Vždyť už jsme jí stejně snědli," zasmála se Aia, „Kdyby netrávila tolik času na ambasádě s tím velvyslancem dostala by kousek."
Amandě při kamarádčiných slovech zatrnulo, věděla jak moc je Jack žárlivý a že si bude domýšlet víc, než co je pravda.
„Je tam hodně práce," snažila se to zachránit, i když věděla, že je to marné, stačilo jí podívat se mu do tváře, která se napínala ve snaze zůstat veselým.
„Vždycky měla ráda věci, co byly co nejdivnější," vtiskl jí další polibek, tentokrát do vlasů někde kousíček od spánku. Byla z něho cítit touha jí opět vlastnit. Skousla si jazyk, aby mu v ten okamžik neřekla, že on je taky divná věc. Ta nejdivnější ze všech v dnešní době psychoskenů.
„To mi povídej," pokračovala Aia v laškování, která neviděla nic podezřelého.
„Proč si nezavolal, že dorazíš?" snažila se přerušit tohle vtipkování na její účet, nebylo vůbec vtipné a navíc se v něm skrýval výhružný podtón z Jackovi strany, „Mohla jsem tě přijet vyzvednout."
S obavou sledovala, jak vzal do ruky její kabelku a začal se v ní prohrabovat s naprostou samozřejmostí jakoby byla jeho, nikoliv její, nebo jakoby na takovou prohlídku měl právo. Sebrala mu ji nedbajíc na to, že by se mohl rozčílit, ale bylo už pozdě. V ruce mu zůstala lesknoucí se pozvánka.
„Podzimní večeře?" přečetl s lehce tázavým podtónem, „To je ale náhoda, já jsem na ni také zvaný. Mohly bychom jít spolu," nebyl to dotaz, ale příkaz, přesto ten rozdíl byl skoro nepostřehnutelný, ani sama Amanda ho dřív nevnímala.
„Jdu tam jako doprovod velvyslance Sareka," její hlas zněl trochu přidušeně, tak si odkašlala a doufala, že to Aia, pokud si vůbec všimne, bude přikládat rozpakům z nenadálé návštěvy přítele.
„Jsem si jist, že tvou přítomnost oželí a pochopí, že tam půjdeš se mnou," prohlásil s takovou samozřejmostí až to bralo dech, což byla vlastně jedna z věcí, kterou na něm Amanda dřív tak bláznivě obdivovala, a která jí přitahovala.
„Myslím, že to nebude možné," vymanila se z jeho stálého obětí, „protože on potřebuje doprovod a nemůže najít jiný. Ty si ho jistě seženeš," vrhla významný pohled po Aie, ta jen překvapeně zamrkala, „A teď bys myslím už měl jít." Když to říkala, raděj se stáhla do bezpečné vzdálenosti a zároveň tak, aby mohla chránit svou přítelkyni. Vždycky měla až přehnaný ochranitelský pud. Změřil si ji nepříjemným pohledem plným chladného vzteku, ona mu ho vracela vzdorovitě pozvednutou bradou. Stejně rychle jako se vztek objevil, zase zmizel pod maskou dokonalého gentlemana.
„Dobře, pokud je to třeba v zájmu dobrých diplomatických vztahů, setkáme se až tam." Vypadalo to od něj jako kompromis, ale byla v tom výhružka tak patrná, že z toho šel Amandě mráz po zádech. Bylo jí jasné, že jeho účast se neobejde bez následků, pokud se nebude chovat tak jak on bude chtít.
„Brzy se uvidíme," přitáhl si její obličej ke krátkému polibku, kterému se ani nepokoušela vzdorovat. Nechtěla vyhrocovat beztak napjatou situaci.
„Rád jsem tě poznal Aiao," usmál se na blonďatou ženu, potom i na Amandu. Vypadal jako hladový pes, co zrovna chytil stopu kořisti, kterou byla drobná zrzavá žena. Odvrátila hlavu stranou a sklopila pohled, cítila se najedou tak bezmocná a to dokonce, i když slyšela zasvištění zavírajících se dveří. Hrudník jí svírala úzkost jakou zažívala před pár měsíci prakticky denně, a které se ještě dlouho po tom co utekla nemohla zbavit, v noci se pak budila s tlukoucím srdcem. Jako teď. Přitiskla si na něj dlaň.
„Chovala ses k němu dost hrubě a odtažitě," pokárala jí Aia netušíc vůbec nic, „Jestli už ho nechceš, stačí mu to jen říct. Já ho pak ráda utěším," Zasněně se pousmála, natočila pramínek vlasů na prsty a povzdechla.
Amandě přišlo na jazyk několik hrubých slov, které by teď nejradši svojí přítelkyni vmetla do tváře, včetně toho, že je blbá, když se s Jackem vůbec baví, ale ovládla se. Sice za cenu rozkousaného rtu, zato nepřišla o kamarádku.
„Máme složitý vztah," zamumlala diplomaticky. Aia na to něco říkala, vlastně mluvila stále dokola o Jackovi po celý zbytek večera, ale ona jí nevěnovala pozornost. Ve vzpomínkách se chtě nechtě

zas a znovu vracela ke dvou měsícům kdy s Jackem žila. I jen díky těm vzpomínkám jí rozbolel hrudník, jakoby zase měla zlomená žebra a začala si připadat tak malá a bezvýznamná, jako za poslední doby nikdy.
Její sny tu noc, když se jí na krátký okamžik podařilo usnout, byly změtí tříštěných vzpomínek na bolest a ponížení a překvapivě se v nich několikrát objevila Sarekova tvář. Byla tam jen jako nestranný pozorovatel, ale Amanda měla dojem, že s ní sympatizuje, dokonce že jí chce pomoct, ale nemůže.
°°0°°
Přesně podle domluvy nakázal řidiči, aby přijel před vulkánskou ambasádu v půl osmé večer, kde na něho měla čekat Amanda. Kdo ví, proč pociťoval kvůli dnešnímu večeru nervozitu, která pro něho byla neobvyklá. Už v dětství si uvědomil, že je na Vulkánce dosti výbušný, přespříliš zbrklý, možná snad by se dalo říct i agresivní a právě proto zvolil dráhu velvyslance, kde se podobné vlastnosti hodily. Dokonce i lidé si všimli, že má velmi energickou náturu, jak mu několikrát opakoval jeho poradce pro etiketu.
Jenže i přes tohle všechno nikdy nepociťoval nevyrovnanost, když měl navštívit jakokouli pozemskou akci. Snad to bylo spojeno s tím, že jeho dnešním doprovodem byla právě Amanda, jejíž tvář se mu několikrát zjevila ve snu. To pro něj nebyla zrovna obvyklá věc, snění všeobecně a vkládání známých tváří zvlášť.
Zastavili u chodníku, kde už stála Amanda v lehčích večerních šatech a malou kabelkou pod rukou. Plánoval vystoupit, pomoct jí do vozu a pak zase nasednout, jak kázala etiketa jak lidská tak i vulkánská, ale ona jen co se otevřely dveře, vlezla dovnitř sama.
„Dobrý večer," znělo to jako povzdech. Nemusel znát lidi, ani nemusel být telepat, aby poznal, že jí dnes asi nebude moc do řeči.
„Dobrý večer," odpověděl stejně stroze a odměřeně jako ona a stáhl se na úplně druhý konec vozu, rozhodnutý jí poskytnout soukromí, protože podle jeho mínění o něj evidentně požádala.
I přes to nemohl neukojit svou zvědavost a několikrát na ni během cesty pohlédl. Vyhlížela z okýnka na vozy, které je míjely a pak na obíhající krajinu, když jeli cestou k prezidentské rezidenci. Každým okamžikem nakrčila čelo a několikrát si během cesty přejela rukou po břiše, což bylo gesto, o kterém už Sarek věděl, že ho lidé dělají, když je jim zle, většinou od žaludku. Možná byla Amanda nemocná, nebo extrémně nervózní a proto se chovala tak pro ni netypicky zamlkle. Nevěděl jak by jí mohl v kterékoliv z problému pomoct a už vůbec si nemyslel, že by na to měl právo, nebyla dokonce ani jeho přítelkyně, ale jen pouhá asistentka.
„Předpokládám, že jste si přečetla příručku, kterou jsem pro vás sestavil a víte koho, jak a kdy pozdravit či oslovit," začal konverzaci na důležité téma, když byla prezidentská rezidence na dohled.
„Ano, přečetla," odvětila vulkánsky a pomalu odvrátila pohled od okýnka, „Doufám, že neudělám nějakou botu," v posledním slově přešla plynule do standartu.
Zamračil se nad tím, neznal významovou souvislost s posledním slovem a míchání jeho rodného jazyka, tak precizního a přesného s chaotickým a dvojsmyslným standardem se mu příčilo.
„Snažte se mluvit jen v jednom jazyku. To, jak přecházíte od jednoho k druhému, mě mate," požádal jí odměřeně, „a dnes si nemůžeme dovolit vzájemná nedorozumění nebo nějaký skandál."
Zdálo se, že poslední slova jí vyděsila, protože jí z obličeje zmizela veškerá barva anebo byla skutečně nemocná a právě jí stihl nějaký záchvat. Už se nadechoval, aby se přeci jen zeptal, jestli nemá nějaká obtíže, když vůz zastavil a dveře se otevřely.
„Všechno bude v pořádku," zamumlala směrem k němu. Ani tentokrát nepochopil, co tahle fráze měla v tuto chvíli znamenat, protože očekával, že mu odpoví něco relevantního, ale na přemýšlení nebyl čas.
O celou řadu zbytečně zdlouhavých zdravení, představování, klanění se a několika přípitcích těsně za sebou, se konečně situace v sále uklidnila a začala volná zábava. To spočívalo v tom, že se všude udělaly hloučky debatujících lidí, nejčastěji těch, co se vzájemně nesnášely, a ty se začaly hádat a urážet bez použití i jen sebemenší skutečné urážky. Sareka tohle odjakživa překvapovalo, jak dokázaly některé národy, lidi nevyjímaje, projevovat v jeden okamžik agresi vůči někomu koho

nemají rádi a v druhý se přeci jen přidat na jeho stranu. Takových rozporů si ve federaci musel všimnout každý. Většina planet byla vysoce civilizovaná, to ale nutně neznamenalo, že byly také snášenliví jako Vulkánci.
Jednou částí mysli debatoval zrovna s několika velvyslanci a druhou sledoval Amandu, která byla opravdu dnes neobvykle zamlká, ba přímo vyděšená. Její stav se zhoršil, když byli představeni muži jménem Jack Harverd, kterého podle toho, jak se k ní choval, Amanda znala. Byl to syn jednoho z hlavních dodavatelů zbraní pro Zemi a několik sousedících obydlených hvězdných systémů, včetně Vulkánu, kam dovážel to málo, co byli Vulkánci ochotní uznat jako nezbytnou obranu planety v případě útoku. Nebylo totiž logické nebýt připraven na agresi jiných druhů.
Ti dva teď spolu postávali v rohu a mluvili. Tedy on mluvil, hodně mluvil a taky hodně pil, zatím, co ona jen křečovitě svírala svou sklenku a poslouchala ho s pohledem upřeným do země.
Sarekovi se na čele objevila téměř nepatrná vráska, nepamatoval si, kdy by ta energická lidská žena klopila zrak a projevovala někomu takovou přehnanou úctu, vlastně měla spíše tendenci vzdorovat proti veškerým autoritám.
„Takže jste si s sebou přivedl pozemskou ženu?“ zeptal se andorianský velvyslanec na očividné.
Sarek nad tím pozvedl obočí.
„Velvyslankyně T'sele nemohla přijít. Slečna Graysonová byla nejrychlejším a tudíž i nejlogičtějším výběrem.“
„Takže to nemá nic společného s diplomacií?“ podezřívavě přimhouřil oči a tykadla se pohnula Sarekovým směrem, jakoby jimi mohl číst myšlenky.
„Nerozumím,“ odvětil pravdivě, nechápal, co by fakt, že sem přivedl pozemšťanku, měl mít za diplomatický význam. Jistě chápal by to v případě, že by přivedl ženu některého z druhů žijících na planetách žádajících o přijetí do Federace, ale pozemšťané byli zakládajícími členy. Jeho postavení ve Federaci, stejně tak i práva byla nezadatelná ještě na mnoho generací dopředu.
„Každý co tu je, ví, že vy Vulkánci lidi... a ostatně i nás,“ ukázal si na vlastní hruď, „považujete za nevyspělé děti, které je díky jejich agresivním tendencím nutné hlídat. Možná chce vaše nejvyšší rada rozptýlit podobné myšlenky tím, že vám nakázala ukazovat se na veřejnosti v přítomnosti nějakého člověka. Nebo s ním dokonce navázat poměr.“
„Zaprvé, domnění, že mi Vulkánci jakkoliv negativně smýšlíme o lidech, je pouze lidský emocionální předpoklad. Už jen tím, že jsme, jak jistě víte, před staletím založili Spojenou federaci planet značí, že je bereme jako sobě rovné. A co se týče ostatních vašich nařčení,“ přistoupil k němu blíž, takže ho donutil zvednout hlavu a pohlédnout do černých očí, „ty považuji za krajně urážlivá.“
„Ach tak, takže vás při vaší povýšené povaze... ne vulkánské, ale přímo vaší Sareku, uráží, že bych vás spojoval s člověkem? To je mi skutečně líto,“ uchechtl se. Kdyby Sarek nevěděl, že proti němu muž, který stojí před ním, chová nepochopitelnou osobní zášť, cítil by se skutečně uražen, ale takhle to přešel spíše s ironickým pobavením, které dal najevo pozvednutým obočím.
„Zajímavé. Už jsem si povšiml, že většina bytostí má ve zvyku urážet ty, kterým něco závidí,“ nadechl se, aby mu vmetl do tváře další dávku pečlivě promyšlených urážek, které vlastně nikdo za urážky považovat nemohl, když mu jakoby v hlavě zablikalo červené světýlko signalizující nebezpečí. Byl to jeden z vulkánských vyvinutých instinktů, který se v poušti hodil, když bylo nutné hlídat sebe a svou rodinu před nesčetnými nástrahami pouště, a který Vulkánci z větší části potlačili. Proč se projevil zrovna teď, to nebylo Sarekovi jasné, každopádně se rozhlédl po místnosti, nakoukl do každého temného zákoutí a obhlédl každý vchod a východ, takže zahlédl Amandina mizející záda, jak jí Harverd vyváděl ven na zahradu. Nezdálo se mu to, vůbec se mu to nezdálo.
„Omluvte mě, tuto konverzaci shledávám zbytečnou a přehnaně emocionální na vaší straně samozřejmě,“ urazil andoriánského velvyslance bryskně, uklonil se a rychle, dřív než se modropletí muž dokázal vzpamatovat, odkličkoval davem až ke dveřím do zahrady. Tam se zastavil, tak, aby nebyl vidět a zaposlouchal se do dění venku. Zavřel oči, soustředil se jen na využití svého vynikajícího vulkánského sluchu.
Snadno oddělil hluk z místnosti, od hlasů venku smíšených s šustěním větru a hlukem vzdáleného města. Věděl, že by neměl takhle poslouchat za dveřmi, to se neslušelo v žádné kultuře, zvláště v

tak silně posedlé dodržováním soukromí jako byla ta vulkánská, ale něco, snad ten zvířecí šestý smysl, mu našeptával, že má dávat na Amandu nenápadně pozor. Proč ho, místo toho, aby ho potlačil jako vždy, uposlechl, momentálně nehodlal řešit.
„Říkám ti, že je konec," slyšel dokonale jasně Amandin udýchaný hlas, plný jak vzdorovitosti, rozhořčení, tak i strachu.
„Nikdy nebude konec!" opáčil mužský, vztekle a opile, „Nejdřív si za mnou běhala jako poslušné štěně a teď si myslíš, že si budeš vyskakovat?"
Tón, kterým Harverd mluvil se Sarekovi vůbec nelíbil, všeobecně, ale zvláště když ho používal na Amandu.
„Jacku copak ty nechápeš, že jsem s tebou skončila už dávno? Před sedmi měsíci, když jsem od tebe odešla, nemohla jsem prostě už dál snášet, co si dělal a co děláš i právě teď."
„To je pěkné! Celou věčnost se ti snažím dostat k tělu a jen co odletím, tak se sebereš a jdeš roztáhnout nohy tomu zelenému ušatému chlapovy!" vedl si stále svou bez toho, aby bral větší ohled na to, co žena choulící se před ním v lehoučkém přehozu okolo ramen, říká.
Sarek sebou při mužových posledních slovech vnitřně mírně trhl, jak se v jeho mysli vzedmul iracionální vztek. Snadno ho rozehnal díky své letité disciplíně a to dost brzy na to, aby se mu ve tváři nepohl ani jediný sval, to ale neznamenalo, že mu v mysli nezůstala nepříjemná pachuť.
Prudce otevřel oči. Hluk z banketu přehlučel hlasy ze zahrady, na tom už ale nezáleželo, nepotřeboval totiž slyšet víc, aby si byl jist, že musí zasáhnout.
Vystoupil zpoza dveří.
„Jacku prosím tě odejdi!" žádala muže zrovna Amanda zoufale.
„Myslím, že byste měl uposlechnout přání dámy," přidal se na její stranu okamžitě a zároveň se přesunul tak, aby měl za zády i kolem sebe dostatek prostoru v případě, že by došlo na fyzické násilí. Muž byl na první pohled dost opilý na to, aby bezdůvodně útočil.
„Nepleť se do věcí, kterým nerozumíš, ušatá zrůdo!" odsekl vztekle, byl ještě opilejší, než se na první pohled zdálo. Sarek nad tím i nad barvitým a útočním popisem jeho soby pozvedl obočí.
„Jasně vidím, že se ke slečně Graysonové nechováte adekvátně jejímu pohlaví a postavení," mluvil klidně, bez emocí nebo třeba jen náznaku urážky, přesto to muže popuzovalo.
„Takže s tímhle strojem vážně šoustáš? To sis nemohla pořídit vibrátor?" obrátil se na Amandu, která při jeho slovech nejdříve zrudla a pak zbledla. Sarek sice nerozuměl polovině z toho, co muž řekl, takové výrazy mu byly naprosto neznámé, ale chápal, že to bude něco urážlivého, když pozemšťanka takhle reagovala.
„Důrazně vás žádám," začal znovu, už o něco přísnějším tonem, zároveň pohlédl k otevřeným dveřím, ve kterých se mihlo několik zvědavých tváří, ale nikdo zatím nezakročil. Nevšímavost a schopnost ignorovat cizí krize, přesto zvědavě nakukovat, nebyla zdá se vrozená jen pozemšťanům, ale i jiným rasám ve vesmíru.
„Jdeme!" přerušil ho Harverd a popadl Amandu surově za předloktí. Ta vydala tichý bolestný povzdech, trochu podobný hlasu pouštních ptáků.
„Tak to stačí." Sevřel muži zápěstí v ocelovém stisku, žádný Vulkánec by nikdy nestál opodál, když by bylo ubližováno bezbranné ženě, jako se dělo právě teď. Odtrhl Harverdovu ruku od její paže a přitáhl ho blíž k sobě. Muž byl chvíli vyvedený z míry vulkáncovou silou, bohužel se ale rychle vzchopil k obraně, vytrhl se a vrazil Sarekovi pěstí do čelisti.
Ani to moc nebolelo, pozemšťan neměl ani tak velkou sílu jako vulkánský dorostenec, jenom to lehce štíplo. Hodlal muže znovu požádat, aby odešel, ale Amanda mu jeho mírový přístup naprosto zhatila, když se mezi ně vrhla a několikrát praštila Harverda do prsou.
„Jak se opovažuješ! Vypadni! Vypadni!" propadla v jakýsi hysterii smíšené s ochranitelským pudem, jak si to Sarek vysvětlil. Každopádně to od ní nebylo zrovna moudré rozhodnutí, protože Harverd si nehodlal od ní nechat nic líbit. Hřbetem ruky jí uhodil do obličeje tak prudce, že jí poslal stranou k zemi. Dopadla do štěrku, který zachrastil pod váhou jejího těla a málem se praštila setrvačností i do druhé tváře o kamenný obrubník zahrádky s květinami.
Tohle byla poslední kapka do poháru Sarekovi trpělivosti, na Vulkánu bylo naprosto nepřípustné se takhle chovat k ženám a to dokonce i v předsurakovské době kdy byli tamní obyvatelé divoši s

bojovnou krví.
Jedním úderem dlaně do břicha ho zbavil vzduchu, sevřel zápěstí jeho ruky ve své, stočil ji dozadu a kolenem krátce uhodil do podkolení jamky, takže ho donutil klesnout na zem. Zvrácená ruka mu pak zabránila se pokusit znovu postavit, natož aby se vzmohl k nějaké obraně.
Až bolestné upění klečícího muže přilákalo patřičnou pozornost.
„Co se tu u všech rohatých děje?!“ vykřikl prezident a prodral se malým davem okukujících lidí, který se rychle shromáždil na schodek. Sarek si ani nebyl vědom, kdy se tam objevili, zato se pozastavil nad výběrem prezidentových slov, vzhledem k tomu, že na večírku bylo nejmíň patnáct příslušníku ras, které měli rohy, parohy nebo jiné kostní a keratinové výstupky jak na hlavách, tak na jiných částech těla. Připadalo mu proto použít tohle označení za poněkud nevhodné a fakt, že uvažuje o nevhodnosti, zatímco drží muže u země, mu zase přišel vtipný.
„Napadl mou společnici i mě. Naprosto bezdůvodně a surově. Je pod vlivem alkoholu a evidentně se emocionálně neovládá,“ vysvětlil klidně.
Prezident si ho dlouho prohlížel, jakoby hledal náznak toho, že lže nebo přikrášluje pravdu, přitom mu Sarek poskytl základní informace, krátce také střelil pohledem po Amandě, která se už sebrala ze zemně a teď si tiskla prsty na krvácející ret.
„Jste v pořádku?“ zeptal se jí.
„Jistěže není v pořádku,“ prodrala se davem prezidentova žena, její nápadná kanárková róba a zeleně nabarvené vlasy za ní zavlály jako za nějakým démonem, „Toho muže tady už nikdy nechci vidět,“ ukázala skoro znechuceným gestem na muže, který se stále pod vulkáncovým stiskem kroutil na zemi, „Ať ho někdo vyvede ven.“
„Nemůžu jen tak vyvést syna...,“ začal opatrně prezident, ale nedostal sebemenší šanci.
„Je mi jedno čí je to syn, napadl tohle nebohé dítě, tak za to musí nést následky,“ usmála se mile na Amandu, „Je mi jedno jestli půjde do vězení, nebo na léčení, ale od mého domu už nikdy práh nepřekročí.“
„Dobře, dobře, já to nějak vyřeším,“ zamumlal její manžel, „Bezpečnost!“ přivolal dva muže v uniformách flotyli, kteří prozatím postávali opodál, hodnotili situaci a čekali na příkazy, „Vyveďte ho,“ nařídil a ukázal na klečícího muže.
Sarek ho doslova přeochotně pustil a předal jim do péče.
„Teď prosím dámy, pánové i vy ostatní, naši ctění hosté,“ promluvila prezidentova žena tentokrát přívětivým hlubokým hlasem zkušené hostitelky, „vraťte se prosím dovnitř. Čeká nás dezert a pak krátké houslové představení zakončené operním zpěvem. Zábava pokračuje!“ zatleskala a hnala hosty zase dovnitř.
Sarek zachytil zvláštní pohled andoriánského velvyslance, troufal si tvrdit, že v něm bylo ještě víc zášti a podezřívavosti než obvykle. Pozvedl proti Sarekovi sklenku vína a následoval prezidenta a zbylé hosty dovnitř.
Vulkánec se rozhlédl, chtěl mluvit s Amandou, aby se jí zeptal, co se přesně stalo, kdo byl ten muž a ještě na několik dalších otázek, ale zahládl už jen její mizející záda za rohem keřového bludiště.
„Kde je ta mladá dáma?“ zeptala se hostitelka, „Donesla jsem příruční regenerátor na ten její roztržený ret, když si to nenechá ošetřit, mohla by mít jizvu.“ To jí podle všeho dělalo docela starosti.
„Myslím, že jsem jí viděl jít do zahrady. Půjdu za ní a přivedu jí zpět,“ přislíbil.
„To není nutné. Pokud se nebude chtít zúčastnit, tak nemusí. Tohle je výjimečná situace a lidská etiketa je docela pružná, takže jsem ochotná přimhouřit oči.“
„Lidská možná, ale etiketa ostatních ras je většinou přísnější. Už beztak jsme udělali skandál.“
„Ostatní ať si trhnou,“ pravila rázně, „Stejně vy, Vulkánci jste jedna z mála ras, která je mi sympatická. A co se týče skandálu... inu,“ tajemně se pousmála, „myslím, že najdu způsob, jak tohle ututlat a zabránit, aby se to dostalo do novin. Nebudu asi jediná, kdo si bude chtít zachovat čistý štít.“
„Musím říct, že jste skutečně diplomatická žena,“ sklonil mírně hlavu, „Neuvažovala jste o dráze politika?“
„Zatím ani moc ne, pro teď je politik můj manžel a vypadá daleko líp před kamerou,“ zasmála se,

„A teď už běžte za tím ptáčátkem, ať se v našem bludišti dočista neztratí.“
Sarek pozvedl obočí, nechápal, jak by se kdokoliv mohl ztratit v tak primitivním bludišti jaké bylo na zahradě prezidentské rezidence, ale ponechal to bez komentáře a raději se rychlým krokem vydal za Amandou.
„Slečno Graysonová,“ oslovil ženu stojící zády k němu, nad rybníčkem ve středu bludiště.
„Prosím nechte mi trochu soukromí,“ požádala ho vulkánskou frází, která se používala v případě, že chtěl člověk meditovat. Sarek předpokládal, že to není to, oč ho žádá, že jen chce chvilku na uklidnění.
„Jak si přejete,“ řekl, Vulkánci si prostě soukromí cenili nadevše, „jen jsem se přišel přesvědčit, že kromě rtu nejste nijak zraněna a vyřídit vám, že se už nemusíte na večírek vracet.“
„Nemusím?“ překvapeně se otočila, takže mohl na okamžik zahlédnout její modré oči zalité slzami a šedavé skvrny rozteklého líčidla na tvářích, potom hlavu sklonila, „Omlouvám se,“ zamumlala do země.
„Myslím, že to není třeba. Povšiml jsem si, že vás ten muž obtěžoval po celý večer, hodně pil a nakonec vás i napadl. Nebyla to vaše vina, vy jste se chovala příkladně a velmi klidně... povětšinou,“ dodal, aby jí upozornil na ten krátký výbuch vzteku a založil si ruce za zády.
„Za to se teď neomlouvám, protože tuhle omluvu jsem si ještě nepřipravila,“ vysvětlila s náznakem lepší nálady v hlase, „Teď se omlouvám za tohle,“ setřela si z tváří slzy.
„Ach tak,“ obočí mu vystřelilo k ofině, „Za to se zvláště nemusíte omlouvat. Jste člověk, projevy emocí jsou pro váš druh přirozené a já to plně uznávám. V rozmanitosti je krása. Naopak, shledávám spíše urážejícím, když se lidé pokouší napodobovat Vulkánce, aniž by třeba jen něco víc tušili o naší filosofii a našich tradicích.“
„Takových máte ale plnou ambasádu. Pokaždé, když si jdu udělat kávu do kuchyňky, postávají tam se šálky v rukou a tváří se jak na funusu.“ Už zase s úsměvem předvedla člověka držícího šálek a tvářícího se, podle Sarekova, mínění spíše jako opice, ale to ponechal bez komentáře, mnohem víc ho zajímalo co je to ten „funus“.
„Funuse?“ zeptal se trochu zmatený a hledal v paměti, jestli to není synonymum k nějakému obyčejnému slovu, které se moc často nepoužívá.
„Funus je lidoví název pro pohřeb,“ objasnila mu spíše shovívavým tonem. Kdyby k němu takhle mluvil kdokoliv jiný, nejspíš by se ohradil nějakou jízlivou poznámkou, ovšem v jejím případě mu to z neznámého důvodu ani trochu nevadilo. Byla tak přirozená, tak otevřená dokonce víc než ostatní lidé, které znal, tak neustále veselá a to ještě před devíti minutami vypadala, jakoby se měla zhroutit.
„Odkud jste vůbec znala toho muže?“ zeptal se bez rozvážení v prosté touze zjistit, jak mohla žena jako Amanda navázat přátelství, nebo možná víc než to, s někým tak hrubým jako byl Harverd,
„Omlouvám se, to byla příliš osobní otázka, samozřejmě na ni neodpovídejte. Já se raději vzdálím, rušil jsem vás už přespříliš,“ snažil se ze situace vycouvat a v duchu si nařídil vnitřní budík tak, aby při další meditaci zůstal ponořen ve vlastní mysli o něco déle. Nechtěl se zas někdy dopustit takovéhle indiskrétnosti.
„Neodcházejte!“ zadržela ho Amanda, „Neurazil jste mě, ani to není moc osobní. Klidně vám to řeknu, pokud vás to zajímá, ale je to nezajímavý příběh o hloupé emocionální lidské ženě.“
Pozvedl obočí a naklonil hlavu na stranu, vyčkával, jestli mu tedy něco poví.
„Prostě, potkala jsem ho před osmi měsíci. Byl hrozně milý, galantní, měl všechno, co bych si mohla přát a já se do něho bláznivě zamilovala,“ povzdechla si a pomalu se vydala cestou na druhou stranu bludiště, dál od domu, Sarek ji následoval, „Poprvé mě uhodil, když jsem se vrátila pozdě od rodičů. Nejdřív to vypadlo, že se nezlobí, ale když jsem se vrátila z koupelny, prohrabával se mi kabelkou. Samozřejmě jsem se ohradila, že na něco takového nemá právo a on mi za to dal facku. Hned se mi začal omlouvat, jak je mu to líto, že nevěděl, co dělá, že se napil a já mu to uvěřila.“
Vzhlédla k Sarekovi jakoby čekala, že se jí vysměje, nebo řekne, že byla hloupá, jenže ten jen mírně svraštil čelo. Pro něho bylo takové chování prostě nepochopitelné, ovšem ale i fakt, že mu Amanda odpustila.

„Kdyby se takto zachoval ke své ženě vulkánský muž, byl by to velký problém.“ Vynechal samozřejmě fakt, že by to byl problém zejména pro něj, protože žena by jistě při jeho dalším pon farr zvolila výzvu a to by znamenalo jeho smrt.
„Jenže tohle není Vulkán,“ připomněla zbytečně, „Podruhé byla ta situace vlastně stejná, zdržela jsem se ve školce, kde jsem tenkrát pracovala, a když jsem se vrátila, rovnou mě zfackoval. I tenkrát jsem mu odpustila, bylo to jako nějaké kouzlo, které mě k němu poutalo. Naposledy pak,“ znovu si povzdechla, „se mnou praštil o skříň, až jsem si zlomila o držadlo jedno žebro a musela do nemocnice. Snažil si mě znovu získat zpět, ale já už jsem nesvolila, ne doopravdy. Jen co mě propustili, utekla jsem k rodičům a k němu už se nevrátila,“ hořce se zasmála, „Určitě si teď myslíte, že jsem malá holka, co se šla schovat k mámě a tátovi, ale já tenkrát neviděla jiné řešení a udat jsem ho nechtěla.“
„Nevidím důvod proč bych si měl něco takového myslet proto, že jste vyhledala pomoc ve svém rodném domě,“ podivil se, „Vulkánci považují za přirozené, že si rodinní příslušníci vzájemně pomáhají nehledě na věk nebo postavení v rodině.“
„Jistě, já vím. Vy si vážíte rodiny troufala bych si říct stejně jako své logiky. Četla jsem o Vulkáncích a Vulkánu všechno, co jen je možné,“ pousmála se.
„Nebylo by to přespříliš troufalé tvrzení,“ podotkl, „Opravdu máte vážný zájem o naší kulturu nebo je to... koníček?“ Sepl ruce před hrudníkem, takže dlouhé rukávy jeho oděvu mu je docela zakryly.
„Ptáte se mě, jestli jsem jako ti šašci na ambasádě?“ přes tvář jí přeběhl stín nespokojenosti, „Nejsem. Zajímá mě vaše kultura vážně a hluboce, chtěla bych jí poznat a právě proto jsem se začala už jako dítě učit Vulkánsky. Měli jsme totiž ve škole rok vulkánského učitele dějin, který mě právě přivedl jak k odhalení mého nadání na jazyky, tak k vulkánštině.“
„Takto jsem to nemyslel,“ bránil se Sarek, „Zajímalo mě to spíše proto, že bychom mohli uzavřít obchod. Vy mě budete učit lidským zvykům, protože ani zdaleka jim nerozumím tak jak bych po roce stráveném na Zemi měl a já vás zase těm našim. Zároveň si vy procvičíte vulkánštinu a já standart. Bude to velmi efektivní a troufám si tvrdit, že i zajímavé.“
Podívala se na něj, měl dojem, že v jejích očích je jistá dávka nedůvěřivosti, kterou ale rychle nahradilo nadšení.
„Dobře, mohly bychom si vyměňovat kulturní informace,“ přikývla a usmála se. Rukama si přejela po pažích a zachvěla se zimou, byla už noc, všechny hvězdy už vyšly, takže bylo už chladno.
„Vrátíme se už dovnitř,“ požádala.
„Jistě, pokud se na to cítíte,“ souhlasil a obrátil se k domu.
„Cítím se skvěle,“ ubezpečila ho.
Vrátili se zpátky na večírek. Hostitelka je přivítala vlídně, zajímala se o Amandin roztržený ret, ovšem několik hostů, vlastně velká část z nich na Sareka vrhala zvláštní, nejčastěji zvědavé pohledy. Oplácel je bez zaváhání s obočím tázavě mírně pozvednutým. Nebyl si vůbec jist, co to všechno má znamenat, ale něco mu nelogicky říkalo, že se jeho život do budoucna již brzy velmi změní.

Společné řešení problémů

Se slovníkem po ruce, soustředěním pootevřenou pusou a obočím svraštělým v přemýšlení četla hezky slovo po slově. Nikam nespěchala, protože se nechtěla zmýlit. Stejně jako ve výslovnosti záleželo na jediném tonu a slovo mělo docela jiný význam, tak v psaném textu šlo třeba o jedinou malou čárku navíc.
„Sakra to nedává smysl!“ vybuchla vztekle. Zarazila se, napadlo ji, že by se měla pokřižovat, když četla něco tak starého a vzácného. Byl to sice přepis, přepis navíc převedený do elektronického textu, který jí teď zářil na paddu, ale pořád to byl jeden ze Surakových svitků. Nebylo to sice vzácné na Vulkánu, ale tady na Zemi ano. Člověk mohl sehnat nanejvýš tak stručný výtah z jeho díla, ještě opatřený tunou poznámek. To nebylo něco, co Amanda toužila studovat, jenomže tomuhle, co jí leželo v klíně zase, ani za mák nerozuměla.

Promnula si spánky, hlava jí nebolela, jen jí v ní tepalo, jakoby si tam dal sraz sbor stepařů. Zamžourala znovu na znaky, které se jí začaly rozbíhat na všechny strany a kroutit jako malí červíci.
Vzdala jakýkoliv další pokus o čtení té šílenosti, odložila věc z klína, vstala a vydala se do kuchyně. Bosýma nohama capkala po chladném mramoru dlaždic, až k ledničce odkud si vytáhl lahev minerálky s bublinkami. Bylo horko, pekelně horko, tak moc, že jí to připomnělo Vulkán, přestože na něm nikdy nebyla a taky jeden zajímavý zážitek z minulého týdne.
Nesla zrovna Sarekovi přehled zajímavých zpráv z medií, vždycky chtěl, aby přefiltrovala ty stovky megabajtů informací pocházející z celé federace a vynechala ty nepotřebné jako třeba udílení cen nejkreativnějšího umělce nebo podobné pro velvyslance nepotřebné informace. Kulturu měl sice rád, ale moderní věci jako sto dní přežít v raketoplánu bez umělé gravitace zavěšeném na oběžné dráze zatím co na vás půlka kvadrantu kouká, jak se tam snažíte napít nebo dojít si na záchod aniž by vám tam cosi nepěkného poletovalo ve vzduchu, nebyla jeho parketa.
Našla ho, jako už několikrát, jak sedí za stolem se zavřenýma očima. Předpokládala, že to není přímo meditace, protože tu Vulkánci podle tradice dělali jedině o samotě, ale rozhodně to byl nějaký druh tranzu.
Odvážila se tedy vzít mu prázdný hrnek od čaje, přešla kolem stolu a zrovna, když se pro něj natahovala, vystřelila jeho ruka a sevřela jí zápěstí. Byla to jen chvilka, co jí držel, sotva dva tepy srdce, která ovšem stačila na to, aby strnula jako zasažená proudem. Vzhlédl k ní, dlouze a upřeně jí hleděl temnýma očima do obličeje. Díky tomu si stačila všimnout, že nemá oči černé, jak si zprvu myslela, ale temně hnědé, jako hodně silná čokoláda. Nejistě se na něj pousmála a on jí to vrátil. Ne, nebyl to skutečný úsměv, jen se jí zdálo, že se mu koutky očí stočily mírně nahoru a celý výraz v obličeji změkl. Potom to zmizelo tak rychle, že si nebyla jistá, jestli si to nepředstavovala a Sarek jí poslal pro ten čaj, který mu beztak chtěla donést.
Jeho ruka, když se jí dotkl, byla horká, pálila, ale příjemně pálila a byla neobvykle suchá. Když jí vzal za ruku člověk, vždycky, nehledě na to jestli byla zima nebo horko, byla jeho ruka vlhká vrstvou potu, ta Sarekova nebyla. Jistě už ve škole se v základech mezidruhové biologie učili, že se Vulkánci nepotí díky klimatu planety, na které se vyvinuli, ale pocítit to, doslova, na vlastní kůži bylo něco jiného, než to číst z knih.
Probrala se do reality a zamračila se na lahev, kterou pořád neotevřenou držela v ruce. Dokonale se tu ztratila v myšlenkách, ba co víc v bláznivých představách. Do obličeje se jí nalila krev, zahlédla v zrcadle, jak rudne jako ředkvička. Infantilně se zachichotala, což dokonce i sama sobě racionálně přiznala a pak zakroutila hlavou.
„Máš ty nejbláznivější myšlenky, Amando Graysonová," napomenula se nahlas, aby dodala svým slovům váhu a patřičný důraz.
Lahev minerálky zašuměla, jak jí otevřela a nalila do sklenice, ve které se bublinky zaleskly jako oči jednoho muže.
°°0°°
Štětec pomalu klouzal po papíře, sotva se ho dotýkal a přesto byl ve své cestě pevný, protože ho vedla silná a klidná ruka. Nikdy se nepovažoval za skutečného umělce kaligrafie, ale měl, zcela iracionálně a nelogicky, rád ten pocit jet štětcem po papíře a zároveň tak za sebou zanechávat něco nesmazatelného jediným stiskem klávesy. Kaligrafie byla jedna z mála věcí, ke které měl skoro každý Vulkánec emocionální vztah odporující přísným kodexům logiky, a přesto proti tomu nikdo nic nenamítal, patřilo to jednoduše k odkazům historie a té si vážil každý.
Oddálil ruku od papíru a shlédl s kriticky pozvednutým obočím na svoje dílo. Nebyl plně spokojen, ale to on nikdy s ničím co udělal, což byla právě jedna z věcí, která ho nutila stále se učit a zlepšovat.
Aniž by pustil pero, na které měl prsty položené v přesně daných místech, natáhl se pro hrneček s čajem. Zvedl ho ke rtům a jako vždy, když z něho pil krátce spočinul pohledem na jeho malovaném boku. Byla to ručně dělaná replika starých čínských hrnků včetně co nejpodobnějšího složení barev a nesmírné křehkosti, které ho fascinovala.
Před týdnem pro něho získal ještě jeden zajímavý význam, nejenom uměleckou hodnotu.

Přejel prstem po dolním okraji hrnku, v půlkruhu tam a zpět, zamyšleně a možná trochu zmateně. Zavřel oči a ponořil se do vzpomínek. Na rozdíl od lidí on si pamatoval vše, dokonale do posledního detailu ať už dobrého nebo špatného. Nebylo nic, co by se mohlo ztratit v jeho precizně uspořádané mysli a už vůbec ne ten podivně intimní a zároveň nepatřičný moment, kdy se dotkl chladné ruky pozemšťanky. Byl to zvláštní moment.
Seděl ve své kanceláři a nechával myšlenky samovolně bloudit myslí, jak jen toho byl schopen. Pro něho osvědčený způsob, jak vymyslet něco kreativního a neotřelého, co by řešilo neobvyklé situace, jakou byl právě zajímavý přístup Velteanů k možnému členství ve Federaci. Byli až nepatřičně bodří a ochotní zúčastnit se všeho, od politických jednání, přes kulturní a technologické výměny až po vojenskou pomoc. Samozřejmě to mohl být přirozený rys jejich druhu, který byl nebezpečný jedině jim samotným, ale stejně tak to mohla být úskočnost a přetvářka, která rozhodně nebyla ve vesmíru neobvyklá. Vždyť právě tak například jednali Romulané.
V okamžiku, kdy lidská žena vešla do místnosti, zrovna se zabýval kuriózností situace, která nastala ve flotile. Z Teanu, domovské planety Velteanů vyrazila velká, naprosto neozbrojená loď vezoucí početnou delegaci a podle všeho taky hromadu darů včetně několika zajímavých zejména medicínských objevů a mířila přímo k Zemi. Flotila měla problém v tom, že neměla v ten moment k dispozici dostatečně velkou a výkonnou loď, která by mohla delegaci doprovodit, takže si jednotlivé ozbrojené síly členských planet přebíraly ve štafetě, dokud nebyla flotilní loď volná. Kdyby to nebylo tak vážné kvůli množícím se útokům pirátů, bylo by to úsměvné.
Amanda ho vyrušila právě v okamžiku, kdy jak by řekli lidé, se vnitřně smál, což by samozřejmě důrazně popřel, kdyby ho z toho někdo nařkl.
Pootevřel víčka dost na to, aby viděl její siluetu pohybující se po místnosti, ale ne tolik, aby si ona všimla, že by jí mohl vidět. Když se pak chtěla dotknout jeho vzácného porcelánového hrnečku, bezděčně jí zastavil. Dotkl se její ruky přesně na dvacet šest vteřin, než jí urychleně pustil. Ovšem i tenhle krátký dotek mu poskytl možnost, jak prozkoumat neobvykle chladnou a vlhkou kůži člověka, tak i pocítit neznatelný závan její mysli. Ne skutečný dotek, jen pocit přítomnosti intenzivnější, než když stál blízko ní, nebo byl v jedné místnosti. Iracionálně v ten okamžik zalitoval, že nemá rozvinuté telepatické schopnosti jako někteří nadaní Vulkánci.
Zčervenala, což byl projev rozpaků, který se objevoval i u Vulkánců, ale ti ho potlačili už útlém dětství. Lidé to ale neuměli a Sarek to zejména v jejím případě shledával zajímavým, ba možná i příjemným. Připomínalo mu to, jak se lidé od jeho vlastního národa liší.
Potěšilo ho jí takhle vidět a proto, tedy přinejmenším tak si to odůvodňoval, jí nechal, aby vzala jeho vzácný hrnek, vymyla ho a donesla mu další čaj. Jako poctu od staršího a váženějšího člena společnosti. Něco co ona, jako člověk asi nepochopila, ale pro něho to bylo vnitřně uspokojující. Otevřel oči, znovu pohlédl na hrnek, a aniž by se z něho napil, ho zase odložil na podšálek a vrátil se k nedokončenému znaku.
Zůstal strnule sedět, najednou nevěděl, jak pokračovat. Jeho myšlenky do té doby klidné jako skála najednou jakoby klouzaly, ba dokonce přestávali být celistvé. Anebo to možná bylo jen jeho zdání, což nebylo o nic lepší.
Interkom na jeho stole zapípal a tím ho osvobodil od hlubší diagnostiky jeho mysli. Odložil štětec, sroloval papír a vše položil stranou. Nespěchal, pokud ho někdo chtěl, tak jednoduše počká, a když nepočká, nechtěl ho doopravdy.
„Sarek, na příjmu," ohlásil se po stisknutí příslušného tlačítka.
„Velvyslanče," ozvala se Vulkánka z komunikační centrály a následovalo pár vteřin uctivého ticha, „z orbitální stanice jedna přišlo požadované hlášení o příletu Velteanské lodi. Právě kotví, předpokládaný přesun delegace na povrch v devatenáct hodin a dvacet minut pozemského času," ohlásila.
„Beru na vědomí," odvětil a jako vždycky si povšiml nelibosti Vulkánky nad používáním lidského měření času, byl nepřesný a neefektivní, jenže nejlépe přizpůsobený lidskému kalendáři a oběhu Země.
Složil ruce do stříšky, zahleděl se na suk, který byl přesně padesát tři centimetrů od vnitřního okraje dveří a zamyslel se. Uvažoval o tom, co ho čeká v příštích dnech, kolik práce bude mít a taky

počítal, kolik pravděpodobně vynechá hodin spánku, proto aby vše dopadlo dobře.
°°0°°
Na velvyslanectví byl neskutečný ruch, když ráno dorazila. Podle lidských měřítek se nedělo nic, ale jen za cestu chodbou k Sarekově kanceláři se otevřely troje dveře, vyšel z nich vulkánec, pozdravil ji kývnutím a zase zašel do jiných. Jindy viděla za den jediného, kromě Sareka samozřejmě, a to jen když měla štěstí. Proto jí bylo hned jasné, že tak dlouho očekávaná delegace, nebo jak si ona myslela „diplomatický přepadový oddíl“ vzhledem k tomu, že nebyli ohlášení, dorazila.
Ve své kanceláři se málem srazila se šestičlennou skupinkou převážně lidí, která zrovna vycházela z velvyslancovy kanceláře. Všichni vypadaly buď hodně zaneprázdněně, nervózně nebo jakoby jim někdo potřel jazyk něčím hořkým a oni se snažili nešklebit odporem. Pozdravila je, každého zvlášť, zatím co se tiskla ke stěně, aby vůbec mohli projít.
Vydechla si, když se místnost vyprázdnila.
„Slečno Graysonová,“ zavolal si ji Sarek okamžitě interkomem. Neodpověděla mu a rovnou vešla do jeho pracovny, stejně někdo nechal neslušně na škvírku pootevřené dveře.
„Tak už to bouchlo,“ přivítala se s ním. Výraz, který mu proběhl v očích a obočí, co vylétlo k ofině, kde se na dlouho zastavilo, jí málem způsobil nepřekonatelný záchvat smíchu. Jen stěží ho potlačila, v duchu si přitom říkala jak skvělá je Vulkána, a malinko se pousmála na uklidnění.
„Nerozumím. Co bouchlo?“ zeptal se, což už nevydržela a začala se chichotat, jako puberťačka když jí nejhezčí kluk ze třídy pozve na rande.
„To se jen tak říká,“ pustila se do vysvětlování, které už mezi nimi bylo denním chlebem, „Znamená to, že se konečně stalo něco, na co člověk hrozně dlouho čekal. Jako my jsme čekali na přílet Velteanského diplomatického přepadového komanda.“
„Doufám, že to nebude přepadové komando, ani diplomatického rázu,“ chytl se okamžitě. V posledních asi dvou týdnech si všimla, že se jí u Sareka podařilo vypěstovat cosi jako humor, právě tím že mu neúmyslně, ale občas i schválně, předkládala lidské slovní hříčky.
„Tak co jste potřeboval?“
„Dnes budeme mít mnoho práce,“ povstal, založil ruce za záda a došel k oknu, ze kterého vyhlédl, „Podle toho co říkali, když jsem je včera večer byl vítat po příletu, jsou rozhodnuti tu do týdne podepsat smlouvu o začlenění do Federace.“
„Vždyť s nimi ani nezačala žádná pořádná jednání. Normálně to trvá měsíce, někdy i déle než se všechno dohodne ke spokojenosti všech stran,“ podivila se Amanda. I za její život bylo přijato mnoho planet, pokaždé o tom media informovala celé měsíce. Jak se vyvíjí jednání, kdo co požaduje a všeobecně kolem toho byl vždycky humbuk.
„Toho jsem si vědom, ale řekl bych, že oni... jsou prostě takoví,“ malinko se k ní pootočil, jen tolik, aby se mohla pokochat jeho profilem, „Už při prvním kontaktu si vyžádali kopii základní federační smlouvy. Prý jí jejich rada starších, která vede planetu, jednomyslně odsouhlasila a loď k Zemi poslali právě s jasným úmyslem tu přesně podle zvyklostí Federace smlouvu podepsat. Mají k ní pouze dva, na první pohled zdánlivě nepodstatné dodatky, které mi ale musíme prozkoumat a porovnat jestli se nestřetávají se smlouvami jiné členské planety.“
„To mi přijde zvláštní. Kdo tak lehkovážně a zbrkle rozhoduje o osudu své planety?“ zakroutila nevěřícně hlavou, „Asi slyšeli o Federaci a výhodách které členství v ní poskytuje, ale přesto...,“ nechala větu nedokončenou.
„Ze záznamů o nich a z krátkého včerejšího setkání už jsem stačil vypozorovat, že jsou velmi přátelský, družný národ a mají sklon rozhodovat se podle okamžitého nápadu a emocionální potřeby. Kdyby nebyli ze základu mírumilovní, dokonce natolik, že vysílají do vesmíru neozbrojené lodě, tak by se dávno zničili ve válečném konfliktu. Ovšem díky mírumilovné povaze se už od počátku vyvíjí hladce, bez čehokoliv, co by je zdrželo a proto ač jako rasa mladá, mají už mezihvězdný pohon a vyspělou civilizaci,“ vysvětlil, na Amandin vkus až příliš složitě. Stačilo jednoduše říct, že jsou milí, ale unáhlení, to by bohatě stačilo.
„Budu vám tedy pomáhat porovnávat členské smlouvy jednotlivých planet jestli v nich není něco, co by se neshodovalo s Velteanskými požadavky,“ shrnula to, „To je ale přeci snadné, stačí to

naťukat do počítače a porovnat.“
Prudce se k ní otočil a upřel na ni pohled zpod pozvednutého obočí, při kterém si vždycky připadala jako husa. Zřejmě řekla něco hodně hloupého, když na ni takhle shlížel.
„Jsem překvapen, že to nevíte. Žádná ze smluv není a ani nesmí být vedena v počítači. Copak to se pozemšťané ve škole neučí?“ podivil se s nádechem čehosi v hlase co by Amanda přirovnala podrážděnosti.
„Vím, že první smlouvala s podpisy tehdejších zástupců zakladatelských ras je uložena ve federačním muzeu tady na Zemi a ta je na papíře. Tedy spíše na svitku. U dalších smluv jsem předpokládala, že už se vkládaly i do počítače, vlastně jsem myslela, že je tam i ta první,“ zamračila se, „Když je členů dejeme tomu deset, tak je to fuk jestli jsou elektronicky nebo ne, ale když jich je několik desítek...,“ pokrčila rameny.
„To je andoriánský požadavek. Podle jejich víry to, co není napsáno na papíře a podepsáno nemá žádnou hodnotu. Pokud to sepsané je, nesmí to být převedeno do počítače, jinak to ztrácí svou svatost a neporušitelnost. Navíc,“ došel zase ke svému místu, „to že se Federace tak rozroste, nebylo plánované, dokonce ani očekávané. Můj národ pojímal zakladatelskou smlouvu jen jako smlouvu o vojenském obraném paktu. Naše výpočty ukazovaly, že Vulkán by se do budoucna nemusel být schopen ubránit proti útoku zvenčí a proto, že je logické spojit se s někým vhodným a zvýšit tak bezpečnost planety.“
Usmála se.
„Já mám nejradši tu část, kdy se lidé nevzdali, nelekli se odmítnutí a zas a znovu planetám v okolí předkládali výhody členství, až se jim povedlo vybudovat tohle všechno,“ pyšně zvedla hlavu. Byla ráda za to, že je pozemšťanka, hrdostí na svůj národ překypovala, dokonce i přesto jak obdivovala Vulkánce.
„Ano, lidé mají tendenci být velmi neústupní. Zejména pokud jim záleží na výsledku,“ připustil. Panel vedle jeho ruky zablikal, podíval se na něj, podle Amandy, až znechuceně jakoby to bylo něco velmi odporného, a stiskl jedno tlačítko. Dveře se samy neslyšně otevřely. Vždycky se jí dveře na vulkénské ambasádě líbily, bylo je možno otevřít automaticky, a přesto se otevíraly jako ty staré, co mohl člověk vídat například v knihovnách a muzeích. Dokonce tak i vypadaly, se vším tím dřevem a lesklým kovem.
Do místnosti začali proudit lidé tlačící před sebou vozíky, na kterých byly černé kožené válce. Přijel jeden, potom druhý, třetí, nakonec se větší část místnosti naplnila podobnými vozíky, takže v ní bylo jen stěží k hnutí. Volný zůstal vlastně jen roh za Sarekovími zády a rohová pohovka pro hosty napravo od dveří.
S každým novým vozíkem, včetně toho posledního, jí přepadala větší a větší obava, že dnešní noc stráví právě tady v horké kanceláři, bdící s velvyslancem nad prohledáváním hromady papírů. Myšlenky se jí samozřejmě stočily k tomu, co řekla Aia po jejím prvním dnu v práci, o malé kanceláři, společné práci do noci a sklence vína. Nahnalo jí to červeň do tváří, kterou rychle skryla tím, že přistoupila k jednomu z vozíků a vzala do ruky jedno pouzdro, prostě jen tak, aby se nemusela podívat na vulkánce, který zrovna uklízel několik málo věcí zabírajících místo na jeho stole.
„Myslíte, že jejich vstup schválí?“obrátila svoje roztěkané myšlenky na diplomatický problém.
„I přes svoje do jisté míry troufalé chování, to jsou technologicky i sociálně vyspělá rasa, není důvod, aby nebyli přijati,“ přistoupil k vozíku, u kterého Amanda stála, vzal z něj několik pouzder, které odnesl na stůl, „Sice to jistě nebude během několika dní jak by si Aichon, to je vůdce delegace, představoval, ale možná za dva měsíce bychom mohli oslavovat přijetí nového člena.
„Není to dost málo na tak těžké rozhodnutí?“ I ona vzala několik pouzder a odnesla je na stůl, další várku pak velvyslanec pokynem ruky směřoval k pohovce.
„Vím, že tady na Zemi se kolem každého jednání dělá velká aféra, většinou je to ale ve skutečnosti zdlouhavá administrativní práce. Rasy, které jsou dost vyspělé technicky na to, aby se mohly stát členy, bývají stejně vyspělé i sociálně a ochotné dělat do určité míry ústupky a kompromisy. Byl jsem u začlenění deseti planet a pouze jednou to byl skutečný diplomatický problém,“ mluvil s ní otevřeně, ovšem nepoužil jediné jméno, přesně tak jak mu kázala etika a mlčenlivost jeho úřadu.

Byla mu za takovou otevřenost vděčná, možnost popovídat si o něčem zajímavém a vůbec povídat si s ním, jí chyběla.
Když vyrovnala tubusy na pohovku, obrátila se a tiše ho sledovala, jak se sklání nad jednou rozvinutou smlouvou. Ničím jí nepověřil a ona sama byla v téhle situaci naprostým nováčkem, ztracená bez zdání toho, co se vlastně bude dít. Zároveň jí to ale poskytlo příjemnou možnost prohlédnout si ho, když je zabraný do práce.
Obličej měl stále klidný, jediné co prozrazovalo jeho hluboké soustředění, bylo mírně zkřivené obočí a přimhouřené oči. Rukama, s dlouhými štíhlými prsty, se opíral o stůl. Jak mu slunce svítilo do zad, jeho vlasy se černě leskly, díky tomu vypadal velmi aristokraticky. Byl prostě a jednoduše krásný, vlastně překrásný.
Tohle uvědomění jí rozbušilo srdce, bylo to vzrušením ale i úzkostí. Skousla si ret, snažila se tu myšlenku potlačit a i náhlý pocit okouzlení, co jí zazmítal myslí. Nejvíc jí vadilo, že ač se snažila, nemohla od něj odtrhnout pohled, čehož si bohužel brzy všiml.
Zvedl hlavu, kterou hned na to následovalo pozvednutí obočí.
„Děje se něco?“ zeptal se zvědavě.
„Ne, nic, jen mě napadlo, že by takovou zodpovědnost neměli nechávat na jediném muži,“ nervózně se pousmála a složila ruce na prsou v obraném gestu.
„Však nenechávají,“ narovnal se s jednou ze smluv v rukou, „Toto je pětina celkového materiálu, který se musí projít. Zbytkem se zabývají jiné ambasády tady na Zemi.“
„Jenom pětina?“ vyhrkla jasně si vědoma toho, jak zoufale její hlas zní.
„Některé smlouvy jsou delší než jiné a další mají mnoho samostatných dodatků, které byly vytvořeny až později. My vypracujeme zprávu a tu pošleme dál k dalšímu zpracování do Sídla federace.“
„Nechtěla bych být v kůži toho, kdo to bude pak dávat dohromady,“ zavtipkovala.
„Proč vy lidé máte tendenci používat úsloví související s kůží?“ zeptal se obratem, opět s jasně patrnou zvědavostí.
„Vlastně ani nevím,“ zasmála se, jelikož jí nikdy nenapadlo uvažovat o takovýhle věcech, dokud nepoznala jeho. Od té doby v hlavě uvažovala o všech těch slovních hříčkách, které používala a snažila se v nich najít nějaký smysl.
„Najděte mi,“ pohlédl na padd, kde měl zřejmě seznam toho, co mu sem dovezli, „dodatek k Askaské smlouvě,“ požádal ji.
„Jistě,“ kývla a vydala se hledat příslušný dokument.
°°0°°
Kdesi v dálce odbily hodiny sedmou hodinu po půlnoci. Byl to lidský zvyk zdůrazňovat některé hodiny primitivním způsobem za pomoci kovových zvonů na věžích starých kostelů. Patřila mezi ně sedmá hodina po půlnoci, dvanáctá hodina a pak osmá večerní. Dřív měl tento zvyk praktický smysl, pomáhal lidem, kteří nemají vnitřní hodiny tak vyvinuté jako Vulkánci, jednotně se orientovat v čase. Ale v dnešní době kdy zaprvé nemělo měření času tak velký význam, protože už na něm nezáleželo tolik, jako v uspěchaném jednadvacátém století. A zadruhé si mohl hodiny vyvolat kdokoliv na každém z nesčetného množství terminálů všude na planetě.
Ovšem Sarekovi se toto hlasité upozornění tentokrát hodilo, jelikož mu připomnělo, že v kanceláři strávil celou noc bděním a pročítáním starých dokumentů. Zároveň ke stejnému osudu odsoudil Amandu, která to ale nevydržela a její dech se ve tři hodiny dvacet tři minut prohloubil a zpravidelnil, což signalizovalo, že usnula. Tehdy se Sarek poprvé naplno odtrhl od své práce. Vzal jí z ruky jedno pouzdro, do kterého se těsně před usnutím snažila vstrčit už přečtený dokument, a složil ji na pohovku, tak aby si v podivném polosedu nenamohla záda.
Sice bylo naprosto proti zásadám tělesného kontaktu a striktního udržování integrity osobního prostoru, udělat něco takového, ale zhodnotil, že následky, které by nevhodné ležení mělo, by byly vážné. Zároveň to pro něj byl další nevšední zážitek.
Zejména ho zaujaly její vlasy, které měla rozpuštěné a mírně se jí vlnily kolem obličeje. Když pokládal její hlavu na pohovku, musel do nich vnořit ruku. Jejich struktura byla daleko jemnější než u vulkánců, stejně tak bylo neobvyklé to, jak se vlnily a byly nadýchané. Vulkánské ženy, jak se

sám mohl při jediné zkušenosti přesvědčit, měly vlasy tvrdé, rovné a rozdělovaly se do nepoddajných silných pramenů. Navíc měly ve zvyku zajišťovat si je do jednoduchých drdolů nebo ještě lépe si je nechaly ostříhat na krátko do praktického ekvivalentu mužských účesů.
Padl na ně pohledem i teď, když pozvedl, díky zvonům, hlavu od práce. Sklouzl pohledem po Amandině tělu až k bosým chodidlům vykukujícím s dlouhé sukně. Pamatoval si, jak prvních několik dní chodila v kostýmku, jak později zjistil, střiženým podle nejnovějším módy, ale pak přešla k dlouhým sukním a volným halenkám s rukávy. Zřejmě podvědomě vycítila jistou nelibost vulkánských kolegů, kteří její přehnané odhalování nepovažovali za vhodné.
Do teď se nad oblečením nijak nepozastavoval, pozitivně ani negativně, ale teď mu věnoval větší pozornost a v krátkém okamžiku shledal, že mu je proti mysli fakt, že změnila šatník. Ne snad přímo kvůli jejímu oblečení, ale nezamlouvalo se mu, že měnila ta základní, neverbální projev osobnosti jako bylo oblečení, podle toho jestli se to někomu líbí nebo ne.
Vstal, byl čas, aby se vzbudila a zejména aby se vrátila domů dohnat spánkoví deficit.
Stanul nad jejím spícím tělem a zamyslel se, jak by jí měl vzbudit. Neměl s tím žádné zkušenosti, nikdy se nestřetl s úkolem někoho vzbudit. Předpokládal, že je to snadné, ale teď, když stál před nastalou situací, musel to pečlivě rozvážit.
Zatřást s ní bylo surové a o jiných variantách, které lidé praktikovali, jako polít studenou vodou nebo proplesknout ani neuvažoval. Uchýlil se tedy nakonec prostě jen k tomu, že na ni bude tak dlouho mluvit, dokud se nevzbudí.
„Slečno Graysonová," promluvil na ni, ale nemělo to valný účinek. Jenom se jí nakrabatilo čelo, ale dál spala, to bylo jasné.
„Slečno Graysonová!" řekl o něco hlasitěji, tentokrát to malý účinek mělo, povzdechla si a trochu se zavrtěla. Pozvedl obočí, tímhle tempem by tu spala ještě při poledním odbíjení, rozhodl se tedy přeci jen pro radikálnější přístup. Přidřepl k pohovce a naklonil se kousek blíž k její tváři.
„Slečno Graysonová! Amando!" obojí řekl razantně a jasně, zároveň se už více méně bezděky také dotknul její ruky, jejíž dlaň spočívala na opěradle pohovky. Jen lehce bříšky prstů, ale i tak to bylo zvláštní. Chladný dotek kůže, jako tenkrát, když jí sevřel zápěstí a zároveň dotek chaotické mysli, který byl naopak jako plameny ohně.
„Co...?" trhla sebou, „Kde?" Posadila se, ale šlo jí to ztěžka, jakoby neměla nad některými svaly v těle nadvládu. Shodila bosé nohy na zem, takže to mlasklo, jak její chodidla dopadla na holou podlahu, prohrábla si beztak už rozcuchané vlasy, takže si je ještě víc zacuchala a zamžourala do slunečních paprsků procházejících oknem. Vypadala těsně po probuzení velmi zranitelně, až Sarek žasl, že vůbec tak křehká rasa jako lidé mohla přežít a vyvinout se do, troufal si tvrdit, mocného národa. Někde v pozadí, za vším tím polemizováním o lidském vývoji mu probleskla myšlenka, že by mu vůbec nevadilo Amandu vídat po ránu častěji. Uvědomil si ji, uchopil a uschoval k pozdějšímu rozboru.
„Dobrý," zamumlala, když konečně upřela modré oči na Sarekovi tvář, „Já jsem usnula?" zeptala se velice zbytečně. Pozvedl mírně obočí.
„Očividně ano, když jste se právě probudila," odvětil bez náznaku ironie v hlase.
„Neměl jste mě nechat usnout," zabručela, nohama přitom poslepu šátrala po lodičkách. Když jí ukládal, sundal jí boty a srovnal je na zem u jejích nohou, jak byl vulkánec, ale ona podle všeho byla, zviklá mít boty přímo u postele, „Kde mám boty?" podivila se.
„Usnula jste ve tři hodiny a dvacet tři minut," povstal a bez jediného slova jí podal její boty, když je tak usilovně a zároveň zmateně hledala, „Nepřipadalo mi nutné vás budit a nutit bdít. Vy lidé daleko více negativně prožíváte nedostatek spánku a projevuje se u vás na fyzické i mentální úrovni. Potřebuji vás plně soustředěnou," vysvětlil.
„Aha, jistě," pořád se chovala velmi zmateně, ale zdálo se, že už pomalu začíná vnímat okolí, „Kde jsme včera skončili?" zeptala se.
„To je nepodstatné, vzhledem k tomu že jsem během vašeho spánku v práci zásadně pokročil."
„To je mi jasné," měkce se zasmála, kupodivu už tak brzo z rána měla dobrou náladu a Sareka to zcela nelogicky těšilo, „Myslela jsem to tak, kde jste skončil, abych vám mohla pomáhat," upřesnila.

„Práce je dokončená, zprávu už jsem napsal. Teď už jí jen překontroluji a pošlu.“ Z uctivé vzdálenosti jí pozoroval, jak udělala několik zmatených kroků po místnosti, potom se na něj roztržitě a trochu nesměle usmála a rozhodila rukama v neurčitém gestu.
„Jsem po ránu trochu mimo,“ poukázala na něco, co bylo zřejmé, na přímo do očí bijící. Neodpověděl, měl dojem, že to není něco, nač čeká nějakou skutečnou, logickou a relevantní odpověď. Odhadoval, že člověk by na to zareagoval nějakým vtipem nebo slovní hříčkou, ale toho nebyl Sarek schopen, tak jen vyčkával, co udělá. Samozřejmě mohl jí požádat, aby se šla domů vyspat a byl si jistý, že by poslechla, ale být s ní bylo daleko uspokojivější, než sedět v kanceláři sám. To i přesto, že s ní byla občas hodně složitá domluva.
„Půjdu raději domů se pořádně vyspat, kdybyste mě potřeboval, tak víte kam zavolat,“ došla ke dveřím, u kterých se zarazila, přes obličej jí přeběhl soustředěný výraz, „Asi bych měla požádat pro dnešek o dovolenou.“
Odpověděl trochu významně pozvednutým obočím. Možná mu celou noc pomáhala, což bylo nad rámec jejích povinností, to ovšem neznamenalo, že má právo ignorovat zaběhané postupy.
„Můžu si dnes vzít dovolenou?“ zeptal se formálním tonem.
„Ano, můžete a... užijte si ji,“ dodal přání, jak to dělávali lidé.
„Věřte mi, že užiju!“ zasmála se zvesela, „Moje postel bude přímo nadšená z toho mého užívání si. Nashledanou,“ rozloučila se a zavřela za sebou dveře, zanechávaje ho tam opět zmateného z jejích slovních hříček. Postel nebyla živá, takže nemohla být nadšená, ani jinak emocionálně pohnutá. Navíc, i kdyby byla, nedovedl si představit, co by v ní mohla Amanda dělat, aby z toho byla postel nadšená.
Od zmatených slovních hříček, vtipů a dvojsmyslů, kterými pozemšťanka hýřila, se plynule přesunul k myšlence, kterou hodlal dnes analyzovat. Rozhodl se to udělat co nejdříve, pokud možno při dnešní meditaci.
°°0°°
Už do dětství jí do hlavy vtloukali, že Vulkánci nijak neprojevují emoce, dokonce i to, že je vůbec nemají. Jenže když se podívala na velvyslance Sareka, bylo jí jasné, že je naštvaný, frustrovaný možná i zoufalý, všeobecně, že nemá dobrou náladu. Trvalo to už delší dobu, od chvíle, co se jednání o vstupu Velteanů, která se na počátku zdála jednoduchá, zkomplikovala.
Nevěděla sice, co se přesně stalo, nesměl jí to říct, jelikož to bylo diplomatické tajemství, ale ještě větší ruch na ambasádě a Sarekova nenálada mluvila za vše. Dokonce byla svědkem jednoho výbuchu, co by se při velké dávce dobré vůle dalo považovat za vztek. Nevěděla vůbec, co se stalo, ale jednou když přišla do práce, stál Sarek dole u recepce a dlouze hovořil s ženou za pultíkem. Mluvil ve vulkánštině a příliš rychle na to, aby mu Amanda rozuměla, postřehla jen něco o nevyřízeném vzkazu a nedostatku disciplíny. Vulkánka stála bez hnutí, bez výrazu, s rukama sepjatýma za zády a hlavou mírně skloněnou ve výrazu nejvyšší úcty. Od té scény se ona sama chovala ještě pečlivěji, než do té doby.
Věděla, že by nesnesla, aby s ní takhle mluvil. Vážila si ho, uznávala jeho reputaci, ale to nebyl skutečný důvod. Když si to představila, když pomyslela, že by se v ní Sarek nějak zklamal, bodlo jí u srdce.
Ovšem stejně tak jí bodalo teď, když ho viděla stát v zahradě za velvyslanectvím, oči zavřené a ruce sepjaté skoro jako při modlitbě. V obličeji jí připadal strhaný, měl ještě bledší barvu než obvykle a pod očima nazelenalé kruhy, od nevyspání, který jeho tvář podle Amandy opravdu hyzdily.
Opatrně sešla z dlážděné cesty do jemného pouštního písku žluto oranžové barvy, za křupání a několika zaškobrtnutí se vydala k Sarekovi. Nechtěla ho sice při meditaci, což bylo to, co podle ní dělal, rušit, ale tajná zpráva, která zrovna přišla, patřila k těm, o kterých chtěl být okamžitě spraven.
„Velvyslanče,“ oslovila ho z uctivé vzdálenosti. Dodržování vulkánských kodexů a zásad byla další věc, kterou v poslední době hodně dodržovala v zájmu svého vlastního duševního zdraví.
V prvním okamžiku se ani nepohnul, dokonce to vypadalo, že jí neslyší, pak ale dlouze vydechl.
„Další zpráva?“ zeptal se, aniž by otevřel oči, nebo pohnul něčím jiným než rty.
„Ano. Přišla právě teď,“ odpověděla. Otevřel oči, pomalu se k ní otočil a nastavil ruku. Podala mu do ní padd, na který zprávu stáhla a zůstala stát, zatímco jí četl. Jeho obličej se ani nepohnul,

dokonce ani obočí nepozvedl, což jí napovědělo, že ať je tam napsáno cokoliv, není to dobré.
„To už dávno není vyjednávání, dokonce to není souboj namyšlených diplomatů, to je pouliční hádka," posteskl si nelogicky a nebylo poznat, jestli je to myšleno na Amandu, nebo jestli si mluví pro sebe.
„Je to opravdu tak zlé?" otázala se, jelikož si to zavdala na sebe. Zvedl k ní tmavé oči, potom pozvedl jedno obočí a mírně přikývl. Netvářil se tak, že by ho její zájem překvapil.
„Možná kdybyste mi řekl, oč jde, mohlo by to pomoct," navrhla.
„Nejste diplomat, nevyznáte se v politice, nemáte vzdělání ani v sociologii, psychologii nebo jiném oboru, který by mi mohl být nápomocen. Navíc vám nic konkrétního říct nemohu," znovu se zahleděl na zprávu.
„Netvrdím, že bych vám mohla pomoci, ale u lidí se osvědčuje, když se někomu svěří se svými problémy," konejšivě se na něho pousmála, zvláště proto, že pozvedl obočí a evidentně se chystal něco říct „Není to logické, já vím, ale myslím, že o logičnost nebo nelogičnost tu nejde. Je to jen o... vyčištění mysli," rozhodila rukama.
„Pokud bych si chtěl utřídit myšlenky, pak bych meditoval, nikoliv je ještě více rozvířoval rozhovorem s kýmkoliv," opáčil odměřeně.
„Někdy může rozhovor zejména s člověkem, co se hloupě vyptává jako já, být dobrý pro inspiraci," argumentovala dál, neochotná se jen tak vzdát. Chtěla Sarekovi pomoct a tohle byl jediný způsob, který znala.
Hleděli si vzájemně do očí. Dlouze a intenzivně, až by to mohlo být nepříjemné, vlastně svým způsobem bylo, ale ona se nehodlala vzdát bez boje. Překvapivě podlehl jako první on.
„Dobrá tedy, vysvětlím vám ve zkratce situaci," souhlasil, „ale pochopte, že nemohu říct konkrétní jména a konkrétní údaje, proto bude můj projev poněkud méně smysluplný," upozornil ji.
„Nemějte obavy, já se v tom vyznám," povzbudivě se usmála.
„Ve Federaci jsou dva výrobci a dodavatelé jedné léčebné látky, která je vhodná pro Velteany, vlastně je pro ně potřebná. Do této doby s jedním z nich také obchodovali, jenže teď, když zažádal Tean o vstup do Federace, tak se ozval druhý výrobce s tím, že podle jakési velmi staré, ještě předfederační smlouvy uzavřené s druhým výrobcem má jedině on s Velteany právo obchodovat. To se samozřejmě nelíbí nynějšímu dodavateli. Pokud nepřestane Tean obchodovat s nynějším dodavatelem, nedá mu druhý hlas pro a naopak."
„Co si o to myslí Velteané?"
„Ti to myslím moc nechápou, sociologické rozdíly jim v tom brání. Hned na počátku více, než logicky navrhli, že budou od obou odebírat stejný objem, tak nebude ani jeden výrobce ochuzený o zisk, ale s tím ani jedna ze zainteresovaných stran nesouhlasila. Když se pak při jednom jednání začali velvyslanci těch dvou dodavatelů ostře hádat, udělalo se vůdci Velteanské delegace nevolno, opustil sál a od té doby už se jednání nezúčastňují." Pevně sepjaté ruce naznačovaly jeho nelibost nad celou situací.
„Víte, když jsem byla ještě malá... tedy ne úplně malá, bylo mi třináct," opřela se zády o nejbližší kámen a založila ruce na prsou, „bydleli jsme na farmě v jednom malém městečku, ale bylo tam hodně dětí. Ty se všechny chodili odpoledne koupat k nedalekému rybníčku. Na každé straně toho rybníčku prodávala skupinka dětí limonádu, na jedné kluci na druhé holky. Tak nemusel člověk pokaždé plavat na druhou stranu rybníka pro pití, nebo ho dokonce obcházet," zvědavě si ho prohlédla a snažila se určit, co jejímu vyprávění říká, ale z jeho netečné tváře nebylo nic poznat, „Jednou tam přišla třetí skupina, taky holky, a usadila se vedle děvčat, které už tam byly. Nevadilo to, uživili se všichni a všichni večer odcházeli s prázdnými džbánky. Pak se trhl velký skandál, protože někdo jedněm z děvčat vyměnil pytlík cukru za sůl, takže limonáda byla slané. Mysleli si, že to udělala druhá skupinka děvčat, protože kluci byli na druhé straně rybníka a měli vlastní bussnys, tak jim to vrátili," teď se dočkala pozvednutého obočí, které značilo jeho nesouhlas s řešením situace, „Tak se to táhlo delší dobu, navzájem si dělali naschvály tak dlouho, až to přestalo zákazníky bavit mít slanou limonádu, limonádu s projímadlem, nebo takovou, co po ní světélkuje jazyk, a radši obětovali námahu a začali chodit na druhou stranu ke klukům. Díky tomu děvčata, ani jedny, nevydělávala a musela krámky zavřít. Jen co vzdaly, tak se kluci přestěhovali na jejich místo.

Měli dva krámky a tak dvojnásobný zisk," narovnala se a přistoupila k němu blíž, možná dokonce i moc blízko, ale nepožádal ji, aby odstoupila, „Každému došlo, že to byla finta, ale nikdo neměl důkazy o jejich vině."
„Naznačujete tím, že někdo třetí proti sobě poštval zainteresované strany?"zeptal se skutečně zabraný do tématu.
„Ano, přesně to říkám. Někdo u koho byste to ani vy ani nikdo jiný neřekl," přitakala.
„Ve Federaci není nikdy jiný, kromě už zmíněných dvou planet, kdo dotyčnou látku vyrábí a distribuuje," argumentoval.
„A je někdo, kdo na její výrobu má zdroje, ale neprodukuje ji?"
„Taková planeta existuje, ano. Má potřebný zdroj základní suroviny, ale v medicíně nejsou příliš dobří," připustil, „Navíc jejich charakteristickému vzorci chování neodpovídá používat ke svému cíli úskoky a lsti, to bych spíše věřil že použijí násilí."
„Výhodou, ale i nevýhodou společenství jako je Federace, je, že se od sebe členové učí dobré i špatné věci,"projevila svůj názor.
„V tom máte pravdu," řekl po tom, co si ji chvíli zaujatě prohlížel, „Omluvte mě, musím jít něco zařídit," mírně se uklonil a rychlým krokem se vydal zpátky k ambasádě. Sledovala jeho záda, dokud nezašel do dveří, potom shlédla na svoje ruce. Ani jí nepoděkoval za pomoc, nevyjádřil ani třeba jen špetičku uznání a to jí mrzelo tak moc až ucítila v očích slzy. Rychle je setřela, dřív než mohly vyklouznout spod jejích víček a ještě rychleji si nalhala, že jí do nich spadl písečný prach.
°°0°°
Amanda měla pravdu, do posledního detailu a jeho to nenapadlo, protože to odporovalo vzorcům chování a tím pádem i logice. Jeho kreativita, kterou podle vulkánských měřítek doslova oplýval, ho tentokrát zradila. Kdyby nebyl tak zaslepený, pochopil by dřív, mohli se vyhnout celé řadě problému spojených se zdlouhavým jednáním.
Takhle stačilo zatlačit na velvyslance Saziho, který, přesně podle očekávání vzhledem k chování jeho rasy, vztekle vybuchl a ke všemu se přiznal. Na svou obhajobu uváděl, že se jeho planeta pohybuje v tíživé ekonomické situaci a tamní vláda už jí nezvládá. O tom se všeobecně vědělo, dělo se tak zejména proto, že Saziho rasa nevěnovala jinému obchodu než vývoji zbraní, ale že by byla situace tak neutěšená, to nebylo nikomu známo.
Nejlepší na celém odhalení bylo, že když přoucí se strany dozvěděly o tom, že konflikt mezi nimi byl uměle vyvolaný a měl za účel obě planety zbavit zisku, zázračně rychle se dohodly na kompromisu, čímž se konečně otevřela cesta ke konečnému přijetí Teanu mezi členské planety Federace. Což se mělo udát právě dnes, podpis jejich smlouvy.
Sarek si jedním nenápadným pohybem uhladil drobnou nerovnost na slavnostním rouchu a shlédl na svou hruď, v ten okamžik ho napadlo, že pokud dostane ještě jedno vyznamenání, nebude si ho mít příště kam pověsit. Sepjal ruce před sebou, rukávy roucha mu zakryly ruce a rozhlédl se kolem sebe, pozorujíc všechno to překotné hemžení. Všichni už byli nervózní a potěšení zároveň, obojí prosakovalo jeho mentálními štíty do jeho mysli. Na to byly jeho telepatické schopnosti víc než dost silné, aby cítil takovéto hluboké a silné proudění emocí. On sám jím však ovlivněn nebyl.
Podle něho to sice byla událost hodná oslavy a všech patřičných ceremonií, ne však něco neznámého a vzrušujícího, jak to připadalo jiným. Byla to prostě přirozená věc, která se neděla poprvé, ale ani naposledy.
A Velteané si přímo libovali, pobíhali mezi hosty, jejich budoucími bratry jak neustále opakovali, třásli si se všemi rukami, nebo vyměňovali tradiční pozdravy té či oné rasy a smáli se oběma ústními otvory. Pozvedl nad tím obočí a raději v davu okupujícím předsálí vyhledal Amandu. Postávala na druhé straně, společně s ostatními asistenty velvyslanců a o něčem se tam zaujatě bavila. Napadlo ho, že by chtěl vědět co jí tak zaujalo, nebo dokonce si s ní o tom pohovořit, ale to, aby šel za nimi a vložil se do debaty, ke které nebyl přizván, mu přišlo nemyslitelné.
Další věc, která ho zajímala, bylo, jak vnímá tu výsadu být přímo ve Velkém sále sídla Federace při podpisu nové členské smlouvy. Když sem letěli, nebyla ani trochu nervózní jako tenkrát, když jí vzal na Podzimní večeři, vlastně naopak byla dokonale, skoro až vulkánsky klidná, samozřejmě kdyby opakovaně neprojevovala emoce jako údiv a potěšení například nad tak malichernými věcmi

jako byla Eiffelovka.
Hlas z reproduktorů všechny velvyslance uctivě vyzval, aby se připravili na své místa, že ceremoniál za pět minut začíná. Strhl se ještě větší hluk, všichni se začali řadit u dveří podle toho kdy se jejich planeta stala členem.
Sarek vystoupil z klidného kouta a beze spěchu přešel až dopředu. Jako představitel zakládající planety byl vždy vepředu, nejvíce reprezentoval a navíc byl svědkem ratifikace, který měl v případě rozporů potvrdit, že obě strany podepsaly dobrovolně a byly srozuměny s obsahem smlouvy a možnostech jejího vypovězení.
Sál byl velkolepý, plný vysokých mramorových sloupů, na každém pak vysela vlajka nebo jiná insignie jedné z členských planet, vše korunovala vlajka Federace v průčelí sálu. Architektura byla lidská, jen s velmi málo cizími prvky, takže to bylo ztělesnění pozemských představ o místech, kde se píše historie. Kupodivu nikdy, nikdo, nic nenamítal a příslušník jakékoliv rasy byl vždy přímo unešený, když Velký sál viděl.
Sarek nikdy takové pocity neměl a navíc se opět v davu sedícímu v loži pro hosty a novináře pokoušel najít Amandinu tvář. Našel, úplně na kraji vzadu, kde jí sotva bylo vidět, jelikož byla drobná, ale zvlněnou hřívu vlasů nemohl nepostřehnout.
Začala hrát hymna Federace, při které všichni v sále vstali, po ní pak hymna nového členského státu, teprve pak se přistoupilo k samotnému podepisování smlouvy. Půlkou mysli sledoval, jak Prezident Federace a ministr podepisují a po nich pak zástupce Velteanu, druhou pak sledoval Amandu.
Napadlo ho, že vypadá vznešeně a slavnostně, něco takového si nikdy o žádném pozemšťanovi nepomyslel. Nezáleželo na to, co si vzali na sebe, jak distingovaně se chovali, pořád při své emocionalitě vypadali neupraveně. Sledovala dění v sále, mírně se usmívala a vypadal velmi hrdě. Najedou se všechno zdálo logické a zřejmé.
°°0°°
Byla to pro ni nesmírná čest a výsada být přítomná na oslavě přijetí nového člena. Byla na to hrdá, cítila v tom jakési spojení mezi jejím národem a Sarekovým národem a tím i mezi nimi samotnými. Nezmínila se mu o tom, proč taky, nepovažoval by to za logické a už vůbec by nepochopil, proč mu chtěla být tak blízká. Milovala ho, tím už si byla jistá, jen zatím nevěděla, jaké to pro ni bude mít následky. Že by si jí všiml, nebo opětoval její náklonnost, jí ani na mysl nepřišlo, protože to bylo skutečně směšné, spíš to viděla tak, že se bude muset vzdát svého místa.
Ale teď si tím hlavu nelámala, jen si užívala ten pocit největší blízkosti jakou mohla dostat.
„Nebudou zrovna dobrými vojenskými spojenci," pravil zrovna velvyslanec Elet a jeho poněkud prasečí obličej se zkřivil nespokojeností.
„Federace je mírová společnost," připomněl mu Sarek, „Není důvod přijímat jen vojensky zaměřené planety."
„Heh, je tu ale hrozba Romulanů a Klingonů," zamručel.
„Ano, toho jsem si vědom, ovšem to se jednou bezesporu vyřeší," vzal plnou sklenku do druhé ruky.
„Na vulkánce jste dost naivní a optimistický," změřil si ho Elet pohledem.
„Naivní a optimistický?" zopakoval s tázavě pozvednutým obočím, „Neřekl bych, naivity ani optimizmu nejsem schopen, protože obojí se řadí mezi emoce. Já pouze uznávám všeobecně osvědčenou pravdu, že všechno má svůj počátek, ale také svůj konec."
„Na takové filosofické disputace nemám mozek, jdu se raději najíst," odbil ho docela nevhodně Elet, sebral a odešel k nejbližšímu stolu s jídlem.
„Doufám, že to byl poslední rozhovor za dnešní večer," podotkl jen tak do prostoru Sarek. Chvilku zaváhala, jestli je to myšleno jí nebo ne, ale když se na ni krátce upřely jeho tmavé oči, získala jistotu.
„Myslím, že když se budete tvářit nepřístupně jako do teď, nikdo si s vámi už netroufne zapřádat rozhovor," ujistila ho se šibalským zalesknutím v očích a malým, nepotlačitelným úsměvem plným jisté škodolibosti.
„Netvářím se nepřístupně, já se netvářím nijak," odpověděl a koutky očí se mu stočily nahoru, jak

se „usmál“. Úsměv mu opětovala, ale skryla ho částečně sklenkou.
„Možná byste měl jít utužovat dobré diplomatické vztahy a budovat přátelství,“ navrhla.
„Mezi diplomaty není dobrý vztah ani přátelství. Většina z nás jde tvrdě za svým cílem, a jak vy lide říkáte, přes mrtvoly,“ k jejímu údivu se napil vína, „možná je pro mě rozhovor s vámi uspokojivější.“
Zmateně se na něj podívala. Byla pravda to, co právě slyšela? Mělo to ten význam, jaký si myslela? Nebyl blázen, který si něco nalhává? Jelikož tohle bylo poprvé, co jí projevil cosi jako náklonnost, snad možná projev přátelství, či něčeho víc. Rozechvělo jí to do hloubky morku kostí, doslova to fyzicky zabolelo. Přitiskla si ruku na náhle rozbouřený žaludek a zas a znovu si v duchu opakovala, že se musí uklidnit. Že se nestalo nic tak zvláštního, aby musela takhle reagovat.
„Omluvte mě, udělalo se mi nevolno,“ rychle ukončila debatu tak slušně jak jen dokázala. Zachovala si dost důstojnosti, aby se s ním rozloučila kývnutím hlavy, pomalu důstojně opustila místnost a odešla na toaletu, kde se ale posadila na záchodovou mísu a z hlouby duše se rozbrečela. Jedno jak moc to bylo směšné, nebo dokonce nevhodné. Jedno, že se jí rozteklo líčidlo. Radši udělat ostudu, než aby musela znovu mluvit se Sarekem.
Zavřela oči, najedou jí všechno přišlo tak chaotické a zmatené.
°°0°°
Už měl dvě minuty, dvanáct vteřin zpoždění. Dochvilnost a přesnost prostě nebyly silné lidské stránky. Sehnul se a vzal do ruky hrst písku, který se mu hned mezi prsty začal sypat jako malé vodopádky zlatavé jiskřící vody. Byl stejně nestálý a ubíhající, jako byla v poslední době jeho mysl. To ona mu do ní vnikla, jako příslovečná zrnko písku a vytvořila tam podivný logický vzorec, o kterém si byl jist, že nikomu jinému by logický nepřipadal.
„Už jsem tady. Už jsem tu,“ doklusal k němu po cestičce poradce pro etiketu.
„Máte zpoždění,“ informoval ho stroze a oklepal si z ruky posledních pár lpících zrnek. Jen přesný údaj si nechal pro sebe, nechtěl člověka zbytečně dráždit, zvláště když tohle byla soukromá schůzka.
„Omlouvám se,“ sklonil krátce hlavu, „Oč jde, že se scházíme zrovna tady,“ rozhlédl se kolem dokola po písečných dunách.
„Jde o osobní zájem,“ zaobalil to trochu, otočil se, až za ním roucho zavlálo a vydal se dlážděnými cestičkami k přístřešku vhodnému mimo jiné k meditaci. Teď tam nikdo nebyl.
„Vy jste ženatý, pane Swene, že?“ uvědomil si, že je to teprve po osmé za celou jejich známost, co použil jeho jméno.
„To jsem, šťastně ženat u sedmým rokem a mám čtyřletou dceru,“ odpověděl s jasně patrnou pýchou na obojí.
„To gratuluji. Děti jsou radost,“ myslel to vážně.
„Přišli jsme si sem snad povídat o mojí rodině?“ zeptal se udiveně.
„Ne. Provádím jistý sociologický výzkum, zcela soukromě,“ přísně na něho pohlédl, aby naznačil, že nic s toho, co se tu dnes řekne, se nesmí dostat ven, „Během pobytu tady na zemi jsem si povšiml, že lidé mají velmi složité seznamovací rituály. Myslím tím konkrétně partnerské.“ Zmlkl, bylo pro něho obtížné o tomhle mluvit. O podobný věcech spolu nehovořili ani sami vulkánci natožpak ve smíšené společnosti s člověkem.
„Aha, partnerské seznamovací rituály vás zajímají,“ zopakoval poradce, Sarek se po něm ohlédl, aby ho upozornil, že opakovat to nebylo nutné, jenže úsměv který se snažil Swen potlačit byl velmi znervózňující.
„Dobře, tak nastolíme nějakou teoretickou formu,“ navrhl poradce a semkl rty, jak se snažil neusmívat.
„To by bylo vhodné. Pro představu,“ souhlasil Sarek, i když měl nejasné a nelogické tušení, že toho bude litovat.
„Dejme tomu tedy, že existuje jistá nejmenovaná asistentka a jistý nejmenovaný velvyslanec,“ začal Swen konstruovat příběh, který byl Sarekovi až příliš povědomí, „Ten velvyslanec zjistí, že se mu asistentka líbí, ale protože není ze Země, neví, jak jí má oslovit. Vy se mě teď ptáte, co by měl ten velvyslanec dělat?“ zakončil to dotazem a koutkem oka pohlédl na Sareka.

Chvíli mu neodpovídal, místo toho věnoval pozornost dřevěnému sloupku altánku, do kterého právě zašli. Potom se k poradci otočil a změřil si ho dlouhým pohledem. Snažil se určit, jestli se mu muž posmívá, nebo ne.
„Ano, přesně na to se ptám," odsouhlasil a dál bádal jak svá slova Swen myslí.
„To je ovšem velice složitá otázka. Co myslíte, že by ten velvyslanec udělal na své rodné planetě?" zeptal se zvědavě.
„Šel by za tou asistentkou, přednesl by jí svou žádost o sňatek doplněnou logickými argumenty, jenže ten velvyslanec ví, že to není v případě asistentky vhodný postup," přijal jeho hru.
„Ne, to skutečně není vhodný postup," pokýval hlavou, „Já myslím, že by jí měl velvyslanec pozvat na kávu, aby zjistil jestli se jí taky líbí."
„Na kávu?" zopakoval, „Ten velvyslanec kávu nepije, protože je silně toxická a poškozuje trvale organismus."
„Tak si dá čaj, nebo džus," řekl se smíchem v hlase.
„A jak ten velvyslanec pozná že se asistence také líbí?" To byla Sarekova nejpalčivější otázka, jelikož rozpoznávání lidských emocí, pocitů a stavů mysli pro něho bylo stále složité.
„Tak na to jestli najde odpověď, měl by jí masivně rozšiřovat mezi muži. Byli by mu za to vděční," vážně na Sareka pohlédl, „Podívejte Sareku, co já mohu soudit, nejste jí úplně lhostejný. Jenže, i přes to, že je to skvělá mladá žena, milá, inteligentní, s velkým srdcem, může to být jen krátkodobé poblouznění. Neříkám, abyste to nezkoušel, jen dávejte pozor, aby vám nezlomila srdce." V jeho projevu byly jasně znát obavy, kterým Sarek nerozuměl.
„Nemůže mi jak říkáte, zlomit srdce, protože to je projev emoce," podotkl, jenže podle Swenova výrazu usoudil, že mu to moc nevěří.
„Když myslíte," souhlasil ze slušnosti.
„Proč zrovna káva a ne jídlo?" vrátil se k původnímu tématu, protože vysvětlovat člověku, jak vulkánci cítí emoce, bylo nemožné. Žádný cizinec by to nikdy nedokázal pochopit, protože určitým způsobem vlastním emocím nerozuměli ani sami vulkánci, jen je uměli ovládat, aby ony neovládly je.
„Káva je taková neutrální. Netlačíte na ni, klidně to může být jen přátelské posezení," vysvětlil.
„Dobrá, budu se řídit vašimi radami," řekl, „a v případě, že vás budu potřebovat, tak se vám ještě ozvu."
„Rád pomůžu," usmál se potěšeně, „Taky proto, že tohle chci rozhodně vidět. Nashledanou Sareku," rozloučil se a odešel.
Sarek osaměl, opět trochu zmatený tím, co Swen myslel tím, že to chce vidět. Nepředpokládal, že chce vidět něco intimního, i když u pozemšťanů, kteří byli proslulí svou zálibou v pornografických materiálech, by to nebylo vyloučené.
Poklekl na rohož ve středu altánku, složil ruce do příslušných poloh, zavřel oči a ponořil se pomalu do vlastní mysli. Před tím než Amandu kamkoliv pozve, musí si to dobře promyslet, roztřídit svoje emoce a pocity a hlavně být vyrovnaný. Nechtěl udělat žádnou chybu, protože nelogicky cítil, že je to pro něj velmi důležité.

Tak to zkusíme

Se zájmem četl dopis od prezidentovy ženy. Poprvé při incidentu na Podzimní večeři spolu promluvili jinak, než zdvořile při nějakém společenském setkání, díky tomu zjistil, že je to velmi perspektivní a zajímavá žena, která si zaslouží jeho pozornost. Samozřejmě ne stejný druh pozornosti, který věnoval Amandě, ale spíše přátelského typu. Ve psaných zprávách, které si vyměňovali, mu přednesla několik velmi zajímavých návrhů, které stály za bližší prozkoumání.
„Vstupte," vyzval příchozího, který zazvonil u dveří kanceláře. Nemusel se ani ptát, kdo to je, protože jediný, kdo by se odvážil ho rušit, byla Amanda. A nemýlil se.
Vešla dovnitř s jeho paddem v rukou a mračila se jako by nad něčím usilovně přemýšlela. Hrozně ho zajímalo nad čím, doufal, že se to týkalo toho, co svírala v dlaních.

„Přečteno?“ otázal se s pozvednutým obočím.
„Ano, ale byly to muka,“ zasmála se, „Každopádně to bylo nesmírně poučné.“ Položila padd na stůl tak, aby nebyl moc blízko, ale on na něj dosáhl.
„Je to něco, co čtou děti povinně už ve škole,“ připomněl jí, že to nebyla zas tak převratná a úžasná věc, jak se zdálo, že jí připadalo, když ji padd před dvěma měsíci předával.
„Já vím. Malí inteligentní skřítci,“ přitakala, u jiného člověka by to byla narážka na špičaté uši, ale ona říkal všem dětem skřítci, „Začínám pomalu uvažovat, že vezmu na milost ty překlady opatřené hromadou vysvětlivek.“
„Pokud jste porozuměla jen desetině z toho, pak vás to obohatilo víc, než všechny vysvětlivky, kterými lidé Surakovo dílo... obohatili,“ poslední slovo řekl jen s těžko skrývaným znechucením. Nechápal lidskou potřebu veškeré zajímavé písemnosti celého známého vesmíru překládat do vlastního jazyka a navíc k nim přidávat vysvětlivky, což mělo prý napomoci běžné populaci, aby je lépe pochopila. Pokud chtěl někdo znát něčí kulturu do nejmenších podrobností, musel se naučit její jazyk, to bylo nevyhnutelné.
„Nejsem si jistá, že jsem vůbec něco pochopila. Samo osobě to musí být složité, natož když si člověk není jistý, jestli si to správně přeložil,“ složila si ruce na prsou a znovu se zamyšleně zamračila, „Například nechápu jeho přirovnání mysli k písku. To přeci není logické přirovnávat něco k něčemu.“
„Logické to není, ale je to běžné přirovnání, které se neobjevuje jen u vulkánců. Je to parafráze na to, že ač je mysl jediný celek, je tvořena částmi, které když od sebe oddělíte, ztrácí smysl. A přesto... mohou nadělat škodu,“ předklonil se, opřel ruce o desku stolu a vzhlédl k ní, „Navíc, prakticky vše, co napsal bylo určeno pro tehdejší primitivní obyvatele, kterým chtěl svou filosofii předložit.“
„Takže ta jeho vlastně květnatá řeč měla praktický význam?“
„Ano, tak by se to dalo říct,“ souhlasil.
„Chci o tom vědět všechno,“ prohlásila s rezolutností dítěte, které objevilo novou věc a zároveň s vážností člověka, co ví čeho je nutno si vážit. Kdyby jí v ten okamžik dokázal říct, jak mu je její přístup k věcem blízký, že obohacuje jeho vlastní existenci, jenže na takové věci bylo příliš brzy. Pokud vůbec bude někdy schopen něco takového vyjádřit.
Vstal, napadlo ho, že tohle by mohla být ta správná příležitost. Teď by jí mohl pozvat, jak Swen doporučil, na kávu. Urovnal si roucho, založil ruce za zády a přešel těsně k ní, do uctivé vzdálenosti, ale blíž, než kdy sám inicioval. Vyjma dvou okamžiků kdy se zároveň dotkl jejího těla.
„Pokud byste si o tom chtěla pohovořit, navrhuji, že bychom společně navštívili nějakou kavárnu.“
„Zvete mě na... kávu?“ zopakovala překvapeně a zvláštně se na Sareka podívala. Nechápal její pohled, ale měl dojem, že není zrovna nadšený, dokonce jí možná jeho nabídka urazila.
„Ano, přesně tak, ale pokud jsem vás tím jakkoliv urazil, pak se hluboce omlouvám,“ sklonil mírně hlavu, „Moje pozvání není zastírací manévr pro nějaké postraní úmysly,“ snažil se z toho vykličkovat, aniž by ji urazil.
„Aha,“ vydechla, teď se zase zdála být smutná, „Víte myslím, že to není dobrý nápad. Postraní úmysly nebo ne, jsem vaše asistentka, takže se to nehodí.“
Chtěl jí vysvětlit, že v jeho kultuře to problém není, vlastně naopak. Sňatky mezi učitelem, za kterého se považoval, a studentem, kterým byla Amanda, byly v případě té hrstky nezaslíbených vulkánců docela běžné a tolerované, protože jejich tradice sahala do dávné minulosti.
„Omlouvám se,“ zamumlala, „Budu u sebe, pokud mě už nepotřebujete.“ Kdyby přímo hmatatelně nevnímal její touhu opustit místnost, tak by se skutečně pustil do vysvětlování, takhle jí jen pokynutím ruky propustil
Cítil jasné rozčarování při pohledu na dveře, které se za ní zavřely. Dvakrát se setkal s ženou, která by mohla být jeho družkou po zbytek života a dvakrát byl odmítnut. Statisticky vzato mu vyšlo, že příčinou jejich odmítnutí bude nějaká jeho vlastní vada, protože pouze on byl společným činitelem v obou incidentech a navíc jedna z žen byla vulkánka a druhá člověk, takže jejich vzorce chování byly naprosto odlišné.
Snad problém spočíval v jeho přílišné energičnosti, která byla u vulkánce neobvyklá a vlastně i

nežádoucí. Možná byl problém někde jinde, snad i na čistě fyzické úrovni kdy v látkách, které vylučovala jeho kůže sloužících k chemické komunikaci, bylo něco nežádoucího. Jaká byla příčina jeho selhání, bylo irelevantní v tento okamžik. Nyní se musel pokusit napravit škodu, kterou svým unáhleným chováním napáchal a nejlepší cestou, kterou znal byla kontrola a odstup, dokud Amanda nepochopí, že ať smýšlel jakkoliv a doufal v cokoliv, už od toho upustil.

°°0°°

Už podruhé za krátkou dobu seděla na záchodové míse a brečela jako malá hysterická holka, přitom si vždycky zakládala na tom, že nepodléhá špatným emocím a nemá sklony k hysterii.
Vzlykla a vysmrkala se do toaletního papíru, kterého už spotřebovala značnou část. Otřela si oči, na papíře přitom udělala černé šmouhy, v duchu si při pohledu na ně řekla, že už se nebude líčit, nejlépe nikdy.
Napadlo ji, jak mohl být Sarek tak necitlivý, dát jí na několik okamžiků naději a pak ji jí tak surově vzít, bez citu, to si přitom myslela, že vulkánci mají slitování. Znovu se skoro rozbrečela, ovšem tentokrát to potlačila, zdusila slzy ještě v krku.
Pokusila se setřít všechny zbytky rozteklého líčidla, doufala, že úspěšně, protože ani kdyby se chtěla podívat na svou oteklou ubrečenou tvář, neměla by šanci. Vulkánci neměli moc zrcadel, zejména ne na veřejných místech, jelikož fyzický vzhled byl více méně nepodstatný. A jeho neustálé upravování, což pozemšťané dělali často, považovali za nelogické.
Vykoukla ze dveří záchodu na chodbu, nechtěla nikoho v tomhle stavu potka, přinejmenším dokud se nedostane k zrcátku, co měla v kabelce. Zdálo se, že je všude čisto, tak vyšla ven a vydala se rychle chodbou pryč k Sarekově kanceláři, ale měla smůlu. Sotva zašla za roh, skoro se srazila se Soketem, místním léčitelem.
„Dobrý den a omlouvám se," zamumlala se sklopenou hlavou, rychle se protáhla kolem vulkánce, jehož obočí už vystoupala kamsi nahoru k výšinám a pokusila se prchnout chodbou. K jejímu neskutečnému překvapení, ba až šoku, ji Soket oslovil.
„Slečno Graysonová," zavolal za ni, ovšem klidným, tichým hlasem, který se jí zdál jako zařvání. Prudce se k němu obrátila
„Ano? Potřebujete něco? Mám vám sjednat schůzku s velvyslancem?" blekotala zmateně a dál se snažila zakrýt to, jak je ubrečená.
„Ne," několika dlouhými kroky byl u ní, „Pokud bych potřeboval hovořit se Sarekem, vím, kde jej najdu," postavil se kousek od ní do zdvořilé vzdálenosti. Ve tváři byl ještě netečnější než Sarek, nebo než kterýkoliv vulkánec na ambasádě, jelikož léčitelé měli daleko větší kontrolu než ostatní vulkánci. Teď na ni ale shlížel s jasnou zvědavostí vepsanou v očích.
„Dobře, tak potřebujete něco jiného?" pokusila se o úsměv.
„Vy jste hluboce emocionálně pohnuta a důvodem je Sarek," konstatoval, na což Amanda neměla sebemenší odpověď, její šok byl neuvěřitelný. Nejen, že se zcela proti zásadám vměšoval do jejího soukromí, navíc uhodl, odhadl nebo vycítil, co se stalo.
„Já totiž víte...," zarazila se, jelikož opravdu nevěděla, co by měla teď říct, jestli by se měla urazit, nebo mu naopak vyprávět celý příběh. Vzhlédla k němu.
Jak u lidí, tak i u vulkánců, budil tenhle muž víc než respekt, byla to občas až nábožná úcta.
„Je to jenom taková lidská emocionální věc," zamumlala nakonec, „Lidé mají tendenci toužit po věcech, které nemohou mít a pak jsou z toho, že je nemají nešťastní."
„Nelogické," podotkl důrazně, „ale pochopitelné a přirozené. Touhy pohánějí všechny zásadní evoluční změny," dodal.
Vybuchla v dalším záchvatu nezadržitelného pláče. Slzy jí prýštily z očí doslova ve vodopádech, aniž by věděla jak je zastavit. Měla dojem, že se propadne studem, když tu tak hysterčí, což jen umocňovalo její beznaděj. Přitiskla si ruku pevně na pusu, aby nezačala nahlas vzlykat.
„Já se omlouvám, já se tak strašně omlouvám," zavzlykla a utekla bez toho, aby se pořádně rozloučila. V zádech cítila jeho zkoumavý pohled, takový, který si představovala, že upírá doktor například na nový druh bakterie. Nezúčastněný, prostě jen zaujatý něčím nepoznaným.
Proběhla halou, nehledě na pohoršeně pozvednuté obočí vulkánky za recepčním pultíkem, ven a zamířila domů.

°°0°°
Vyšel do předkanceláře, protože na interkom mu dlouho nikdo neodpovídal, rozhlédl se po prázdné místnosti a obočí se mu mírně zvlnilo, jak se zamračil. Očekával, že tu Amanda bude sedět, snad trochu uraženě zaražená, ale že bude zde. Připravil si dokonalou vyrovnanou masku s níž na tváři s ní chtěl jednat, jenže teď byla naprosto k ničemu. Položil korespondenci k odeslání na její stůl, přičemž mu padl pohled na modrého skleněného delfínka. Byl to jediný druh mořského savce, který přežil velké vybíjení v polovině jednadvacátého století a zároveň se stal znakem velkého hnutí za ochranu přírody, které doposud fungovalo a pokoušelo se přivést zpět některé z dávno vyhynulých druhů.
Odhadoval, že v případě Amandy to neznačí, že by k dotyčné organizaci patřila, spíše to byl jeden osobní, charakteristický a dalo by se říct, že i rušivý prvek, který přinesla do jinak strohého a praktického zařízení kanceláře. Vzal ho do ruky a obracel v prstech. Neměl správné proporce, barva také neodpovídala a celkově vypadal velmi neuměle, ale podle Sareka z něho cosi vyzařovalo. Amandina osobnost.
„Velvyslanče.“ Obrátil se za hlasem a pozvedl překvapeně obočí. U dveří stál léčitel Soket, což bylo velmi překvapující, nejen, že zřídka kdy opouštěl svou kancelář, ale ještě méně navštěvoval kohokoli, pokud o to nebyl požádán.
Sarek rychle odložil skleněnou sošku a co nejuctivěji se uklonil. Léčitelé měli na vulkánu zřejmě tu největší úctu a hlavně důvěru, jelikož oni byli jediní, se kterými se hovořilo i o jinak zapovězených tématech.
„Léčiteli,“ opětoval mu pozdrav.
„Měl jsem velmi zajímavý zážitek při konverzaci s vaší asistentkou,“ přešel rovnou k tématu, které ho sem podle všeho přivádělo. Sarekovi při jeho slovech doslova přeběhl mráz po zádech, rychle potlačil veškeré, byť jen náhodné záchvěvy emocí a obrnil se proti všemu, co ho teď mohlo čekat. Pokud si přišel Soket stěžovat na Amandu, musel by jí Sarek propustit a to bylo naprosto nepředstavitelné.
„Potkal jsem ji na chodbě, byla krajně emocionálně pohnutá v negativním smyslu. Ba bych přímo použil pozemský výraz, že byla zoufalá. Nejpřekvapivější bylo, že jsem vycítil silnou vazbu mezi jejím emocionálním hnutím a vaší osobou.“
Pocítil záchvěv vzteku nad tím, že se Soket vměšuje mezi něho a Amandu, nehledě na to v jaké situaci byli jejich vzájemné interakce. Léčitelé byli jedni z nejvíc se ovládajících vulkánců, bylo třeba, aby jejich mysl byla čistá, jinak by nemohli pomáhat jiným. A Sarek měl právě teď dojem, že Soket, známý fascinací lidskou myslí, pojímá celou jeho obtíž jako dobrou příležitost nahlédnout do lidského uvažování.
Sarek si založil ruce za zády, napřímil se a zůstal naprosto netečný.
„Nejsem si zcela jist, jak bych s jejími emočními výkyvy mohl mít nějakou souvislost,“ řekl, což nebylo úplně lhaní, spíše i jeho vlastní nejistota. Copak jí mohl urazit tak moc.
„Vskutku?“ mírně povytáhl obočí, „Každopádně to byl fascinující zážitek.“ Mírně pokynul hlavou a obrátil se k odchodu. Sarek se nadechl, ale pak zaváhal. Léčitelé tu byli od toho, aby pomáhali nejen při tělesných potížích, ale také když byl vulkánec nevyrovnaný. Přesně tak se Sarek právě teď cítil.
„Léčiteli!“ oslovil ho, muž se k němu obrátil a poklidně vyčkával, jak bude Sarek pokračovat. Ten přistoupil o půl krok a zastavil se.
„Díky nedostatku informací jsem došel k milnému závěru a řekl něco, co jí urazilo,“ zaobalil to diplomaticky doufaje, že mu léčitel i tak nějak poradí.
„Pokusil jste se s ní sblížit na partnerské úrovni?“ zeptal se Soket bez jakéhokoliv kličkování, nebo snahy cokoliv zaobalit.
„Netuším, jakou logickou cestou jste dospěl k tomuto názoru,“ opáčil na to Sarek, dokonce i podle jeho vlastních měřítek podrážděně. Buď si toho druhý muž nevšiml, což bylo hodně nepravděpodobné, nebo se to rozhodl nekomentovat.
„Žádnou,“ odvětil, „Moje zdroje mi ovšem řekli o tom, že se o vašich vzájemných interakcích hodně mluví v diplomatických kruzích – zajímavé, že vy o tom nevíte. Podle osob v chování lidí

více zběhlých je do vás Amanda zamilovaná. Já jsem nakloněn tomu věřit.“
„A já musím odporovat. Odmítla mě,“ svěřil se.
„Vskutku?“ znovu povytáhl obočí, „Já nejsem v lidské psychologii ani zdaleka tak zběhlý jak bych chtěl, zejména proto, že samotní pozemšťané o ní nic nevědí, tak není odkud čerpat informace, ovšem podle toho, co vím, tak spíše žena odmítnutá brečí. Než ta co odmítla.“
„Při vší ústě k vám léčiteli, já jsem ten, co by měl vědět zda-li odmítla či ne,“ opět to bylo podrážděné. Vždy, když šlo o Amandu, nedokázal se úplně ovládat a to ho natolik rozčilovalo, že jeho sebeovládání díky tomu bylo ještě horší. Prostě začarovaný kruh.
„Jistěže,“ souhlasil bez sebemenšího zachvění emocí ať už v hlase nebo v očích, „Pokud chcete znát můj názor, pak si nemyslím, že je na vašich sympatiích k ní něco nelogického. Naopak. Nemáte ženu ani nejste nikomu zaslíben. Jste naprosto sám v samotě své mysli a proto je přirozené, že hledáte někoho, kdo by s vámi vše sdílel. Je to instinkt každého živého tvora, který kdybychom potlačili, zabavili bychom se jednoho z přirozených smyslů existence a to předání DNA dalším generacím,“ vzal to celkově, „To, že je vámi zvolenou ženou pozemšťanka je sice zajímavé leč ne neočekávané. Lidé a vulkánci spolupracují již velmi dlouho a bylo jen otázkou času, než jejich spolupráce překročí i tuto rovinu. Vím, že se objeví hlasy, které budou proti vám, ale vězte, že ve mně máte podporu,“ přislíbil a mluvil přitom tak, jakoby jejich vztah byl reálný. Na to nebylo co říct, snad jen poděkovat za projevenou účast a zájem, který byl přeci jen neobvyklí.
„Sareku,“ kývl hlavou na rozloučenou a odešel stejně neslyšně, jako přišel.
Odvrátil pohled od dveří, které se za léčitelem zavřeli a podíval se na modrého delfínka stojícího na stole. Napadlo ho, jak zajímavé by bylo mít taky jednoho u sebe v kanceláři, nebo cokoliv jiného, jen kdyby mu to vybrala Amanda.

°°0°°

Na stojícím holografickém obdélníku metr na půl metru běžel romantický film. Zrovna tam svalnatý muž pod rozkvetlým stromem líbal v plesových šatech oblečenou brunetku. Celý příběh byl primitivný, postrádal jakoukoliv reálnost a děj vlastně Amanda ani nesledovala, jen si potřebovala pobrečet při něčem adekvátním.
Zrovna teď vybuchla v záchvatu pláče a také žárlivosti, což obojí schovala v kapesníku, do kterého se vysmrkala. Nabrala si z mísy zmrzlinu s kousky marsch-melou a rozlámaných sušenek, koukla na to, shledala, že se chová jako hysterka a přibere nejmíň pět kilo, a potom tu dávku kalorií strčila do pusy.
Přála si, aby to bylo tak jednoduché jako v příběhu, který sledovala. Aby rozdíly mezi ní a Sarekem padly jako společenské rozdíly mezi oběma hlavními hrdiny a stejně jako oni, aby si s vulkáncem padli do náruče někde pod stromem. Věděla, jak moc je to pošetilé, vlastně, že je to skoro hysterická představa, ale nemohla ji zaplašit.
A dalším háčkem v jejím plánu bylo, že jí Sarek nechce. Věděla moc dobře proč, byla jen člověk, neuměla se ovládat a nebyla ani z poloviny tak inteligentní jako on, tak proč by s ní ztrácel čas. On byl jen slušný a snažil se být přátelský, nic víc, nic v co by mohla doufat.
Trhla hlavou, protože zapípání od dveří oznámilo, že je někdo otevřel. Opřela se víc do křesla, takže mohla v odrazu zrcadla uvidět Aiau v obětí opáleného svalnatého blonďáka, který rozhodně nechtěl jen tak odejít. Amanda se natáhla pro ovladač a zhlasitila film, aby ji líbající se pár slyšel. Od dveří se ozval hluk, tlumená hlasy, smích a pak zasyčení dveří jak se zavřely.
„Ahojky, co tu děláš?“ zeptala se Aia, ani to nevypadalo, že se zlobí, a plácla sebou na pohovku, „A proč brečíš?“ dodala hned další dotaz, když zblízka uviděla Amandiny oči.
„Ale to nic,“ zlehčila to a mírně se usmála.
„Tak hele!“ obrátila se k ní, „Jsem tvoje kamarádka, tak by ses mi měla svěřit. Nechci, aby to zas dopadlo jak minule s Jackem,“ připomněla důrazně nemilou událost jak tady v bytě, tak posléze na večírku.
Amada si dlouze povzdechla, nabrala lžíci sladké směsi a strčila ji do pusy. Pomalu žvýkala, uvažujíc jak to kamarádce vysvětlit.
„Dneska jsem na chvíli měla dojem, že mě chce Sarek pozvat na schůzku, ale pak se z toho vyklubalo jen to, že se snaží být přátelský,“ znovu si povzdechla, „Utekla jsem domů. V poslední

době se chovám příšerně hystericky, vůbec nevím, kde se to ve mně bere.“
„Nejsi ty zamilovaná?“ pozvedla s úsměvem obě obočí.
„Jsem,“ řekla krátce, tohle už si přiznala dávno, tak proč to neříkat nahlas.
„Co ti přesně řekl?“ vyzvídala dál, až to bylo nepříjemné. Takové vlezlé, takže se na ni zle zamračila, Aia ovšem nevypadala, že si vůbec jejího výrazu všimla.
„Nejdřív mě pozval na kávu, a když jsem jen v šoku vypravila pár slůvek, upřesnil, že by to bylo jen přátelské posezení.“deprimovaně nahlédla do misky, která už byla dočista prázdná, stačilo jen vyškrabat. Cítila se přesně jako ta miska, prázdná a použitá.
„To je klasická taktika nesmělých mužů,“ pokývala zkušeně hlavou, „Když jim okamžitě neřekneš ano, pokud možno co nejnadšeněji, tak to rychle uhrají na přátelství. Nechtějí tě urazit, ale většinou se jim podaří opak.“
„Nemyslím, že to je Sarekův případ. Je to vulkánec, on dělá všechno přesně a precizně,“ odložila misku na stolek, „Co řekne, to platí do posledního slova. Nelže, nepředstírá, nekličkuje. Mluví přímo a jasně.“
„Jak pak dělá velvyslance? Vždyť ti se živí právě tím že lžou a klamou, ne?“
„To si nemyslím. Byla jsem s ním na několika večírcích, podle mě spíše ostatní odzbrojuje svou naprostou upřímností,“ odvětila zamyšleně. Nikdy neuvažovala o tom, že možná Sarek je opravdu jeden z mála vulkánců, kteří lžou nebo přinejmenším neříkají celou pravdu.
„I kdyby byl schopný, nebo spíše ochotný v některých situacích lhát, nemyslím si, že by to bylo zrovna v tu chvíli. Pro vulkánce přátelství a zejména rodina znamenají víc, než si dovedeme my pozemšťané představit,“ polemizovala nahlas, „Jejich rodinné a partnerské rituály jsou hrozně složité a to mluvím jen o té části, kterou byli ochotní ukázat všem rasám. Jsem si jistá, že spoustu toho ještě zatajili.“
„Dobře, ale to tu mluvíme o vulkánských způsobech no svádění. To, co předvedl, bylo spíš lidské,“ ušklíbla se, „Protože mi nějak nesedí, že by se vulkánci vzájemně zvali na večeři a posedávali po restauracích.“
„I kdybych uznala, že máš pravdu, nemohu s tím nic dělat. Těžko za ním můžu jít a říct mu, že jsem chtěla říct ano, jen jsem se bála. Nepochopil by to. Řekl by, že strach není logický,“ krátce se tomu zasmála.
„To se ti na něm líbí, co?“ přidala se k jejímu veselí vlastním smíchem Aia, „Jak věci říká, kdy je říká, a že ti často nerozumí.“
„Jo, je s ním zábava. Trávit s ním čas mě uklidňuje.“ Povzdechla si, když si uvědomila, že teď už určitě nebude tak otevřený jako ještě nedávno. Když se jí svěřil například s problémem s Velteany, nebo když spolu byli na Podzimní večeři.
Aianina ruka se dotkla jejího zápěstí a donutila jí překvapením nadskočit.
„Tak co uděláš? Necháš si ujít spoustu krásných věcí jen kvůli nedorozumění?“ zeptala se neobvykle vážným hlasem a dlouze Amandě pohlédla do očí.
„Nenechám,“ odpověděla pevně rozhodnutá s tím něco dělat, „Děkuji. Jsi nejlepší kamarádka, co jsem si jen mohla přát.“ Natáhla se k ní, pevně jí objala a políbila na tvář. Aia jí obětí ochotně vrátila.
„Ještě jedna věc,“ odtáhla se od Amandy, „Prosím tě nedívej se na tyhle ptákoviny,“ kývla hlavou k holoobrazovce, „Vždyť je to příšerné!“
Amanda se zasmála, krátce a zvonivě.
„Dobře, tak já ti pustím nějaký western,“ slíbila.
Rychle odhodlaně kráčela chodbou k Sarekově kanceláři. Hlavu měla vztyčenou, záda možná až nepřirozeně rovná a v hrudníku malinkou dušičku staženou nervozitou a strachem.
Než zabočila za roh, ucítila v zádech dlouhý zkoumaví´ý pohled. Nejdřív se zastavila, nervozita jí přejela v zamrazení po zádech, pak se pomalu otočila, aby pohlédla do černých očí léčitele Soketa, který ji upřeně pozoroval. Nervózně se pousmála, rychle mu kývla na pozdrav a zmizela za rohem, kde přestala cítit jeho intenzivní pohled. Zájem, který v posledních dvou dnech o ni projevil byl u něho neobvyklý, a proto jí hrozně znervózňoval, což nebylo zrovna teď, když se chystala čelit Sarekovi zrovna nejlepší.

Prošla svou kanceláří až ke dveřím Sarekovi kanceláře, tam se ale zastavila a koukla ke svému stolu. Něco na něm chybělo, důležitý detail, její delfínek. Nebyl tam, kam ho včera postavila, ale na úplně druhém konci stolu. Zamračila se, nepřipadalo jí pravděpodobné, že by na něj sahal Sarek, stejně tak nemožné jí přišlo, že by ho tak špatně postavila ona sama, nakonec to svedla na uklízečku. Předpokládala, že i tady něco takového muselo být.
Zazvonila a na vyzvání vešla. Sarek neseděl, jak bývalo zvykem jindy, stál před stolem ruce sepjaté za zády a na tváři skutečně neměl ani ten sebemenší výraz, oči byly lesklé jako kusy černého leštěného kamene a celý postoj jeho těla byl nepřirozeně strnulý. Takový stupeň sebeovládání u něho do teď neviděla, byl snad skoro stejně propracovaný jako ten léčitele Soketa, a to si při tom myslela, že něčeho takového snad ani není Sarek schopný.
Žaludek se jí při pohledu na něj nervozitou obrátil naruby, najednou měla dojem, že bude určitě za chvíli zvracet, jestli se Sarek nepřestane chovat takhle.
„Přišla jste o tři minutu později," pokáral ji přísně.
„Já vím, postávala jsem u dveří," přiznala se bez vytáček, „Vel... Sareku," přistoupila blíž, jeho obočí vyletělo nahoru, když mu řekla jménem, „to co se včera stalo. Já byla hrozně zmatená, nejdřív jsem si myslela, že mě zveš na schůzku, myslím romantickou schůzku a ty si pak řekl, že to bude jen přátelské posezení. V tu chvíli," zasekla se, nevěděla, jak mu popsat emoce, které v ten okamžik vířily jejím podvědomím. Přestala dbát na jakékoliv kodexy, dokonce i na zásady slušnosti a vzala Sareka za ruku. Přirozeně, jakoby to bylo něco, co dělala stokrát předtím. Jeho dlaň byla horká, jemná na dotek a kůži měl hladkou bez sebemenšího chloupečku.
Pohledem sklouzl na jejich spojené ruce, výraz absolutní netečnosti z jeho tváře zmizel jako mávnutím kouzelného proutku a na jeho místo nastoupil ten, co Amanda už znala. Klidný, vyrovnaný s trochou něčeho nepopsatelného v očích. Něčeho co milovala.
„Jestli si mě chtěl pozvat na schůzku a pokud to pořád chceš, tak je moje odpověď ano." Ani sama nevěděla, jak to ze sebe všechno dokázala dostat. Jedna vlna nervozity ustoupila, ale druhá jí nahradila, strach, že všechno špatně pochopila, a že se Sarek urazí.
„To je," vzhlédl od jejich sepjatých rukou, „vyhovující odpověď." Nevěděla, jestli se jí to jen zdálo, nebo to skutečně bylo tak, ale jeho hlas či něco jiného, se jí zdál nejistý. Pustil její dlaň, trochu prudce jakoby si nebyl jist svou vlastní reakcí.
„Mám vás teď znovu pozvat na kávu?" zeptal se odměřeně, „Nevím jak v podobných situacích postupovat, lidské seznamovací rituály jsou pro moje chápání myslím příliš chaotické."
Ulehčeně se zasmála. Připadalo jí, že jí ze srdce spadl obrovský kámen.
„Já bych spíš navrhovala večeři, jestli by to nevadilo. Kávu mám sice ráda, ale radši ji piju jen k snídani," objasnila to logicky, i když to byla spíše snaha moct se Sarekem dobře povečeřet a dlouze si popovídat. Udělat něco skutečně romantického.
„Dobrá, večeře mi vyhovuje. Kdy?" tázavě pozvedl obočí.
„Třeba v pátek? To už je zítra a... já mám hromadu času... v pátek." Cítila, jak rudne v obličeji, musela vypadat přímo jako rajče. Sevřela ruce, aby jimi nervózně netrhala. Schůzky prostě nebyly něco, co by ovládala, vlastně v nich byla taky prakticky nováček, jako Sarek.
„Dobrá. A kam byste chtěla jít?" pokračoval ve vyptávání, „Mě by vyhovovala vegetariánská restaurace, ale předpokládám, že vaše chutě budou poněkud rozdílné."
„Mám ráda jednu francouzskou restauraci kousek od pláže. Dávají tam mořské plody, žabí stehýnka a skvělé jehněčí," při každém se zdálo, že vulkánec bledne v obličeji, tiše se tomu zasmála, „To všechno si dám samozřejmě já, pro vás tam mají skvělé velké salátové mísy. Jíte sýr?"
„Ne, vulkánci nejí nic živočišného původu včetně mléka, síru a vajec."
„Tak to je trochu problém, co já vím je tam všechno přinejmenším se sýrem, protože francouzy jsou na své síry velmi hrdí," trochu se zamračila, „Ale to nevadí, tak vám je prostě vyzobu. Já je mám ráda."
„Vy co?" zeptal se hlavu trochu nakloněnou na stranu, „Už několikrát jsem váš žádal, abyste se pokusila mluvit jen v jednom jazyce a vy to stále ignorujete." Semkl rty.
„Já se snažím, jenže spoustu pěkných slov vy ve slovníku nemáte," pousmála se, jeho tón se jí nedotkla, zvláště ne teď, protože právě tenhle způsob jednání se jí líbil, „Vyzobat například, to

znamená vyjíst jen část jídla. Nebo si objednáte bez sýra," dodala, protože se jí zdálo, že se na představu vyzobávání tváří.
„Vulkánština je víc jak bohatý jazyk, vlastně má o šest set slov víc než standart a to mluvím pouze o Anakaně. A to vyzobávání," obočí se mu mírně navlnilo, „mi nepřijde zrovna společenské a podle etikety."
„No to možná není," připustila, „ale lidé to dělají docela často."
„Lidé dělají spoustu zvláštních věcí," řekl trochu tlumeným hlasem, znělo to skoro jako mumlání pro sebe, „Tedy v pátek, dejme tomu v sedm hodin večer, to je myslím ideální hodina k večeři, tady u velvyslanectví?"
„Mě by víc vyhovovalo kdybyste mě vyzvedl doma, abych nemusela jezdit až sem hromadnou dopravou," nervózně shlédla na svoje oblečení. Potřebovala si vzít něco hezčího, slavnostnějšího, než byly béžové kostýmky, které nosila tady a to něco by se určitě po cestě sem pomačkalo a poničilo. Asi by bylo obtížné to Sarekovi vysvětlit, tak se o to ani nepokoušela.
„Dám vám svojí adresu," začala se rozhlížet po nějakém paddu.
„Není nutné, je zanesena v počítači ve vaší složce. Ke všem mám přístup." Trochu se zamračila, připadala si nějak ochuzená o tu možnost, jak se říkalo „dát mu svoje telefonní číslo", ale zase se to daleko víc hodilo k jeho způsobu projevu, k jeho vyjadřování, vlastně k celé jeho osobnosti.
„V sedm hodin před mým domem, stačí jen zazvonit na zvonek s mým jménem." Obočí mu při jejích slovech vyletělo vzhůru.
„To je logický postup," podotkl věcně. Znovu se zasmála a zakroutila hlavou.
„Jdu raději něco dělat, protože takhle bychom se tu dohadovali hodiny," zaváhala, než se odvážila a znovu mu krátce stiskla ruku, sice by ho ráda políbila, ale i to jí přišlo příliš důvěrné a nechtěla ho zbytečně zastrašit „Budu se těšit."
Opřela se o dveře, které se za ní po jejím odchodu tiše zavřely. Veškeré to nepříjemné napětí ji opustilo a naopak ho nahradilo takové to příjemné, kdy se člověk těší na něco nového, ale úžasného. Po cestě ke svému místu vrátila delfínka na jeho místo, takže bylo naprosto vše přesně, tak jak mělo být.

°°0°°

Rozhodl se pro páteční večer najmout vozidlo i s řidičem, zejména proto, že Amanda bydlela v osmém městském podlaží, tedy nějaký půl kilometr nad povrchem planety a jediný způsob jak se k jejímu bytu dostat bylo překonat několik úrovní anitigravitační dopravy. Sarek neměl strach, strach byl nelogická emoce, ale neměl takovou důvěru ve své řidičské schopnosti, aby potencionálně riskoval Amandin život. Na Vulkánu podobná města jako New Los Angeles neexistovala, protože populace na vulkánu byla míň jak třetinová co na Zemi, a proto byla všechna velká města v úrovni země. Navíc bylo nevýhodné ze statického hlediska na planetě plné písečných bouří mít víc jako dvoupatroví dům. Stačil poryv vichřice a písku a i dům z nejpevnějších moderních materiálů se zhroutil jako domeček z karet.
Vystoupil z vozu a ohlédl se za sebe. Kolem silového pole oddělujícího pěší část od té silniční létalo jedno vozidlo za druhým a i přes nejlepší tlumiče zvuku byli slyšet svištění a tu a tam nějaké zahvízdání. V takovém prostředí by Sarek nechtěl žít, zvuky z venku byly příliš rušivé a výška zase, přiznal si, docela znervózňující.
Vyhledal na panelu příslušné číslo bytu a stiskl ho. Dlouhou dobu, celých padesát tři vteřin se nic nedělo, než se ozval Amandin hlas, ze kterého byla jasně slyšet roztěkanost.
„Ano?" Pozvedl na zdráhavostí, se kterou to prosté slůvko řekla, obočí.
„Tady Sarek," ohlásil se. Nenapadlo ho říct něco inteligentnějšího, navíc by to bylo zbytečné.
„Jste tu brzy," obvinila ho. Kdyby obočí mohl zvednout ještě výš, udělal by to, ale bohužel ho obličejové svaly omezovaly.
„Dohodli jsme se na devatenáct nula nula, což bylo před jednu minutou čtyřiceti třemi vteřinami, právě teď. Můj smysl pro čas je absolutně přesný," bránil se a zároveň jí objasňoval, že se musela zmýlit ona.

„Ještě jste neslyšel o akademické čtvrthodince?“ o té samozřejmě slyšel, bylo to něco, co ho u lidí značně disgustovalo, když bylo jeho povinností se, na některé akce dostavit o něco později než bylo domluveno, „Budu dole za pár minut.“ Dřív, než se stačil zeptat kolik přesně je těch pár minut, interkom mu zapípáním oznámil, že osoba na druhém konci ukončila spojení.
Odstoupil stranou, zády ke zdi, kde nikomu nepřekážel a začal pozorovat okolí. Lidé, i jiné druhy, procházeli kolem samostatně nebo ve skupinkách. Pokud jich bylo víc, tak spolu živě konverzovali, smáli se, někdy i hádali.
Vyjma ambasády a několika míst v okolí znal jen svůj byt, jiné ambasády, velení flotily a sídlo Federace v Paříži. Nic z toho, zvláště ne nekonečné společenské akce, mu nemohly poskytnout náhled do skutečné lidské společnosti takové, jaká byla bez striktních omezení mezidruhové etikety. Prostě normální společnost. Teď když hodlal trávit více času s Amandou, rozhodl se blíže prozkoumat lidskou společnost, tak aby nedělal tolik chyb a nedocházelo k tolika nedorozuměním jako do teď. Proto teď pohledem vyhledal ženu a muže, kteří si byli určitě blízcí, protože se vzájemně, bez rozpaků z toho, že by je mohl někdo vidět, objímali a líbali přímo na veřejnosti. Zaujatě je pozoroval, když nevyhledala striktní soukromí, tak ho zřejmě nepotřebovali, a zároveň se zamyslel co vlastně lidé na kontaktu rtů nebo dokonce jazyka vidí. Samozřejmě i vulkánci se líbali, ale pouze při sexu, kdy mnoho z jejich kodexů a také jistá dávka sebeovládání musela ustoupit. Provozovat něco takového na veřejnosti bylo prostě nemyslitelné.
„Sareku,“ vytrhla ho Amanda ze zamyšlení nad významem líbání. Otočil se k ní a byl šokován. Její dnešní oblečení i účes se naprosto vymykalo tomu, co u ní znal. Měla na sobě krvavě rudé šaty pouze do půl stehen s tenkými stříbrnými pruhy. Na prsou byly pruhy horizontálně, zatím co na zbytku šatů vertikálně. Od jejich zadní části a od tenkých ramínek vedli pruhy slabé průsvitné látky. To vše, včetně jejich značné upnutosti, podle všeho mělo poutat pozornost zejména k jistým partiím jejího těla a podle pohledu procházejícího pozemšťana se to zřejmě zdařilo výborně.
„Amando,“ pozdravil ji, pořád trochu nejistý. Nezáleželo na tom, jak moc měli vulkánci veškeré své chování i myšlení pod kontrolou, pořád to byli živé bytosti, které měli svoje instinkty. Krása byla prostě rušivá.
„Já jsem připravená vyrazit,“ urovnala si červenou kabelku na rameni a přešlápla z nohy na nohu. Měla na sobě neskutečně vysoké boty, takže byla teď jen o půl hlavy menší jak Sarek. Jak na tom dokázala chodit, aniž by si zlámala končetiny, mu bylo záhadou a daleko větší mu bylo, proč si cokoliv z toho co měla na sobě, oblékla na jejich společnou večeři.
„Najmul jsem si vůz.“ Pokynul jí rukou a sám se k němu vydal.
Po celou cestu zas a znovu klouzal pohledem k ní. Prostě nedokázal odtrhnout oči, jelikož byl jejím výběrem šatů fascinován. Sám nad tím, co si na sebe vezme, přespříliš neuvažoval, zvolil praktické teplé oblečení, protože věděl, že po večeři a následné konverzaci až se vydají domů, bude už noc. S jeho vzhledem si hlavu vůbec nelámal, zato Amanda zdá se ano. A to včetně toho čemu lidé říkali líčení. Podle výzkumů bylo líčení pouze pozůstatek primitivní prvotní kultury na Zemi, která svoje duševní stavy a nálady dávala najevo pomalováváním obličeje barvami. Časem se z toho v některých pozemských kulturách, zejména u žen, stal každodenní zvyk.
Podle vulkánců, tím i Sareka, to bylo něco naprosto zbytečného a tudíž nelogického.
„Uvažovala jsem, že si dám sýrovou mísu,“ promluvila a koutkem oka na něho při tom hleděla. Měl dojem, že to je nějaká výzva, jen nechápal její smysl.
„Nemyslím, že mám právo rozhodovat o tom, co budete jíst,“ odvětil neutrálně. Vozidlo zastavilo a zámky na dveřích se s tichým zasyčením deaktivovaly, takže otevřel dveře a vylezl ven konečně na pevnou půdu planety. Tedy spíše ozdobnými kostkami dlážděný chodník. Přímo před sebou měl výhled na pláž a mořskou hladinu stýkající se v horizontu s nebem ozářeným zapadajícím sluncem. Po pravici pak stálo město se svými barevnými světli a vrcholkem ztrácejícím se mezi mraky.
Natáhl ruku zpět do vozu, aby pomohl Amandě ven, tak jak se slušelo a patřilo. Její drobná chladná ruka v klouzla do jeho větší, stejně jako se její vědomí dotklo jeho, takže okamžitě pochopil, že její zmínka o sýru byla jasná provokace zaměřená na jeho vegetariánství.
„To ani neříkám, jen jsem vás chtěla donutit ochutnat,“ svěřila se mu se svými plány.
„I kdyby se konzumace čehokoliv živočišného nepříčila našemu kodexu, myslím, že můj žaludek

by celou mísu nebyl schopný zpracovat. Ač jsou vulkánci původem masožravci, jako všechny vyšší organismy na vulkánu, tak po letech odmítání bílkovin je jejich žaludek dost neúčinný v jejich rozkladu," vyjádřil se k její provokaci obšírně, takže ji trochu vyvedl z míry.
„Někdy dokážeš zkazit každou legraci," nakrčila nespokojeně nos.
„Já vím," odpověděl neutrálně a vydal se přes ulici ke dveřím restaurace, kam měli namířeno.
„Hej počkat!" doběhla ho, jak to v svých botách dokázala, byla záhada, „Ty sis ze mě právě utahoval, že ano?" zeptala se s jasným nadšením v hlase, jako malé dítě, co uvidělo něco neznámého.
„O tom nic nevím," odpověděl opět bez emocí v hlase, i když ve skutečnosti se uvnitř bavil. Když pochopil, že jí jde jen o to ho provokovat, bylo až překvapivě snadné přejít na její vlnu.
Otevřel dveře, prošel dovnitř a pak je podržel, dokud nevstoupila.
Interiér restaurace byl zdobený starými rybářskými sítěmi, pomůcky k primitivnímu lovu ryb, několika kotvami ze starých lodí, které někdo buď vytáhl ze dna moře, nebo je vyrobil tak, aby vypadaly staře, to se bez skeneru nedalo zjistit. Všemu dominoval bar, nad kterým vysel kus přídi lodě. Mezi stoly byly v pravidelných intervalech rozmístěná velká obdélníková akvária se živými rybami. Amanda si vybrala právě jeden z těch stolů a hned co si sedla začala ťukat do skla. Dokud se rybky nevydali k místu, odkud do vody přicházelo chvění způsobené jejím prstem, nechápal smysl jejího počínání. Vlastně i tak si nebyl jistý, čeho tím chtěla dosáhnout.
„Jsou rozkošné, že ano?" usmála se na něj aniž by přestala klepat do skla, „Mám to tu ráda zejména kvůli nim, vždycky jsem si totiž přála mít doma akvárium."
„Tak si ho pořiďte," odpověděl trochu odměřeně, protože periferním zrakem zpozoroval tři muže u baru, kteří věnovali Amandě, podle Sarekova soudu, nepatřičnou pozornost, jeden z nich na ni dokonce ukazoval prstem. Přimhouřil oči a potlačil všechny emoce, které se mu ten okamžik vzedmuly v mysli. Znovu se ozval instinkt Amandu chránit, tak jako před časem na Podzimní večeři, ovšem teď si byl jist, že je neopodstatněný.
Chladná ruka ho vyrušila s fixace na skupinu mužů a donutila ho obrátit pozornost k ženě, se kterou seděl u stolu. Starostlivě a zvědavě se na něj koukala.
„Co je?" zeptala se a pak stočila pohled tam kam on se v posledních vteřinách tak upřeně díval. Obličej se jí nejdřív stáhl v nechápavosti, pak se hrozně zamračila a nakonec zrudla. Celá se v sedadle nahrbila a dokonce si zakryla rukou částečně obličej.
„Dívají se na mě, že ano?" zamumlala do stolu, jen oči zvedla k Sarekovi. Nechápal její chování, měl dojem, že její dnešní oblečení bylo určeno k tomu, aby na sebe přitahovala pozornost.
„Měl jsem ten dojem," souhlasil věcně.
„Víte, já taková nejsem, myslím tím nepotřebuji pozornost lidí to jenom. To dnešní oblečení," nervózně si urovnala několik pruhů látky na rameni, „vybírala ho moje kamarádka. Chtěla jsem si vzít obyčejné modré šaty, ale ona říkala," odmlčela se a trochu zoufale se na Sareka podívala, „že takhle budu mít pozornost jednoho určitého muže." Nervózně se pousmála a její drobné prsty začala překládat ubrousek.
„Pokud správně chápu, co se mi tu snažíte sdělit, pak vás mohu ujistit, že máte plnou pozornost toho muže nehledě na situaci nebo oblečení," zaobalil to diplomaticky, potom se natáhl pro jídelní lístek, „Objednáte si tedy tu," vzhlédl k ní přes okraj lístku, „sýrovou mísu?"
Amanda se hlasitě rozesmála, což ho potěšilo, chtěl, aby se chovala přirozeně.
Nakonec sice sýrovou mísu vynechala, zato si objednala humra, mísu chobotniček s citronem a navrch cosi smaženého, co tedy skutečně byl sýr. To vše doplnila ne zrovna velkým salátem a mísou opékaných brambor v olivovém oleji. Ze všeho toho masa se Sarekovi dělalo trochu nevolno, jelikož ho tolik spořádat jedinou osobu snad nikdy neviděl, nehledě na to kolik navštívil recepcí. Tam se lidé v jídle krotili a používali ho spíše jako zastírací manévr.
On sám si zvolil velkou salátovou mísu bez sýra a bez krutonů, ať to bylo cokoliv, nehodlal riskovat náhodný střet s čímkoliv živočišným.
Přípitku na začátek večera, který mu přišel jako důležitý lidský rituál, pak objednal lahev bílého vína.
Amanda po celou dobu hodně mluvila, takže se dozvěděl, že pochází z malého farmářského

městečka, je jedináček, její rodiče obchodují z nesintetizovanými potravinami. Ráda chodí do opery, miluje hudbu a zpěv, ale zpívat neumí. Ráda pěstuje květiny a doma u rodičů má skleník, o který se jezdí jednou měsíčně starat. A další a další nepodstatné drobnosti, které by zřejmě pro jiného vulkánce neměly žádný význam, ale pro Sareka byly podstatné. To zejména proto, že celou dobu byla tak přirozeně živá, ne škrobená jako při společenských akcích, ani vulkánsky poklidná. Rozhazovala ruka, dokázala mluvit se soustem nabraným na vidličce nebo dokonce s plnou pusou.
„Takže jsem nakonec zůstala celou noc na policejní stanici, ne že bych byla zatčená, jen šerif chtěl, abych mu pomohla vybrat dárek k prvnímu výročí. Dovedete si to představit? Čtrnáctileté děvče pomáhalo padesátníkovy vybrat něco, co se bude líbit jeho ženě," zasmála se a strčila do pusy poslední kousek čokoládového dortu, „Nenudím vás? Mluvím pořád jenom já a vy jste řekl sotva deset slov."
„Právě naopak," sepjal ruce na stole, „Za tento večer jsem se dozvěděl mnoho zajímavých a užitečných informací. Tím chci říct, že se mi to líbí," dodal lidskou frázi, aby jeho slovům správně porozuměla. Lidé často hledali ve vulkánském chování víc, než v něm bylo skutečně obsaženo.
„No vidíte a já jsem se o vás nedověděla nic," napila se ze sklenky, která jak Sarek napočítal, byla už čtvrtá. V jedné lahvi bylo pět sklenek, jednu nedotčenou měl on u svého talíře, což značilo, že Amanda vypila zbytek lahve.
„Například nevím důvod, proč jste svobodný? Myslela jsem, že vulkánci jsou všichni ženatí," zeptala se bez obalu, netušíc, že tím narazila na citlivé téma. Musel by jí vysvětlit mnoho zakázaných věcí, aby správně pochopila, takhle se pohyboval na tenkém ledě vytáček.
„Byl jsem ženatý, ale po dohodě s manželkou jsme se rozvedli," objasnil tak stručně jak jen to bylo možné a také se napil vína. Podle lidí alkohol uvolňoval stres, nevěřil sice, že by tomu tak bylo i u vulkánců, ale pokud ano, tak by se mu to teď hodilo.
„Takže u vás se manželé jednoduše dohodnou, že se rozvedou? To je všechno?" vyptávala se zvědavě dál, neměl jí to za zlé, předpokládal, že jí bude tohle zajímat, když se s ním pokoušela navázat romantický vztah. Bylo vlastně docela logické zajímat se o předešlé známosti, ale v jeho případě krajně nevhodné.
„Amando," oslovil jí jménem, což udělal zatím jen dvakrát, „tohle je téma, které na Vulkánu neprobíráme jen tak uprostřed restaurace plné lidé. Chápu vaši zvědavost ale," odmlčel se, „teď vám nemohu odpovědět. Pokud se ale povaha našeho vztahu prohloubí, pak budete mít samozřejmě právo vědět vše."
Nebyl si jistý, co ona na to teď poví, jestli se nezachoval až příliš příkře a neměl jí něco málo přeci jen říct. Měla by na základní informace právo, takhle k jejich potencionálnímu intimnímu vztahu přistupovala jako k něčemu pomíjivě lidskému, nevěděla, že svazky mezi manželi na vulkánu jsou daleko složitější.
„Omlouvám se," sklopila hlavu a tím i pohled na sklenku, „Asi už jsem moc pila, tak říkám věci, které se nehodí a moc se vyptávám," promnula si spánek, „Vážně mi alkohol vlezl na mozek, točí se mi hlava."
Člověk by použil frázi, že si oddechl, když tohle slyšel, nechtěl by jí urazit nebo se jí dotknout.
„Možná bychom měli už dnešní večer ukončit a já vás zavezu domů," navrhl logické řešení její nevolnosti.
„Dobře, vzduch by mi určitě prospěl," souhlasila s úsměvem. Vstala, zdálo se, že se jí při tom zatočila hlava, protože se prsty opřela o hranu stolu, ale na Sareka se usmála, jakoby se nic nestalo. Nechápal, proč předstírala, že jí není špatně, když bylo, ale rozhodl se to nekomentovat.
Zatím co se Amanda vydala k východu, zaplatil u baru dnešní účet a pak se vydal za ní. Našel ji, jak stojí u zábradlí na svahu, pod kterým byla pláž a hledí do dálky ke hvězdám na obloze.
„Můžeme jít," upozornil ji a pokynul rukou k připravenému vozidlu.
„A co takhle se projít po pláži?" navrhla zase ona, její hlas byl při tom zvláštní, jakoby zastřený, „Miluju pláže, lesknoucí se mořskou hladinu, ve které svítí stejné hvězdy, jako jsou ty na obloze. Navíc," ohlédla se po něm, „to prospěje mojí počínající kocovině. Čerstvý vzduch je na to nejlepší."
Zdržel se komentáře, že v moři žádné hvězdy nejsou a ty co jsou v něm vidět, jsou pouhým odrazem, věděl, že to co řekla, nemyslela vážně, ale jako básnickou nadsázku, ovšem o její teorii

léčby alkoholové otravy vzduchem měl jisté pochybnosti.
„S tím si dovoluji nesouhlasit," odporoval, „Dlouhodobější pobyt venku zvýší hladinu kyslíku ve vaší krvi, tím i krevní výměnu a zároveň vstřebávání alkoholu do krve skrz žaludek. Jistě, také ho to rychleji skrz krev vyvede do ledvin a pak dál, ale před tím vám bude ještě víc zle."
Dlouze se na něho zahleděla, ve tváři skoro stejný nedostatek emocí jako vulkánka, pak se mírně pousmála.
„Na pláž se jde tudy." Obrátila se zády k připravenému vozu a vykročila směrem ke schodům dolu na pláž. Nejdřív jí chtěl zakázat, aby tam šla, přesně jak by to udělal u vulkánské manželky, ale pak mu došlo, že ona není vulkánka a dokonce není ani jeho žena, tak se z nedostatku jiných alternativ vydal za ní.
Těsně pod schody si sundala boty a do písku pláže už vešla na boso. Když ztratila výšku danou podpatky, tak se jí dlouhé pruhy průsvitné látky táhly po zemi, ale jí to zřejmě nevadilo. Rozeběhla se k moři, takže musel natáhnout krok, aby jí stačil. Vypadalo to, že běhání v písku jí z nějakého důvodu těší, jemu samotnému to nepřipadalo. Tenhle písek měl sice hrubější zrna a byl vlhký, ale pořád to byl písek, tedy něco pro něho známého. Daleko víc ho zaujalo Amandino chování.
Hodila boty na zem kousek před přílivovou linii, ovázala si pruhy látky kolem pasu a vešla do moře. Jednoduše se na mělčině brouzdala, cákala kolem sebe vodu a smála se. Neviděl v jejím jednání ani ten sebemenší smysl, vlastně bylo dětinské a hloupé, přesto jí fascinovaně pozoroval.
„Myslím si, že byste možná měla být opatrnější" projevil svou obavu, když jí jedna větší vlna málem podrazila nohy. Vrhla po něm zvláštní pohled, potom se zasmál a doběhla k němu.
„A víš, co si myslím já?" opřela mu ruce o prsa, cítil jak tíhu jejího těla, tak ještě chaotičtější mysl než obvykle. Přejela mu po hrudníku nahoru pod krk, kde rozemnula ozdobnou sponu a rozhrnula mu vnější část roucha. Nevěděl, co má dělat, něco takového nečekal, proto jen pozoroval její ruce položené na jeho hrudníku.
„Že by ses měl uvolnit," navrhla mu zvláštním hlasem, vytáhla se na špičky, takže mu hleděla z očí do očí. Trochu ucukl hlavou, nebyl připravený na tak důvěrný kontakt hned první večer, ale část jeho by se ani v nejmenším nebránila.
„Zdá se mi to, nebo si nervózní?" zeptala se, modré oči zvědavě přimhouřené.
„V blízkosti velkých vodních ploch jsem ostražitý," připustil, „Na vulkánu je pouze jediná, na jednom z jeho půli za klimatickou linií, takže teplota kolem ní je značně nevyhovující. Vulkánci neznají moře."
„Ty neumíš plavat, tak se bojíš, že spadneš do vody," řekla se smíchem, potěšená, že odhalila jeho tajemství. Sundala mu ruce z hrudi, čímž ho propustila jak z nečekaně intimní interakce, tak i rušivé a zároveň uklidňující aury jejího vědomí. Sebrala si z písku boty a vydala se zpátky ke schůdkům nahoru na nábřeží. Svraštil obočí v přemýšlení. Nepochopil, proč sem dolů vůbec chodili, když se Amanda jen chvíli brouzdala ve vodě a teď jde zase pryč. Chápal by, kdyby tu chtěla posedět a společně meditovat, pochopil by, i kdyby se svlékla a šla se vykoupat, i když to by ho asi přivedlo do krajních rozpaků, ovšem to, že se tu sotva namočila, bylo nepochopitelné.
Po cestě byla zamlká, přikládal to následkům alkoholu, a přisunula se těsně k Sarekovi. Tak těsně, že už neměl kam ustupovat, protože mu v tom bránily dveře vozu a zároveň se ho ona dotýkala kolenem. Cosi mu napovídalo, zřejmě nějaký primitivní instinkt, že její počínání má nějaký konkrétné účel, kterému ale nedokázal porozumět. Zvláště nad tím začal přemýšlet, když na něho vrhla několik podle něho významných pohledů.
Jediné vysvětlení jejího počínání, které mu po vyloučení všech možností zbylo je, že chce provozovat intimní tělesný kontakt. Přestože by se mu měla ta představa příčit, protože to nebylo logické, bylo tomu přesně naopak. Rád by ji políbil, jen nevěděl jak k něčemu takovému během konverzace dospět. Pravděpodobně nebylo vhodné, aby se na ni jen tak vrhl.
„Tak a už jsem doma," oznámila. Kdyby nepromluvila, ani by si nevšiml, že vozidlo už zastavilo. Když se vrátil plně do reality, došlo mu, že jediný výhod z vozu, který by mohla použít je na jeho straně, a že se tedy kolem něho bude muset protáhnout, nebo on bude muset vystoupit. Kdoví proč se nad myšlenkou, že se kolem něho protahuje, strávil několik neužitečných vteřin.
„Ano, to jste," odvětil velmi inteligentně. Zřejmě očekávala, že teď něco udělá, nebo něco poví, ale

on byl ztracený docela jako, když poprvé vkročil na půdu velvyslanectví.
„Dnešní večer jsem si vážně užila, až tedy na tu počínající kocovinu," promnula si dvěma prsty spánek, „A co ty?" položila mu dlaň na ruku. Shlédl dolů.
„Ano, bylo to zajímavé," souhlasil, zatím co jeho mozek rychle pracoval. Právě teď ona iniciovala dotek, nejenom krátce, nechala svou ruku položenou na jeho, takže se dalo předpokládat, že chce pokračovat. Ovšem na druhou stranu dotek nikam nerozvinula a nebylo to poprvé, co ho vzala za ruku, takže to vlastně nemusela nic znamenat. Zeptat se jí, což by udělal, kdyby byla vulkánka, bylo nevhodné. Takhle prostě...
Zarazil se v přemýšlení, došlo mu, že zas a znovu analyzovat situaci by do budoucna bylo neproveditelné. Vážit každý krok se prostě nedalo.
Vzhlédl jí do očí a pocítil napjaté očekávání, nebylo jeho, ale její jemně prosakující skrz její dlaň. Vyprostil ruku zpod její dlaně, opatrně, neuspěchaně, aby to nevypadalo, že jí odmítá a přejel po vrcholku její ruky dvěma prsty. Od konečků prstů po zápěstí a zase zpět. Jediný způsob projevu náklonnosti, kterým si byl naprosto jist, a který uměl používat.
Zato ona byla zpočátku zmatená, bylo doslova vidět, jak se snaží určit, co to vlastně Sarek dělá, co to znamená. Znala vulkánkou kulturu, ale znala jen tu veřejnou část a tohle mezi ní nepatřilo. Snad jí to došlo, nebo se také rozhodla nechat vést instinktem, každopádně napodobila jeho pohyb do posledního detailu.
Vzhlédla k němu s otázkou v očích. Mírně kývl hlavou na souhlas a povzbuzení, ona mu to oplatila neméně povzbudivým úsměvem.
Při dalším doteku se odvážil dál, pomalu klouzal konečky prstů po její paži nahoru k lokti a výš. Nemusel jí objímat a líbat jako to dělali pozemšťané, aby ho to rozechvělo na úrovních, o kterých snad ani nevěděl. Pokračoval dál, mezi pruhy jemné látky na její rameno a pak na krk. Pod citlivými bříšky prstů vnímal chlad její kůže i neznámou strukturu, hrubší než u vulkánců a pokrytou drobnými chloupky, které se pod jeho dotekem ježily.
Opřela mu dlaně o tělo, hrudník se jí rychle zvedal, rty měla pootevřené, oči naopak přimhouřené. Zdálo se, že jeho dotek měl na ni stejný účinek jako na něho, jenom ona to ale dokázala projevit. Olízla si rty, ve světle lampičky se díky tomu zvláštně leskly. Pocítil naprosto nelogickou touhu se jích dotknout.
Přejel jí prsty po čelisti na bradu a výš na rty. Obkroužil jejich nepravidelný tvar, přičemž cítil vlhkost jejích slin. Bylo to nehygienické, ale na tom v tenhle moment vůbec nezáleželo.
Prudce otevřela oči, skoro jakoby se lekla, ale neměla v nich strach. Naopak byl v nich zmatek smíšený ještě s něčím, co by nazval touhou.
Cítil, že jí v mysli víří tisíce obrazů, nemohl je zachytit, na to neměl dostatečný výcvik, ani nebyly jeho telepatické schopnosti dost silné. Bylo to jakoby věděl, že někde v místnosti je obrazovka, jen nemohl zjistit kde, ovšem byl si jist, že vše, co je na ní, se týká jeho.
Zavřel ruku, kterou se dotýkal její tváře a odtáhl ji. Na jeden krátký okamžik se doslova zděsil, že ho teď odmítne, že násilně přeruší vzácný okamžik výsměchem nad jeho pošetilostí, se kterou doufal, že by ho mohla chtít. Ona ho však uklidnil tím, že jeho ruku nepustila, dál ji svírala ve své a zároveň se k němu naklonila.
Trochu ucukl. Bylo mu jasné, k čemu se chystá, on si ovšem nebyl jist, jestli je to správné. Nechtěl jí zklamat a zastrašit svým naprostým nedostatkem zkušeností, defakto nevědomostí, v tomhle odvětví lidské komunikace. Neměl ale šanci se z toho nějak vykroutit, ani kdyby stokrát chtěl.
Vlhké, chladné rty se dotkly těch jeho. Bylo to zvláštní, ne nepříjemné, ale neobvyklé.
Nechal se vést instinktem a položil jí ruku na záda, čímž ji tak nějak zdráhavě objal. Ona se k němu víc přitiskla, tak moc, že cítil i přes vrstvy látek její rychle, doslova splašeně bijící srdce i prudce se zvedající hrudník.
Odtáhla se. Pohlédli si vzájemně do očí. On se v těch jejích snažil objevit něco, co by tam nemělo být, třeba nespokojenost, ale jediné co objevil, bylo veselí.
„Alespoň neslintáš," řekla se smíchem v hlase. Nechápavě pozvedl obočí.
„Tomu nerozumím," postěžoval si. Stále se mu stávalo, že něčemu, co říkala nebo dělala nerozuměl.

„To je dobře, že tomu nerozumíš," odpověděla pořád tak veselá, byl ještě víc zmatený, „Víš, napadlo mě," sklopila pohled ke svým rukám, ve kterých žmolila látku jeho šatů, „jestli bys nechtěl jít nahoru na kafe. Spolubydlící není doma."
Svraštil obočí, opět nechápal. Přikládal to jak jazykové barieře, tak nesoustředění, které v tento okamžik pociťoval díky blízkosti její chaotické mysli, tak věcem, které před okamžikem dělali.
„Říkala si, že kávu piješ jen ráno," odpověděl zmateně.
Zrudla a začala se tiše smát, obličej vtištěný do jeho ramena.
„Já tě nezvala na skutečnou kávu," zamumlala mu hábitu, jeho zmatek se prohloubil, „to je taková tajná lidská šifra," vzhlédla, „V překladu to znamená; Nechce se jít nahoru muchlovat?"
Teď byl naprosto v koncích, na to jeho jazykové a kulturní znalosti prostě nestačily.
„Proč bychom měli společně něco muchlat? A co bychom měli muchlat? To je nějaký pozemský zvyk?" vyptával se, protože potřeboval víc informací. Jestli dnes večer něco opomenul, pak to udělal nechtíc z nedostatku kulturních informací.
„Né muchlat!" vykřikla dusíc se smíchy, „ale muchlovat, jako líbat se, dotýkat. Provozovat společně intimní věci." Po celou dobu byla rudá a zároveň s ní cítil rozpaky.
„Aha," řekl opět velmi inteligentně. Nechápal, proč by chtěla provozovat cokoliv intimního, když jí pouhá představa toho přiváděla do silných rozpaků, tedy do emocionálního nepohodlí. On měl zafixované, že lidé provozují sex za účelem potěšení a copak by rozpaky mohly být považovány za potěšující emoci?
„Podle toho, že mlčíš a nehrneš se ze dveří, předpokládám, že nahoru jít nechceš," prolomila opět jeho myšlenkové pochody.
„Nemyslím, že by to této situaci bylo vhodné," odmítl tak slušně jak jen dokázal. Ještě chtěl dodat, že možná někdy později, ale zaprvé si nebyl jist zda-li někdy později bude, pak nevěděl, jestli on sám bude schopen něčeho takového a nakonec se prostě jen neznali dost dobře na cokoliv podobného.
„Chápu," odpověděla, docela klidně bez přehnaných emocí a dokonce se zdálo, že jí to spíše uklidnilo, „Dobrou noc." Objala ho kolem krku a znovu políbila, jen krátce, spíše se tak otřela o jeho rty a opět se odtáhla.
„Dobrou noc,"odvětil stále zmatený jejím chováním. Jednou tak, potom úplně naopak, co si myslel, že by jí mohlo urazit, brala v klidu a naopak neškodné věci v ní rozdmýchávaly vlny negativních emocí.
Usmála se a jako lasička protáhla kolem jeho nohou ke dveřím a ven. Než za sebou zabouchla, ještě jednou se natáhla dovnitř vozu a políbila ho na tvář. Pak už byla pryč.
Jeho zmatek překročil měřitelné hranice, překročil možná i jeho schopnost sebekontroly a dokonale ho odzbrojil. S konečnou platností si musel říct, že jí nikdy neporozumí, ani kdyby se jí snažil poznávat celé roky.

Zvyklosti

Od určité doby se vracel do kanceláře čím dál tím raději a to jen proto, že jí mohl být nablízku. Nevěděl, jestli ona to vnímá stejně, faktem ale bylo, že nervozita, kterou u ní pozoroval do společné večeře, byla pryč. Zase se chovala bezstarostně, vesele a trochu roztržitě jako v den, kdy jí poznal a přesně takovou jí chtěl mít. Co záleželo na tom, že byla emocionální, nebo že její chování odporovala i jen základním principům vulkánské filosofie, ona byla prostě svá.
Pozvedl obočí.
Dnes kromě delfínka, stálého to obyvatele jejího stolu, přibyla na lesklou desku ještě jiná věc. Malý umělý, jehličnatý stromek, deset centimetrů vysoký ověšený koulemi o průměru osmi milimetrů, omotaný lesklou střapatou věcí, které se podle jeho informací říkalo řetěz a na vrcholku měl stříbrnou hvězdu. Tedy primitivní zpodobnění hvězdy, kterou bylo možno přes atmosféru planety vidět z povrchu Země. O stojánek, do kterého byl stromek zasazen, byla opřená papírová kartička s ozdobným nápisem „Veselé Vánoce" dozdobená malovanými větvičkami v každém rohu.

Účel výzdoby mu byl známý, podobné věci lidé vystavovali v období zvaném Advent, které trvalo čtyři týdny a končilo svátkem Štědrý den, kdy se lidé sešli v rodinném kruhu u velkého stromku a dávali si vzájemně dárky.
Celý koncept se Sarekovi, a vlastně i ostatním Vulkáncům, zamlouval. Den v roce kdy se sejde celý rod, tráví společně čas a dělí se o zážitky, byl přímo stvořený pro národ tak silně spjatý s rodinou jako byli vulkánci.
„Dobré ráno Amando," vyslovil její jméno pečlivě, „Jak vidím, začínáš se připravovat na Vánoce," zahájil konverzaci, i když ve skutečnosti chtěl, aby ho Amanda vzala za ruku. Nic víc, povídat si nepotřeboval.
„Ahoj," vstala a začala se opatrně přibližovat kolem stolu, skoro tajemný úsměv na rtech, „Tak trochu," připustila a zastavila se před ním. Její ruce vklouzly do jeho s naprostou samozřejmostí, jakoby přesně tam bylo jejich místo.
„Oslavíme je společně?" zeptala se. Sevřel je ve svých a vůbec se nebránil tomu, když začala palci přejíždět po jeho prstech. Od toho jediného polibku před jejím domem nedošlo k ničemu intimnějšímu, než k držení za ruce, což Sarekovi dokonale vyhovovalo. Necítil potřebu se na Amandu při každé příležitosti vášnivě vrhnout, jak to, podle jeho dosavadních pozorování, lidé dělali. Jen doufal, že to tak vyhovuje i jí.
„Mohli bychom, ovšem obávám se, že přinejmenším dvacátého třetího prosince se bude někde konat něco, kde bude moje účast vyžadována," řekl to skoro s lítostí.
„To nevadí, já počkám," slíbila. Přiblížila se k němu na míň jak pět centimetrů, vlastně se ho skoro dotýkala. Díky jejich značnému výškovému rozdílu musela zvrátit hlavu až dozadu, aby mu vůbec viděla do očí.
„Stejně budu na Štědrý den u rodičů," pokračovala v konverzaci zatím, co mu položila ruce kolem krku. Tohle se rozhodně vymykalo všem zásadám, které znal. Vůbec by jí to neměl dovolit, pokud by se měla někdy stát jeho ženou, v což doufal, nesměla projevovat ani ten sebemenší záchvěv náklonnosti takhle na veřejnosti. Podobné věci patřily striktně do soukromí ložnice nebo jiných prostor, kde nebylo riziko, že je někdo odhalí.
Stoupla si na špičky a vytáhla se nahoru, jak se ho snažila políbit. Sklonil se k ní, ignorujíc všechno, co se v něm proti jeho počínání bouřilo, a hodlal ji polibek vrátit, když tu se náhle ozvalo zahvízdání její konzole. Ona sebou prudce vyděšeně trhla a i sám Sarek měl co dělat aby nedal najevo překvapení.
Sevřel jí zápěstí a odtáhl se.
„Podobné projevy náklonnosti bychom měly omezit pouze na soukromá místa," nařídil jí přesně tak, jakoby byla jeho ženou a odstoupil od ní, „Nepatří se provozovat tyto aktivity kdekoliv na veřejném místě."
„Naposledy ve vozidle ti to nevadilo," upozornila ho se zpupností v hlase, kterou u ní tak obdivoval, ale která by do budoucna mohla být hodně nežádoucí.
„Neměla bys se mnou takto mluvit," upozornil ji opět přísně. Napadlo ho, že kdyby jí k vulkánskému způsobu vedl už teď, nemusela by mít v budoucnu takové potíže, jaké bude mít, pokud se nenaučí vhodně chovat.
„A nebo co?" založila si ruce v bok, „Praštíš mě?" Zvedla hrdě bradu.
Vnitřně sebou při jejích slovech trhl. Nedovedl si představit, že by jí zkřivil jediný vlásek, třeba jen náhodně způsobil bolest, natož aby na ni úmyslně zaútočil. Navíc ho to urazilo.
„Nikdy bych ti neublížil a uráží mě, že máš o mě takové mínění," řekl stroze. Ve vulkánských vztazích nebyl prostor pro lži nebo nepravdu, byť neúmyslnou.
„Já jsem to tak nemyslela, dobře?" povzdechla si a promnula kořen nosu, „Jsem jen podrážděná, protože se blíží svátky a tak. Odpusť mi to." Vzhlédla k němu jiskrně modrýma očima, kterým se prostě nedalo nic odepřít, ať to bylo sebenelogičtější přání.
„Omluva přijata," sklonil mírně hlavu. Nechtěl, aby zase měla dojem, že se musí bránit. Chápal ji, její poslední zkušenosti s mužem nebyly zrovna nejlepší, vlastně by řekl, že byly hodně zlé, takže nebylo divu, že byla poněkud ostražitá.
„Jdu se vrátit k práci," pousmála se a zase zašla za stůl, než se ale posadila, tak se zamračila a

pohlédl na Sareka, „Co bys chtěl k Vánocům? Myslím, že nevím, co by vulkánci udělalo radost, jediné co mě napadlo, že bych ti upletla teplé ponožky.“
„To by byl myslím skvělý dárek,“ odpověděl a myslel to skutečně vážně.
„To snad ne!“ zasmála se, „Nemyslela jsem to vážně, ponožky jsou přeci hloupost. Navíc bych nechytla tvojí velikost až bych je pletla. Vždyť jsem tvoje nohy bez bot ani neviděla.“
„Rozměr ti mohu poskytnout,“ podotkl „ Podle mě je to ideální dárek, praktický do chladu, který tu na planetě vládne a zároveň kdybys je dělala ty, bylo by to něco osobního. Víš například, že předměty získávají mentální otisk majitele na molekulární úrovni.“
„To jako vážně?“ podivila se.
„Ano,“ přikývl, „Z toho také vznikají mýty o duších, které zůstávají ve starých domech nebo na některých jiných místech. V případě, že je bytost ve stresu, anebo silně emočně pohnutá promítá do okolí více emocí a myšlenek, než za normálních okolností. Myslím, že okamžik násilné smrti bude hodně emocionální zážitek.“
„Nevím, jestli je lidská mysl na tohle dost silná,“ polemizovala. Tohle byla další věc, kterou na ní měl rád, ona ráda věci rozebírala, diskutovala, chtěla vědět stále víc a víc. Její zvědavost byla bezbřehá.
„Já myslím, že potenciál lidské mysli zatím nebyl prozkoumán.“
„To je milé,“ zamumlala a přejela mu dlaní po tváři. Byl to projev něžné náklonnosti nejen fyzické ale i mentální. V ten okamžik tak zoufala, pocítil potřebu moct se do toho pocitu zas a znovu ponořit, až tím byl sám zaskočen. Cítil, že by dokázal svou mysl v její něze koupat celou věčnost, jen měl dojem, že na to nemá právo. Zatím.
Opřel si tvář do její dlaně a zavřel oči. Nezáleželo mu na tom, že to je projev emoce, ani na tom, že ho vidí přímo při slabosti. Bylo mu to fuk.
„Půjdu pracovat.“ Chtě nechtě musel se odtáhnout, opustit její auru a odejít do pracovny, která byla tak zoufale prázdná.

°°0°°

Kdyby jí ještě před pár dny někdo řekl, že půjde touhle chodbou, vysmála by se mu do obličeje, přesto tu byla. I tak za to, že tu byla, mohl doktor Tomis, který ji mezi řádky formálního dopisu přímo zoufale žádal, aby přišla. Už z toho poznala, že je to muž, kterému záleží na každém pacientovi, nehledě na to, kdo to byl nebo co udělal.
Sekretářka, příjemná mladá žena, ji zavedla do čekárny, kde se posadila na jednu z několika pohodlných pohovek. Z okna přímo naproti ní, o kterém si byla jistá, že není skutečné, byl výhled na nedaleké město. Všechno tu vypadalo tak uklidňující, až to normálnímu člověku šlo na rozum.
„Slečka Graysonová, nemýlím-li se,“ oslovil jí drobný korpulentní muž, který právě vyšel ze dveří, s typickou psychiatrickou bodrostí a přátelskostí.
„Ano, to jsem já,“ povstala a přistoupila k muži, aby si s ním potřásla rukou, „A vy jste, předpokládám doktor Tomis.“
„Toď jméno mé,“ souhlasil, ruku jí tiskl pevně, jako člověk se sebejistotou, „Prosím pojďte dál a promluvíme si.“ Pokynul jí do místnosti a sám vešel. Následovala ho dovnitř.
Kromě masivního dřevěného stolu, který měl působit majestátním dojmem a oknu s naprosto stejným výhledem jako byl v čekárně, akorát dvakrát tak velkým, tu byla dvě pohodlná křesla u stolu a jedna pohovka. Strohé, jednoduchá, ale v teplých uklidňujících barvách.
Vybrala si jedno z křesel a posadila se do něj. To, že by seděla na pohovce jí ani nenapadlo, ostatně ona tu pacientem nebyla. Doktor se pak posadil do svého křesla za stolem a dlouze se na Amandu zahleděl. Zachovala si chladnou hlavu a napodobila vulkánce v jejich netečném výrazu. Nehodlala muži poskytnout záminku, aby jí analyzoval.
„Chápu, slečno Graysonová, že nejste zrovna nadšená tím, že tu jste, ale vězte, že je to pro dobrou věc,“ začal svým klidným profesionálním hlasem.
„Bez urážky, pana doktore, ale nemyslím si, že chápete. Jack mě týral, ne moc dlouho a dokázala jsem se z jeho vlivu vymanit, ale nemyslím, že by se tím situace nějak změnila,“ řekla ona pro změnu velmi chladně.
„Vím moc dobře o tom, co se mezi vámi stalo. Včetně událostí, které vyústily v jeho hospitalizaci,

přesto doufám, že mi pomůžete," nedal se odbít, byl prostě rozhodnutý ji angažovat v léčebné proceduře.
„A co když odmítnu?" zeptala se a myslela své odmítnutí vážně. Přestože byla jinak mírumilovný člověk, ochotný pomoct každému za jakýchkoliv okolností, v jeho případě se jí nechtělo ho ani vidět z dálky, natož pak s ním mluvit nebo mu pomáhat.
„Slečno – mohu vám říkat Amando?" nečekal na odpověď a rovnou přešel k jejímu jménu, „Amando, Jack podstupuje komplexní léčbu, při které se pokoušíme zrekonstruovat jeho osobnost a zbavit ho navždy všech negativních nutkání, která vedla k jejímu rozpadu. Součástí terapie je taky setkání s lidmi, kterým svým chováním ublížil, aby mohl čelit jejich zlobě, zášti a všem negativním emocím, které oprávněně cítí. Byli tu jeho rodiče a pár dalších lidí a teď jste tu vy. On se s vámi potřebuje setkat, protože jste pro něho opravdu důležitá."
„Já jsem si ale už vytvořila nový život, bez jeho zasahování, bez ústrků a všeho toho hnusu," opáčila už ne tak klidně, spíše rozzlobeně.
„Já to chápu, ale...," pokoušel se dál, nehledě na to jako rozzlobená byla.
„Ne, nechápete," předklonila se v křesle, „Našla jsem si přítele a můj vztah s ním je velice zvláštní, ojedinělí a komplikovaný v dobrém slova smyslu a já ho nehodlám narušit setkáním s Jackem."
„Jsem rád, že jste si našla někoho koho milujete, to je moc dobré. Každopádně si nemyslím, že by deset minut rozhovoru s Jackem mohlo váš vztah ovlivnit," i on se předklonil, „Ne pokud je stabilní," zaútočil. To od něj nečekala, byl to doktor, navíc psychiatr, mělo by mu záležet na duševním pohodlí všech, ale zdálo se, že mu záleží víc na pacientech, než na ostatních lidech.
„Sarek by tu návštěvu neschválil. Je to vulkánec, doktore," pro sebe se potěšeně usmála, protože v ten okamžik měl doktor Tomis ve tváři jasně vepsaný šok, „v jejich společnosti muž rozhoduje, co se bude dělat a kdy. Pokud chci mít se Sarekem stabilní vztah, musím jeho tradice respektovat, jak jen to bude možné."
„Překvapila jste mě, Amando, to, že se pokoušíte o mezidruhový vztah, navíc s vulkáncem, pro vás musí být obtížné. Nechtěla byste si o tom promluvit?" zkusil to z druhé strany. Přimhouřila oči, připadalo jí, že tenhle muž se doslova vyžívá v manipulaci.
„Ne, děkuji, prozatím to zvládám sama," vstala a přitiskla si kabelku k tělu jako štít, „Teď už půjdu, musela jsem si vzít volno a to naprosto zbytečně, tak bych se chtěla v práci ukázat alespoň na chvilku." Obrátila se na podpatku a rychle zamířila ke dveřím, když tu na ni doktor promluvil svým vemlouvavým hlasem, který ji přimrazil na místě.
„Vulkánci mají mnoho tradic, které vy jste se rozhodla respektovat, ale pokud vím," slyšela zavrzání kůže na křesle, jak vstal, „také jsou považováni za mírumilovný, ba až soucitný národ přes veškerou jejich chladnost. Je to tak?"
Sevřela kabelku. Měl pravdu, vulkánci se sice chovali chladně, ale každý věděl, že život jiné osoby pro každého z nich znamená víc než ten vlastní. Přesně věděla, proč jí tohle doktor připomíná, doslova slyšela v hlavě Sarekův hlas, který říká, že pomáhat pokud máme tu možnost, je správné.
„Dobře, tak já se s Jackem setkám," souhlasila víc jak neochotně.
„Výborně! Zavedu vás za ním," prošel kolem ní ke dveřím a pokynul rukou.
S opravdu velkou nelibostí ho následovala chodbou k turbovýtahu a pak do uzavřené části pro pacienty. Pokud mělo tohle místo ve své teplé barevnosti, s velkými okny a holografickou kytkou na každém rohu, působit uklidňujícím dojmem, tak to mělo vliv opravdu jen na duševně choré. Amandu to hrozně drásalo.
Zavedl jí zřejmě do návštěvní místnosti, protože vypadala trochu míň sterilně než chodby a doktorova kancelář, ovšem znervózňoval jí fakt, že tu nebylo nic, co by oddělovalo ji a Jacka sedícího na křesle v jednom rohu místnosti.
„Budu támhle za tou stěnou," ubezpečil ji doktor, který zřejmě odhadl její výhrady a ukázal na jednu s holých stěn. Přikývla.
Přešla místnost k Jackovi, který se zdál hodně nervózní, jak se postavil a strčil si ruce do kapes nemocničního oblečení. S rozvahou se posadila na jedno ze vzdálenějších křesel.
„Ahoj Jacku," pozdravila ho klidným hlasem, dokonce se jí podařilo se pousmát.
„Ahoj Amando," sedl si a složil ruce do klína. Byl obvykle klidný a dokonce neměl ani ten

manipulační pohled na jaký byla u něho zviklá vídat.
„Tak jak se máš?“ zeptal se opatrně po několika minutách absolutního ticha, Amanda totiž nebyla ochotná začít rozhovor.
„Dobře,“ usmála se mírně, „Rodiče jsou zdraví a těší se na svátky, Sarek už se taky těší, doufá, že je strávíme společně. Řekla bych, že Vánoce nikdy neslavil, protože neznal tak blízce žádného pozemšťana, anebo....“
„Sarek?“ zopakoval tázavě, ovšem i s tím příznačným podtextem žárlivosti, který už tak moc dobře znala. Semkla rty, ne zlostí, ale aby se mu nezačala smát.
„Velvyslanec Sarek, to je ten vulkánec, co ti málem zlomil ruku,“ přiblížila mu se škodolibou radostí, že mu tím může ublížit.
„A ty s ním spíš?“ snažil se udržet klidným hlas, ale moc mu to nešlo. Žárlivý vztek a majetnickost mu stoupala hrdlem jako něco jedovatého.
„Do toho tobě nic není,“ odsekla bradu zvednutou v bojovném postavení.
„Co? Takže nějakej chlap se zelenou krví má větší práva, než já?“ sevřel ruce v kapsách v pěst, „Já jsem normální chlap, takovej co se k tobě hodí. Člověk,“ zdůraznil, nozdry se mu při tom vzteky nadouvaly „Já jsem tělesně kompatibilní, ne on.“
Hlasitě se, zejména jeho poslední větě, rozesmála, byl to spíše hysterický smích člověka, co nedokáže už nic jiného cítit.
„Tohle je směšné, jak se tu snažíš dokázat... já ani nevím co,“ mávla rukou.
„Já se ti jenom snažím vysvětlit, že děláš chybu,“ prudce vyskočil z křesla a klekk Amandě k nohám, ucukla, nechtěla mu být tak blízko, „On ti nepřinese štěstí.“
„Jsi tady, aby sis uvědomil, kdys udělal chybu a ne aby si ty chyby opakoval,“ stala, nehledíc na to, že ho tím nakopne do kolene, a odstoupila stranou, „Nehodlám dál pokračovat v tomhle nesmyslném rozhovoru,“ ukončila debatu a rázným krokem vyrazila ke dveřím, když už za sebou skoro zabouchla uslyšela jeho tichý hlas jak říká:
„Promiň Amando.“
Zarazila se, jen na jeden krátký okamžik, než s nádechem vyšla z místnosti na chodbu, kde už na ni čekal doktor Tomis se svým pokojným výrazem.
„Dělá velké pokroky, že?“ usmál se.
Nekomentovala to, protože jí na jazyk přicházeli jen samé štiplavé poznámky, které jí výchova bránila vyslovit na hlas.
„Nemám ten dojen,“ odvětila klidně, „naopak si myslím, že to bylo celé zbytečné a rozhodně se sem nehodlám vracet. Cestu zpátky najdu sama.“ Rázně se vydala chodbou pryč.
„Já si myslím, že se vrátíte,“ zavolal za ní doktor, ale nechal jí jít bez zdržování.
Poprvé se pořádně nadechla, až když stanula v parku před klinikou. Slunce jí jemně hřálo do tváře a chladnější vítr zase čechral vlasy a odnášel pryč neurčitý nasládlý pach ozonu, kterým byly desinfikované všechny nemocnice, včetně psychiatrie.
Posadila se na okraj fontánky, nabrala trochu čiré vody a otřela si s ní ústa, aby se trochu osvěžila. Jediná návštěva tady jí zbavila duševního klidu, který se jí za poslední týdny podařilo nabrat a to zejména proto, že Jack měl svým způsobem pravdu. Do teď na to Amanda nepomyslela, na ryze fyzickou stránku jejího vztahu se Sarekem, na rozdíly v jejich anatomi, proporcích.
Zamračila se na svůj odraz v hladině vířící fontánky.
Najednou si přišla proti Sarekovi drobná, křehká a hlavně nehezká. Neměla vznešené ostré linie vulkénského obličeje, ale buclaté lidské tvářičky. Oči se jí černě neleskly poznáním, ale modře zářily jako kousky vadného skla. Nemohla se ani pyšnit výškou a štíhlým tělem, to její se nadouvalo a hublo podle toho, co jedla, nebo jestli vynechala cvičení.
Na ostatní věci, intimní, nechtěla ani myslet.

°°0°°

Ať se v posledních dnech stalo cokoliv, poznamenalo se to opět na Amandině náladě v negativním smyslu. Zase byla zamračená, podrážděná, dokonce zmizel stromek z jejího stolu a skončil v koši. Nechápal to, zdálo se mu, že se na svátky víc než těší, i když je z nich nervózní. Navíc si všiml její jisté odtažitosti, už se ani nepokoušela iniciovat nežádoucí dotek, nesnažila se ho obejmout. Pokud

on sám nevyhledal její užší společnost, držela se dál.
Po jeden týden a devět hodin to snášel, napadlo ho, že by to mohlo souviset s její biologií, konkrétně s rozmnožovacím cyklem. Dočetl se, když blíže studoval lidi, že u pozemšťanek je ovulace doprovázena značnými výkyvy nálad. Jenže víc jak týden byl dostatečný čas, aby se rozbouřené hormony zklidnily, proto musel hledat příčinu někde jinde.
„Musíme si promluvit," vyzval ji k rozhovoru. Jinou alternativu neviděl, nedokázal z náznaků něco odhadovat, nebyl člověk.
„Jestli jde o přeložení schůzky s velvyslankyní Azak, pak musím říct, že jsem se o to pokoušela, ale nepodařilo se mi to," vzhlédla k němu od stolu, opět byla přespříliš profesionální, „Na jejich velvyslanectví nikdo nepracuje."
„Ano, Azakyin národ není známý pracovitostí a dochvilností, zkoušej to dál, dokud ti někde neodpoví," vyřešil v rychlosti tuhle záležitost a vrátil se k primárnímu tématu, „Ale proto mluvit nechci. Jedná se tu o tvojí pokračující podrážděnost a špatnou náladu."
„Já jsem v pořádku," řekla místo toho, aby začala diskutovat a položila mu ruku někam na břicho, spíše jen tak, aby se neřeklo, „V posledních dnech jsem jenom hodně přemýšlela o našem vztahu," zpozorněl, takže problém byl skutečně tady, jak si myslel, „o našich rozdílech a taky o reakcích ostatních."
„Obáváš se střetu našich kultur? Nebo nepochopení od ostatních?" přidřepl, aby byl obličejem na stejné úrovni jako ona, „Vulkánci si velmi cení rozličnosti, ujišťuji tě, že nebudou proti. Má rodina rozhodně nic nenamítala, když jsem jim sdělil, že se s tebou vídám. Byli překvapení, zejména matka, ale přijali to jako daný fakt."
„Tys o nás řekl rodičům?" zamračila se na něj.
„Ptali se, jak se mi daří, tak jsem jim poskytl všechny relevantní informace," odpověděl, nechápajíc proč se jí to nelíbí.
„Není moc brzy na to, aby o nás věděli naše rodiny?" v jejím hlase znal jasný odpor proti tomu, že jim to Sarek řek, nechápal proč, „Já to svým rodičům ještě neřekla, ale teď budu muset. Donutil si mě k tomu."
„Nenutím tě k ničemu, pokud máš dojem, že jim to ještě nechceš říkat, pak je to tvoje rozhodnutí," snažil se jí uklidnit, i když fakt, že o jejich vztahu neřekla své rodině, se ho zcela nelogicky dotkl.
„Nemůžu jim to neříct, když ty si jim to řekl!" vykřikla podrážděně, skoro vztekle a vyskočila na nohy. Pomalu se postavil.
„Tvoje slova ani jednání nejsou logická." Nevěděl, co víc by měl říct, prostě mu unikal smysl jejího rozčilení.
„Ne nejsou, protože jsem člověk," povzdechla si, „Sareku já," přistoupila k němu a opřela se rukama o jeho hruď cosi tím gestem naléhavě říkala, „mám otázky, které mi teď straší v hlavě. Jeden člověk mě k nim přivedl, člověk kterého bych možná neměla poslouchat, ale když se nad tím zamyslím, tak ptát se je... logické."
„Jestli si myslíš, že ti mohu poskytnout odpovědi já, pak se ptej," vyzval ji vážně. Oba byli na území kulturních rozdílů, které doposud nikdo neprobádal, takže museli oni být prvními, kdo se začnou ptát.
„Budu si tvou nabídku pamatovat," řekla místo dotazu, jakéhokoliv, na který se duševně připravoval. Stoupla si na špičky a objala ho kolem krku, hlavu si při tom položila na jeho prsa. Napnul se, tohle bylo nepřípustné, odporující kodexům, ale zároveň příjemné zejména po dlouhých sedmi dnech, kdy se doteku vyhýbala. Objal ji kolem zad. Nechal její emoce volně proudit do své mysli a znovu zoufale zatoužil alespoň po silnějších telepatických schopnostech, aby mohl lépe porozumět.
„Tohle, co zrovna praktikujeme zcela odporuje...," začal, ač sám nechtěl protestovat, jenomže jeho vulkánský výcvik ho k tomu nutil.
„všem zásadám a kodexům vulkánské společnosti," doplnila ho, „já vím, moc dobře to vím, ale já jsem člověk a tohle prostě potřebuju. Omlouvám se."
Pustila ho a pokusila se odstoupit, ale on ji zadržel. Pevně, ovšem něžně, jí stiskl ramena.
„Za to, že si člověk není třeba se omlouvat." Snažil se do hlasu vložit tolik přesvědčivosti, kolik

dokázal ze své mysli vydolovat. Musela si uvědomit, že její příslušnost k lidské rase není překážkou, ani v nejmenším.
„Měl bys jít, ve čtrnáct nula nula máš schůzku se zástupci obchodní komory. Když se zpozdíš, pošramotí ti to reputaci," řekla místo nějaké relevantní odpovědi. Měla pravdu, byl už nejvyšší čas, aby vyrazil, ale zalitoval, že nemůžou rozhovor dokončit. Jenomže zůstat tu a mluvit s ní bylo nelogické a neproduktivní, takže se krátce rozloučil a vyrazil, na podle něho, zcela zbytečnou schůzku.
Lidé z obchodní komory budou zase chtít vulkáncům vnutit věci, které vůbec nepotřebovali, jako všelijaké herní systémy, zábavné programy a jiné věci, které postrádaly logický smysl. Při podobných osobních schůzkách se jen snažili, jak sami říkali „ohmatávat terén", Sarekovi jen nebylo jasné, proč se o to zas a znovu pokouší. Snad to byl projev proslavené obchodnické tvrdohlavosti, kterou sdíleli všichni prodávající z celého známého vesmíru.
Jídlo bylo v malé restauraci v irském stylu, vzhledem k tomu, že to byl oběd, tak si Sarek dal jen pití. Vulkánci neobědvají, protože jejich tělo zpracovává přijatou potravu daleko efektivněji, zato déle, než lidský.
Seděl nad sklenkou minerálky a sklenkou vína k přípitku a myslel větší částí mysli na Amandu, tou menší pak poslouchal hovor lidí okolo. Jejich hovory byly natolik nezajímavé, že jim nemusel věnovat větší pozornost, dokud ho Orlan neoslovil.
„Viděl jsem vaší přítelkyni na klinice Šťastné srdce," podotkl, koutkem oka přitom na Sareka zvědavě hleděl.
„Promiňte, mou přítelkyni?" nepochopil tak úplně koho tím myslel. Znal několik lidí, kteří se považovali za jeho přátele, ani o jednom z nich by neřekl to samé.
„Myslím tu vaší asistentku... no však víte," potutelně se usmál. V podtextu jeho hlasu a výrazu byla narážka na Sarekův vztah k ní, kterou se ale rozhodl ignorovat.
„Nestarám se o to, co moje asistentka dělá ve volném čase, zvláště pokud vyřizuje nějakou osobní záležitost," odpověděl neutrálním hlasem, ale ve skutečnosti ho zajímalo, co tam Amanda dělala. Nepřišlo mu, že by měla nějaké vážnější psychické problémy, snad jen, že by měla v nemocnici příbuzného či přítele.
„Jen se nedělejte Sareku!" zvolal se smíchem, „Kde kdo už mluví o tom, že spolu vy dva randíte. Stoický vulkánský velvyslanec a devatenáctiletá asistentka. Už jen čekám, kdy o vás bude v novinách."
„I pokud by na zvěstech, na které poukazujete, byla nějaká pravda, pak nevidím důvod, proč by se o to měla zajímat media," řekl víc než vážně, skoro podrážděně, jelikož se mu nelíbilo jak se Orlan zajímá o jejich soukromí.
„Proč? Protože je to skvělé téma! Takový malý skandál!" zazubil se nadšeně, „Nemusíte se tak upejpat, však ona je to pěkná zrzka, viděl jsem jí, když jsem sjednával dnešní setkání. Je to krásné děvče, na můj vkus sice moc rovné, ale má pěkné rty."
Semkl rty. Už vypozoroval, že jednou z hlavních lidských zábav je bavit se veřejně o partnerských vztazích a komentovat tělesné přednosti opačného pohlaví. Proč to ale dělali, nerozuměl, vždyť mluvit o něčem tak soukromém na veřejnosti bylo podle něho i docela nerozumné.
Co myslel tím „rovná" vulkánec ani nechtěl vědět.
„Nemyslím, že bychom se tu měli o Amandě bavit," podotkl.
„Copak?" ozval se Benet, „Mámíš z velvyslance Sareka moudra o jeho milence, Orlane?"
„Mámím, mámím, ale je skoupí na slovo," odpověděl se zklamáním. Sarek se zamračil, možná to dokonce bylo vidět na jeho tváři, ale muže to od rozhovoru neodradilo.
„Není se za co stydět," mávl rukou Benet, „Snad každý, co tu je, si trochu pošpásoval se svou asistentkou nebo sekretářkou. To už tak patří k věci a nestojí nás to ani moc peněz, jen dobré doporučení. O to taky těm krásným lasičkám jde."
Cítil, jak se mu na krku rozbušil tep, neklamný znak vzteku, který pozoroval z povzdálí. Dlouze se nadechl, než vypustil vzduch z plic, odříkal si uklidňovací mantru a pak veškerou zlost vypustil se vzduchem skrz plíce ven.
Přesto se prudce postavil. Kdyby se ale neuklidnil, pravděpodobně by tu někoho praštil a zarazil mu

nos do hlavy.
„Musím odejít, mám ještě jednu neodkladnou a důležitou schůzku," odůvodnil svůj rychlý ústup ze scény, rozloučil se všemi a vyrazil pryč.
Jeho účast byla krátká, ovšem dozvěděl se víc, než chtěl, navíc mu jejich slova do hlavy nasadili červíka pochybnosti. Myslel si, že Amanda je velmi čestná žena, jenže teď mu docházelo, jak málo o ní ví. Neřekla mu o tom, že navštíví nemocnici, což očekával, že udělá, alespoň proto, aby věděl kde je, když už s ním nechce diskutovat o svých problémech. Navíc ho napadlo, jestli to co Benet říkal je pravda, třeba Amanda stála o jeho majetek a jméno, nebylo by to poprvé, co se v historii něco takového stalo.
V kanceláři ji nenašel, zůstal po ní jen vzkaz, že se jde osobně pokusit dojednat schůzku s velvyslankyní Azak.
Panel na jejím stole zapípal a rozsvítil se, jak se někdo pokoušel dovolat. Sarek nezaváhal a posadil se na její místo, aby mohl přijmout hovor, ani ho nenapadlo, že by to mohlo být něco soukromého. Soukromé hovory byly přísně zakázané, přirozeně předpokládal, že toto nařízení všichni dodržují. Proto když se na obrazovce ukázal obličej muže středního věku, jehož tvář nemohl nikam zařadit, pozvedl tázavě obočí.
„Oh dobrý den," pousmál se, „Že bych si spletl stanici? Je tam někde slečna Amanda?"
„Máte-li na mysli mou asistentku, tak ta tu momentálně není."
„Tak to musíte být velvyslanec Sarek!" vykřikl muž skoro nadšeně, jakoby odhalil nějaké tajemství.
„To očividně jsem a vy jste kdo?" Kdyby se uměl mračit, tak by se zamračil na obrazovku.
„Doktor Tomis," představil se, „Mohl byste předat Amandě vzkaz?" zeptal se, ale nečekal na odpověď, „Řekněte jí, že další návštěvu u Jacka jsem naplánoval na pátek odpoledne, konkrétně na sedmnáctou hodinu. Byl bych, ale řád kdyby dorazila o něco dřív, abychom si ještě mohli před tím pohovořit," zvedl pohled od zápisníku, nebo něčeho podobného do čeho se díval, když mluvil, „Nezapíšete si to?"
„Není nutné, budu si to pamatovat," odpověděl. Žasl s jakou samozřejmostí někteří lidé jednali a to se o vulkáncích neslo, že jsou namyšlení a arogantní. Jestli takový byl Sarek, jakožto vulkánec, tak jaký byl tento muž.
„Jistě, vulkánská paměť. Někdy bych rád nějakého vulkánce podrobil psychiatrickému vyšetření," přimhouřil oči a upřel je na Sareka, jakoby se chystal konkrétně k jeho vyšetření.
„Je krajně nepravděpodobné, že se něco takového stane. Ještě něco?"
„Ne to je vše, snad jenom...," Nenechal muže domluvit, jeho „to je vše" byl pro vulkánce signál, aby vypnul komunikaci. Neměl ani tu nejmenší potřebu se s doktorem Tomisem bavit, zato by si moc rád promluvil s Amandou.

°°0°°

Nakoukla do zahrady skrz mříže. Nebyla tam jediná známka po tom, že by tu v posledních nejméně dvou měsících vůbec někdo byl. Tráva byla vysoká, nesešlapaná, keře a stromy byly neudržované a všude bylo zhasnuto. Některé kultury měly zajímavý náhled na diplomatické vztahy a svou roli ve federaci.
Zamračila se. Tohle bylo zbytečné, jen tu ztrácela čas, tak to vzdala. Zvedla hlavu a podívala se na slunce, které zrovna vystoupalo přesně nad její hlavu. Bylo poledne, nejlepší čas dát si něco malého k jídlu a pak se vrátit do kanceláře.
Zamířila do malého občerstvení, kde prodávali domácí pečivo a skvělou horkou čokoládu. Zároveň se tam mohla setkat s Monikou a několika dalšími ženami, které pracovaly stejně jako ona na ambasádách roztroušených všude v okolí. Byla to skupinka příjemných lidí a nejen lidí, se kterými si vždycky měla co říct. Taky by se tam mohla informovat jak sjednat schůzku s Azak.
U pultíku si objednala vanilkovým krémem plněné rohlíčky a velký hrnek čokolády a s tím v rukou zamířila ke stolku v rohu, kde se bavila skupinka žen. Smály se, většina z nich divoce gestikulovala a některé kolem sebe prskaly drobky, Sarek by řekl, že se chovají nevhodně svému povolání a věku. Usmála se představě vulkánce jak tohle prohlašuje, v poslední době se jí zas a znovu do mysli v krádaly podobné obrazy Sareka, jak říká nebo dělá to a to.
„Zdravíčko děvčata," přisedla si, „Nevíte nějaká jak najít velvyslankyni Azak? Trápím se tím už

třetím týdnem," zeptala se rovnou a zakousla se do rohlíčku. Celý stůl ztichl jakoby řekla něco nepatřičného. Pozvedla oči od jídla, nechápala co se děje.
„Nač to potřebuješ vědět?" zeptala se Monika rezervovaně. Byla jakousi nejmenovanou velitelkou celé té malé skupinky.
„Sarek se s ní....," začala, ale byla přerušena Moničiným uchechtnutím.
„Tak on už je to jen Sarek," ušklíbla se. Ostatní kolem stolu jen klopily pohled, nebo dělaly, že se jich to vůbec netýká.
„Odjakživa je to Sarek, předpokládám, že je to jméno, které mu dali rodiče," odpověděla neméně štiplavě. Pomalu jí začínalo docházet, oč tu jde, jen zatím nemohla uvěřit, že by byly Monika a ostatní tak krátkozrací a snížily se k podobnému chování.
„Nevím proč řešíš problém s Azak, stačí mu jen vykouřit a on na to zapomene. Nebo na vulkánce to neplatí?" pozvedla obočí v dokonalé parodii na typické vulkánské gesto. Amanda nemohla uvěřit vlastním uším, taková zášť jaká byla cítit ze slov ženy, o které si začínala myslet, že by mohla být její přítelkyně, byla neskutečná.
„Do toho s kým jsem nebo nejsem, tobě nic není," odsekla docela vztekle, nedokázala se ovládat. Měla prostě potřebu Sareka chránit, i když nebyl nikde nablízku.
„Ne, není, jenže ty se taháš s... vunkáncem," znělo to jako nadávka toho nejhoršího řádu, „Oni jsou divní, všechna ta jejich nadřazená arogance, jejích přístup k ostatním rasám. To jak si myslí, že jen oni vědí nejlépe co jak udělat."
„Kde se v tobě bere všechna ta xenofobie? Copak jsme zaostalé opice, abychom takhle smýšleli od jiných rasách?"
„To máš pana vulkánce?" ušklíbla se, „Protože oni zvlášť mají co povídat. Víš vůbec, jak je složité dostat vízum na vulkán? To už se spíše dostaneš do delta kvadrantu."
„Nebudu poslouchat, jak tu urážíte Sareka a jeho kulturu. Na to nejsem zvědavá," vztekle skoro hodila rohlíček na talíř, „Denně pracujete mezi desítkami jiných ras, kdo má takovou příležitost? Možná by si na vás vaši zaměstnavatelé měli dát větší pozor. A možná bych jim to já měla říct."
„Netušila jsem, že si taková podlá donašečka."
„Být upřímný a poctiví, to mě naučil Sarek," odsekla. Musela rychle opustit kavárnu, jinak by se asi snížila k násilí. Jen málo věcí jí dokázalo skutečně zvednout žluč, urážení a napadání lidí, které měla ráda, mezi ně patřilo. Všimla si, že u Sareka je na to obzvláště citlivá.
Po cestě k ambasádě si koupila tři kopečky jahodové zmrzliny na uklidnění, už si nelámala hlavu s váhou, Sarek jí i za tak krátký čas přesvědčil o tom, že pro něho není vzhled důležitý, a na velvyslanectví se pak dostavila s o hodně lepší náladou, dokonce skoro zapomněla na incident v kavárně. Neměl proti tomu, že zas uvidí Sareka valný význam.
„Sareku," podivila se jen, co vstoupila do své kanceláře. Seděl za jejím stolem, oči zavřené a ruce sepnuté do stříšky. Otevřel oči, byly chladné, a povstal.
„Neřekla si mi, že navštěvuješ Jacka Harverd v léčebném komplexu Šťastné srdce." Obešel stůl a postavil se před ní, takže jí zásadně převyšoval a nutil jí zvednout k němu hlavu. Vždycky když tohle udělal, připadala si hrozně bezvýznamná proti němu. Drobná, obyčejná pozemšťanka.
„Jak ty o to víš?" vystartovala po něm. Napadl ji jen jediný způsob, jak by se mohl o jejích návštěvách dozvědět a ten se jí vůbec nelíbil.
„To je myslím irelevantní," odpověděl klidně, sepjal ruce, takže mu je dlouhé rukávy hávu zakryly. Vypadal jako socha při své výšce, nehybnosti obličeje a dokonale upraveném zevnějšku. Skoro děsivě démonicky.
„Prohlížel sis můj počítač?" přesunula se ke své konzoly a začala kontrolovat soubory, „Poslechl si moje zprávy? Nebo si prostě jen slídil po hospodách a sháněl drby?" Nevěřila, že se opovážil takhle zasáhnout do jejího soukromí. Vždy si myslela, že vulkáncům na soukromí záleží víc, než kterékoliv jiné rase ve vesmíru.
„Neudělal jsem nic z toho, z čeho mě obviňuješ. Nikdy bych si nedovolil zasahovat do tvých osobních věcí a to ani, kdybys byla moje žena. To mi nepřísluší" ohradil se přísně, „Pan Orlan se na dnešním obědě zmínil, že tě viděl na klinice a po návratu do kanceláře jsem přijal hovor od doktora Tomise."

„Na to si neměl právo!“ vykřikla a namířila na něho prstem. Měla vztek, cítila se ukřivděně a zrazeně.
„Byla to jen náhoda. Nepředpokládal jsem, že přijímáš na pracovní konzoly osobní hovory,“ odpověděl logicky, jak jinak taky.
„Nechtěla jsem, aby o tom věděla Aia a ty taky. Nesouhlasili byste s tím a ty bys mi to určitě zakázal, tomu jsem chtěla předejít.“ Násilím se donutila trochu uklidnit, nevypadalo to totiž, že by na vulkánce měl její hněv nějaký vliv. Dál byl dokonale klidný a kromě rtů se mu v tváři nepohnul ani sval, vlastně ani on sám se nijak nehnul. Jen jí pozoroval tmavýma očima.
„Máš pravdu, nesouhlasil bych s tím, protože mi přijde nelogické stýkat se s mužem, který tě týral a choval se k tobě hrubě,“ souhlasil, „A ano, možná bych řekl něco, co by ti znělo jako zákaz, jelikož má kultura a komunikace je jiná než tvoje, ale nehledě na to, že si moje... družka, pořád si svobodná bytost z vlastní vůlí, která činí vlastní rozhodnutí a já nemám právo ti něco zakazovat. Můžu jen projevit nelibost a obavy. To je vše.“
Povzdechla si a přejela rukou po obličeji, jaký by mělo smysl po takovém proslovu s ním vůbec ještě debatovat. Možná by se mu mohla pokusit vysvětlil, že i pouhý jeho zájem o její bezpečí ji irituje, protože si připadá jako dítě, jenže si dovedla představit, jak by na to zareagoval. Pozvedl by obočí, řekl, že její jednání je emocionální a jeho obavy, že jsou přirozené vzhledem k povaze jejich vztahu. Proti logice, kterou vyznával, se nedalo bojovat emocemi, nebo přinejmenším ne tak jak to zatím zkoušela.
„Amando.“ Zvedl hlavu za hlasem. Stál opět nad ní, už ne tak hrozivý jako předtím. Kdy se k ní přiblížil, si nedokázala uvědomit, prostě jakoby se tu najednou zjevil. Snažila se nemračit, mít neutrální tvář, ale nedařilo se jí to, cítila, jak se jí krčí čelo.
Zvedl dva prsty, tak jak to udělal před časem ve vozidle. Zaváhala, tak jako předtím, nevěděla, co přesně to gesto znamená, jestli má nějaký lidský ekvivalent, ale každopádně to bylo něco osobnějšího, než klasický pozdrav nebo v zápěstích překřížené ruce, pozdrav mezi příbuznými.
S nádechem se zbavila všech zbytečných obav a přitiskla svoje dva prsty křížem přes jeho. V očích se mu zableskl úsměv a nejen to. Měla nejasný dojem něčeho neurčitého, ale příjemného, co jakoby se vznášelo kolem jejího těla, nebo možná mysli. Vulkánci byli telepati, kteří potřebovali pro spojení myslí tělesný kontakt, to se učil každý už na škole, mohl Sarek třeba i nechtíc přenášet tímto dotykem něco ze své mysli?
„Nepleť si zdánlivě silně patriarchální uspořádání naší společnosti s nějakým vězením pro ženy,“ mluvil neobvykle měkce, skoro by si troufla říct, že něžně a láskyplně.
Propletla prsty jejich rukou, bylo jí to tak daleko příjemnější, než jeho způsob dotýkání. Nebránil se, dokonce ani nespokojeně nepozvedl obočí, naopak stiskl mírně její dlaň. Vypadalo to, že se mu lidský způsob neverbální komunikace začíná líbit.
„Já tohle vím,“ povzdechla si, „Jenomže když se o mě strachuješ, když se staráš o to, co dělám, tak mám dojem, že mě omezuješ. Budu dělat chyby, možná návštěvy kliniky je jedna z nich, ale jsou to moje chyby a já si je chci udělat, abych se z nich mohla poučit. Možná je to rozmar devatenáctileté holky, jenže pořád je to můj život.“
„Nemyslím, že moudrost nutně přichází s věkem,“ jeho oči se znovu pousmály, „Máš ale pravdu v tom, že by si měla dělat vlastní chyby, už budu jen pozorovat z povzdálí tvoje počínání,“ zvedl prsty, když chtěla zaprotestovat, „pozorovat, ne zasahovat, to je rozdíl,“ pustil její ruku, buď mu to bylo už nepříjemné, nebo mu to přišlo příliš osobní, „Doktor Tomis chce, aby si přišla v pátek v sedmnáct hodin, lépe však prý o něco dřív. Chce si s tebou promluvit. Pokud smím, rád bych ti nabídl doprovod, čistě jako emocionální podporu.“
Mírně se zasmála, bylo legrační, jak to řekl, jakým tónem, a příjemně zároveň. Přikývla.
„Fajn, ale musíš mi slíbit, že nebudeš do ničeho zasahovat,“ poklepala ho ukazováčkem do hrudi a zatvářila se tak přísně jak jen dokázala. Pozvedl lehce obočí, trochu v údivu, trochu nespokojeně.
„Vynasnažím se být nenápadný,“ přislíbila.

°°0°°

Sjel pohledem po bílých stěnách doktorovi kanceláře. Uvažoval ,jestli má bílá barva na lidi pozitivní vliv, předpokládal spíše, že to budou odstíny zelené a tmavě hnědé, což byly barvy

přirozeného pozemského prostředí, ze kterého lidé pocházeli. Na vulkánce měli uklidňující vliv světle hnědé a pískové odstíny, tedy barvy přirozeně se vyskytující na Vulkánu.
„Netušil jsem, že si přivedete doprovod," řekl doktor Tomis a spočinul na vulkánci dlouhým pohledem přimhouřených očí. Sarek jen mírně pozvedl obočí, téměř neznatelně, jinak nedal najevo, že by si vůbec doktora více všiml. Skoro by se zdálo, že stěna za Tomisovími zády je daleko zajímavější.
„Nehodlám ho vodit za Jackem, je tu jen, aby mě podpořil," odpověděla poklidně Amanda. Podle jejího hlasu a postoje těla poznal, že se k doktorovi chová s odměřenou uctivostí, asi si ho zrovna neoblíbila. On sám neměl na muže žádný názor, nedostal zatím dostatek informací, aby si mohl nějaký vytvořit.
„Je vidět, že je vám opravdu velkou podporou," souhlasil doktor s téměř nepostřehnutelnou známkou ironie. Nechápal proč tak muž reaguje, byl přeci zde se svou družkou, podporoval jí v jejím snažení, i když ho neschvaloval. Podle lidských a vulkánských měřítek se choval víc než uspokojivě.
Přesto obrátil hlavu k Amandě ve snaze zjistit, co si ona myslí, ale nedalo se to poznat. Tvářila se skoro stejně neutrálně a bezvýrazně jako mladá vulkánka. Jak moc teď toužil po mentálním spojení mezi nimi, aby se mohl jen natáhnout, dotknout její mysli a zjistit jak se cítí. Nebo alespoň moci položit jí dlaň na ruku a skrz tento nedostačující dotek vnímat jí samotnou, jenže to vulkánské kodexy přísně zakazovaly.
„Ano je, neumíte si představit jakou," odpověděla mu na to Amanda. I její prohlášení by se dalo považovat za ironii, kdyby nebylo řečené s takovým, pro člověka nepřirozeným klidem. Nevyznal se v tom.
„Tak to je moc dobře. Víte docela se mi hodí, že jste tu oba dva," předklonil se a opřel o stůl, „Nechci se plést do vašeho soukromí..."
„Pak to tedy nedělejte," nemohl si pomoct a musel na tuto nelogickou konverzační větu zareagovat. Výsledek byl víc než uspokojiví, doktor na chvíli ztratil niť a překvapeně zamrkal, zatímco Amandě zacukaly koutky. Jí to zjevně pobavilo. Malé plus navíc, jelikož to nezamýšlel.
„Ehm jistě," odkašlal si, „To o čem jsem chtěl mluvit se ani tak netýká Jacka, jako vás dvou. Jsem si jist, že pro vás musí být velice obtížné skloubit vaše kultury."
„Daří se nám to myslím velice dobře," přerušila ho tentokrát Amanda a zamračila. Stejně jako on sám zřejmě tušila k čemu doktorova slova pomalu, ale jistě směřují. Na rozdíl od emocemi zmítané pozemšťanky si Sarek zachoval dokonalý odstup, připravený na cokoliv co přijde.
„Tomu věřím," usmál se doktor, „Přesto vaše kultury jsou zásadně odlišné, člověk se potom podivuje jak dokážete dělat vzájemné kompromisy." udělal rukama neurčité gesto.
„Vím přesně, co se tu snažíte říct a při vší úctě, kterou chovám k lékařskému povolání, nemám v plánu to poslouchat," nevydržel to tak dlouho jako Amanda, i když doufal a věřil, že to snese, možná jeho emoce nebyly v případě jejich vztahu tak kontrolované, jak doufal. Vstal, urovnal si límec a mírně se uklonil, spíše jen tak pro formu.
„Teď mě omluvte, odcházím, ty ženo, tady můžeš zůstat," řekl Amandě kdyby se i přes to všechno chtěla zúčastnit setkání s Jackem Harverdem. Nehodlal jí v tom bránit, jelikož se zdálo, že je to pro ni z mnoho důvodů velmi důležité.
Aniž by čekal na odpověď od kteréhokoliv z nich, opustil místnost. Rychle prošel neosobně bílými chodbami, které by člověk nenašel ani ve vulkánské nemocnici, až do vstupní haly a ven do chladného a vlhkého vzduchu. Přehodil si roucho přes rameno, důkladně se zachumlal do několika vrstev látky a zároveň svou mysl odvedl od pocitu chladu pronikajícímu mu do těla. A nebyl to jen chlad okolního vzduchu, ale také chlad znepokojení nad reakcemi lidí v jeho okolí. Od vulkánců se dočkal, až na jedinou výjimku, nezájmu, případně nezaujaté tolerance, ale lidé byli daleko agresivnější. Obával se toho, co mohla zažívat Amanda a zejména skutečnosti, že by jí to mohlo zastrašit.
Posadil se na lavičku u fontány, zavřel oči a nechal zurčení vody uklidnit jeho myšlenky, stejně jako je uklidňovala některá hudba.
„Sareku?" Otevřel oči a pozvedl pohled k ženě nad sebou. Amanda se nad ním skláněla, trochu

nervózní a zdráhavá, asi ho nechtěla vyrušovat. Rychle si uvědomil, že byla vevnitř třicet devět minut, tedy, že skutečně navštívila Jacka Harverd.
„Neruším? Můžu si sednout?“
Pokynul jí rukou k místu vedle sebe. Urovnala si krátkou sukni, tak aby si ji nezmačkala a posadila se, kabelku položenou v klíně.
„Zdálo se mi, že tě doktor Tomis naštval,“ promluvila po skoro dvou minutách mlčení, kdy zřejmě uvažovala co říct.
„Nenaštval mě, zlost..,“ začal, ale byl přerušen její zvednutou dlaní.
„Je emoce, emoce jsou nelogické a proto je vulkánci potlačili, já vím,“ povzdechla si, „Když nesmím říct naštval tak co třeba „donutil k negativní reakci“, vyhovuje to víc?“
„Dalo by se to tak nazvat, ano,“ souhlasil nanejvýš neochotně. Nepřikládal její zjištění vyvinutému smyslu pro vcítění, který čas od času projevovala, nýbrž faktu, že zareagoval prudce a nelogicky.
„Vím, co nám chtěl říct, chtěl začít poukazovat na naše rozdíly, na to, že nejsme kompatibilní a podobné nesmysly. Není to poprvé, kdy mi tohle někdo řekl, vlastně zatím každý, snad s výjimkou Aiai, mě od našeho vztahu odrazoval. Chci, abys věděl,“ položila mu ruku na zápěstí, neucukl, nechtěl jí přerušit v jejím monologu, „že se o ně nestarám. Je mi jedno, co si lidé povídají, já s tebou ráda trávím čas, miluji tě a pokud se někdy rozejdeme, pak to nebude kvůli nesnášenlivosti nějakých tupých ignorantů.“
Vyprostil svou ruku zpod její. Nechtěl, ale výchova byla silnější než on, nedokázal překonat tradice, zvyky a kodexy, které jeho národ budoval staletí, během několika týdnů. A ani to do budoucna neměl v úmyslu.
„Já myslím, že je to lidský problém,“ projevil svůj názor, „Mezidruhové svazky nejsou ve vesmíru ničím neobvyklým, vulkánci se s míšenými jedinci, potomky takových svazků, setkali. To jen vy lidé jste zatím ve vesmíru nováčky, tak vás to překvapuje. A přiznávám,“ mírně sklonil hlavu, „že ani mi vulkánci nemáme žádné... osobní zkušenosti. Náš způsob života poskytuje takovým svazkům jen velmi málo prostoru se rozvinout. Většinu lidí naše zdánlivá bezcitnost a absolutní logičnost odradí a pak jsou tu i jiné okolnosti.“
„Pak tedy musíme jít všem dalším příkladem a nebát se překážek,“ prohlásila hrdě s úsměvem. Pozvedla ruku v gestu, které už jí několikrát ukázal, ale pokaždé měl dojem, že je z jeho používání spíše zmatená a nesvá, než aby ho byla schopná přijmout za své. Teď to ale asi bylo jinak. Mírně přikývl na souhlas s jejími slovy a gesto jí opětoval. Skrz dotek jejich rukou cítil její vědomí a nesmírně ho to uklidňovalo, připadal si kompletní.
„Už by si mi měl konečně říct, co to znamená, než to použiju někdy, kdy se to nebude hodit,“ zamumlala tlumeným hlasem a se smíchem, který se odrážel i na její tváři.
„Je to, řekněme, ekvivalent lidského polibku,“ vysvětlil po krátkém rozvažování, „Projevujeme si tak intimní náklonnost i mimo striktně soukromá místa. Kdybychom byli mentálně propojeni, mělo by to větší význam, ale pro mě je to uspokojivé i tak.“
„Pro mě taky,“ přejela prsty po hřbetu ruku k zápěstí a zase zpět, „O tomhle mi musíš tolik říct, protože to pořád nechápu.“
„Možná,“ odpověděl trochu zdráhavě. Stále nechtěl otevírat otázku vulkánských partnerských vztahů, nevěděl, jestli už nadešel vhodný čas říct jí o jejich nejdůležitějším aspektu.
Mírně přikývla, trpělivá a snad i smířená s jeho vyhýbavostí.
„Tak možná někdy jindy,“ pousmála se trochu sklíčeně, ale i tak byl pohled na její tvář nadmíru estetický, „Večeři?“ navrhla.
Jen přikývl na souhlas, jak by taky mohl odmítnout.

°°0°°

Opřela si bradu do dlaně a vyhlédla ven z okna na zelené louky a lesy v dálce, které se prostírali všude kolem domu. Dřív tohle místo milovala, nehledě na to, že tu nebyl všechen ten sterilní přepych města, líbilo se jí být blíž přírodě, ale teď měla touhu se zase vrátit. Ne kvůli městu, ale kvůli Sarekovi, který trávil Štědrý den sám ve své kanceláři. Vulkánci Vánoce neslaví, řekl, když se

s ním loučila a ptala se ho, kde bude na Vánoce. Měla v tu chvíli na okamžik touhu pozvat do rodného domu, ale strach jí zadržel.
„Tady máš skřítku," řekla její matka, objala ji kolem ramen a před ni na parapet položila porci vánočního želé.
„Ach díky mami," usmála se vděčně Amanda. Bylo to už osm měsíců, co svoje rodiče viděla naživo, tak to pro ní bylo neuvěřitelné moct teď svou matku obejmou kolem ramen a políbit na tvář.
„Dneska jsi nějaká zasmušilá a mazlivá. Tebe něco trápí?" Modré vědoucí oči se na Amandu upřeli způsobem, který jakoby se člověku nenásilně zavrtával do duše. Zpytavě, ale laskavě zároveň.
„Trápí, ale není to nic zlého. Jen se mi stýská." Dlouze si povzdechla, cítila se zvláštně prázdná a neúplná, přestože seděla ve svém oblíbeném okně a objímala svou matku.
„Jistě to chvilku vydržíš bez svých přátel," prohlásila malinko ukřivděně, ale pořád mile.
„Nemluvím o svých přátelích," ošila se a pak se vymanila z vzájemného objetí, „Měla bys vědět, že jsem...," dlouze se nadechla, „Našla jsem si přítele a je to opravdu vážné. Ne takové jako s Jackem, tohle není jen zamilovanost, ale skutečný hluboký cit."
„Když je tomu skutečně tak, proč si ho nepozvala sem?" rozpřáhla ruce ve všeobjímajícím gestu.
„Není to člověk a tak Vánoce neslaví. Navíc, jsem měla strach, jak na něho budete reagovat," kmitla pohledem k otci, který se skláněl nad mísou s cukrovím a snažil se tam vyhrabat nějaký konkrétní kousek. Její matka zaváhala, vypadala nejistě, snad i trochu vystrašeně.
„My nemáme nic proti jiným rasám, to přeci víš. Ani nám nevadí smíšená manželství, to jenom," nervózně se pousmála, „nečekali jsme, že by si zrovna naše dcera našla přítele z jiné planety."
„Není o tolik jiný, než lidé," řekla to sice s přesvědčením v hlase, ale věděla, že kdyby její matka tušila, kdo je její nový přítel, tak by nevěřila. Jenže Amanda věděla své, znala Sareka lépe než ostatní, tak si myslela, že vidí za tu logickou slupku někam hloub, i když přesně nevěděla, co tam je.
„Jeď, jeď za ním." řekla to tak, že to znělo skoro jako rozkaz. Jen málo kdy, takhle s Amandou mluvila a vždy když to udělala, bylo to jen ve skutečně vážné situaci.
„Nemůžu vás tu nechat na svátky samotné," argumentovala. Chtěla jet za Sarekem, chtěla to zoufale a stejně zoufale chtěla také zůstat tady se svými rodiči. Dřív takové dilema nikdy neměla, s Jackem rozhodně ne, tam bylo snadné rozhodnout komu dát přednost.
„My to tu nějak přežijeme," krátce pohlédla na svého muže, „Raději oželím tvou přítomnost tady, než abych se dívala na tvůj ztrápený a zasněný obličej. Chceš být s ním a já ti nebudu bránit, i když je mi to líto. Už jsi dost stará na to, aby sis pomalu začala tvořit rodinu někde jinde. Sice bych ráda, kdybys ještě pár let zůstala můj malý skřítek, ale ty jsi vždycky byla hodně soběstačná."
„Díky mami!" Vrhla se jí kolem krku. Litovala, že opouští domov, ale těšila se na Sareka.
„Zabalím ti nějaké cukroví, želé a vaječný koňak," slíbila s potěšeným smíchem její matka, vymanila se z Amandina pevného objetí a odspěchala do kuchyně.
O zoufalých šest hodin později, když už byla obloha plná hvězd a půlnoc se nezadržitelně blížila, proběhla Amanda s taškou plnou jídla z domova po kamenné cestičce ke dveřím ambasády, otevřela si svým bezpečnostním kódem a vešla dovnitř.
Všude bylo ticho, ještě větší než obvykle. Vulkánci sice neslavili Vánoce, ale vzhledem k tomu, že celý zbytek Země, včetně přistěhovalců z jiných planet, ano, nebylo moc práce. Tak si i oni vzali volno a strávili trochu času se svými rodinami, pokud tedy nějaké měli, což Sarek neměl.
Před vchodem do jeho kanceláře si na hlavu narazila červenou santovskou čepici a vzala krabici s cukrovím tak, aby jí hned viděl. Se zvoněním se neobtěžovala a rovnou vpadla dovnitř.
„Šťastné a veselé Vánoce!" vykřikla.
Na okamžik to vypadalo, že se Sark lekl, protože prudce zvedl hlavu od práce, potom mu obočí vystřelilo až pod ofinu.
„Amando?" zeptal se trochu hloupě. Zasmála se.
„Ty můj hlupáčku, jistě, že jsem to já." Položila tašku na stůl, ze kterého začala sundávat jeho věci a nahrazovat je miskami s cukrovím a vánočním želé. K tomu vytáhla lahev vaječného punče a dvě sklenky.
„Máš dobrou náladu zdá se," podotkl neutrálním hlasem, „Co tu vlastně děláš? Plánovala si přeci

strávit svátky se svou rodinou?“ Poklidně ji pozoroval, jak zaplňovala jeho stůl.
„Mám dobrou náladu, protože jsem tu s tebou no a možná,“ uznala zatím, co nalívala punč do sklenek, „taky proto, že jsem si už trochu cucla,“ položila před něho skleničku s hustou žlutou hmotou, „Chtěla jsem, ale pak mě moje mamka poslala zase zpátky za tebou.“
„Vskutku?“ zeptal se překvapeně a neméně překvapeně hleděl na sklenku před sebou. Vzal jí do ruky a přičichl k ní, jakoby to byla zkumavka s nějakým novým druhem chemické sloučeniny.
„Ano a teď si vem sušenku,“ postrčila k němu tác, „Neboj se, není v nich nic nevhodného pro vulkánce, můj otec je alergický na laktózu a bohužel je to neléčitelné. No tak do toho!“ pobídla ho znovu.
Chvíli si prohlížel stůl, jakoby na něm něco hladal, pak k Amandě pozvedl tázavý pohled zpod mírně svraštělého obočí.
„Nemáme tu příbory,“ připomněl ji něco zcela zřejmého a zněl přitom skoro tak důležitě jakoby jí říkal o kolapsu energetické sítě.
„To je cukroví Sareku, nejí se příborem, ale takhle.“ Vzala si jeden kousek a strčila si ho celý do pusy. Div se jím nezadusila, jak jí v puse nabobtnal do sladké kaše, ale přesně tak to měla ráda, i když věděla, že při tom vypadá jako nenasytný křeček.
Nedůvěřivě si ji prohlížel, pak si ale také vzal jeden kousek a doslova z něho uždíbl sousto menší jak pro vrabce, zato ho pořádně rozžvýkal.
„Obsahuje to vysoké množství cukru,“ konstatoval a znovu nedůvěřivě pohlédl na kousek pečiva ve své ruce, jako by ho tím chtěla otrávit.
„Od toho je to cukroví,“ zasmála se.
„Musím tě upozornit, že vyšší dávky sacharidů způsobují u vulkánců poruchy rovnováhy, vnímaní a také soustředění,“ řekl, ale perníkovou hvězdičku zpátky na talíř nepoložil, „Dalo by se to přirovnat k lidské opilosti“
„Tak to je skvělé,“ usmála se, „Bude totiž víc punče pro mě a zároveň jsem zjistila, koho lze opít rohlíkem.“
Vyskočila si na stůl, složila nohy pod sebe, takže tam seděla jako malý Budha. Na to, že pohoršeně svraštil obočí, nijak nereagovala, byla na to moc opilá štěstím a punčem.
„Povídej mi o Vulkánu. Ne o vašich partnerských záležitostech a těhle věcech, prostě jen o něm,“ požádala, „Řekni mi třeba jestli máte doma taky svátky jako jsou naše vánoce.“
„Vlastně ano,“ opřel se pohodlně v křesně a uždíbl další decentní kousek hvězdičky, „Máme svátek, který se vašim Vánocům podobá, jmenuje se...“

Až do konce dnů

Opřela se o kamenné zábradlí, krátké lehké šaty se jí třepotaly ve větru a z růžové cukrové hmoty, kterou lidé nazývali cukrová vata, odletovaly provázky vykrystalizovaných sacharidů s vodou. Jako většina pozemšťanů milovala Amanda sladké a nehodlala se své závislosti na něm zbavit, i když byl několikrát svědkem jejího naříkání, že po sladkém tloustne. Logické řešení jejího problému by bylo přestat ho jíst, což jí taky navrhl, ale ona se na něho podívala, jakoby jí řekl něco sprostého.
Přistoupil k zábradlí a položil na něj ruce. Bylo chladné a hrubě opracované, nepříjemně tlačilo do dlaní, ovšem výhled na moře měl cosi do sebe.
„Vážně si nedáš ani jediné sousto? Na ochutnání,“ vnucovala mu Amanda nenápadně cukrovou vatu. Zamítavě zakroutil hlavou.
„Myslím, že obsah cukru i v pouhém jediném soustu by pro mě mohl být kritický,“ odmítl, v živé paměti měl ještě „opilost“ z Vánoc.
„Jasně! Vánoce!“ zasmála se. Bylo to skoro, jakoby mu četla myšlenky, i když to samozřejmě nebylo možné.
Sarek znal celou řadu národů, které jedly pouze rukama, ale podle něho to Amanda ovládala nejelegantněji. Dvěma prsty vytáhla tenký pramínek cukrové vaty, natočila si ho na prsty a pak z nich slízla, načež si prsty důkladně olízala a usmála se na něj. Byl to trochu zdráhavý a nesmělý

úsměv, který se jí na tváři objevil, jak vypozoroval, pokaždé když dělala něco lidského a měla obavu, že by s tím nemusel souhlasit. Jenže Sarek souhlasil se vším lidským, co dělala, protože to byla její součást.
Stáhla z dřevěné tyčky poslední kousek růžové cukrové hmoty, snědla ho a pak se obrátila čelem k moři.
„Myslím, že prasknu, jak jsem se přejedla," zaúpěla a přiložila si ruku k břichu, „A co ty? Chutnaly ti ty jablka na špejli? Zmizelo to v tobě a ani si na to nic neřekl."
„Chuťově byly uspokojivé, snad jen to bylo poněkud malé sousto," ohodnotil lidské pouťové jídlo, co mu Amanda vnutila.
„Malé sousto!" vykřikla, „Snědl si jich pět! Tomu říkáš malé sousto?" napřáhla mu proti obličeji prst. U jiného člověka by to mohl považovat za projev agrese, ale u ní ne, ona byla dokonale mírumilovný člověk, někdy dokonce pochyboval, že by byla schopna násilí k ochraně vlastního zdraví. Jediné, kdy se zachovala agresivně, bylo, když si myslela, že Sarekovo zdraví je v ohrožení. Měla nesmírně rozvinutý ochranářský pud.
„Dovol, abych ti připomněl, že vulkánci dokážou sníst až trojnásobek toho co lidé a navíc jsem nejedl už třetí den," objasnil, proč se mu zdálo pět jablek málo.
„Neřekl si mi, že si nejedl," zamračila se, „Kdybych to bývala věděla, tak jsme šli do nějaké normální restaurace tě pořádně nakrmit a ne na pouť, kde se člověk akorát přecpe sladkým. Ještě někam zajdeme," rozhodla pevně.
„Zjistil jsem, že v mém žebříčku, ač se to příčí vší logice, je čas strávený s tebou nad potřebou jídla." Snažil se, aby to znělo jako lichotka, lidé svým protějškům často lichotili a Sarek nechtěl, aby byla o cokoliv ochuzena.
„To je ale pěkná hloupost, víš to?" zamračila se na něj takovým výhružným způsobem, jakoby říkala, že jestli svoje priority nepřehodnotí, bude zle. Kdoví, co ho zrovna na tomhle výrazu rozhoupalo, dodalo mu odhodlání a jistotu, ale stalo se tak.
Přisunul se k ní blíž, tak aby jeho slova neslyšel pár, který zrovna přisedl na lavičku kousek od nich.
„Tak mě můžeš pozvat k sobě na jídlo, pokud tvá spolubydlící není doma," navrhl, mírně modifikujíc „zvaní na kávu" což bylo jakési tajné lidské heslo jak říci, že chce člověk dělat intimní věci. Sice nic takové nezamýšlel, tedy ne v lidském slova smyslu, ale určitě k tomu budou potřebovat soukromí a klid.
„Ty bys chtěl přijít... na jídlo?" zopakovala ve tváři nevěřícný výraz smíšený z jistou úzkostí. Ta úzkost se Sarekovi nelíbila, neměl v úmyslu přivádět jí do rozpaků, nebo vyvolávat negativní emoce jakéhokoliv druhu.
„Můžeš odmítnout," ubezpečil ji rychle snad až trochu zbrkle.
„Ne... Ne!" zakroutila hlavou, „Já chci jíst! Tedy tím myslím, že chci, aby si dneska zašel na jídlo, protože jídlo je důležité. Stejně jako jiné věci... jsou důležité," koktala zmateně a tvářila se docela nejistě. Dokonce i jemu došlo, že ho pochopila po lidském způsobu, ale rozhodl se ji pro teď neopravovat a ještě víc nekomplikovat situaci. Potřebnou korekci jejího názoru udělá, až budou v klidu a soukromí jejího bytu.
„Chceš zajít ke mně na to jídlo?" pozvala ho už o poznání jistějším hlasem. Odpověděl jí jen kývnutím, nepovažoval za nutné cokoliv víc říkat, na všechno bude čas později.
Přesto, že po cestě to vypadalo, že opět nabrala svou sebejistotu, při otvírání dveří použila svou kartu špatně a to hned třikrát po sobě. Z jejích gest, výrazu i z toho co z ní cítil, byla znát nervozita, kterou ale považoval za zbytečnou.
Nechal jí vejít jako první a počkal, až ho vyzve ke vstupu, pak teprve vešel do jejího soukromí. Rozhlédl se kolem. Kdysi se mu do ruky dostala kniha z klasické pozemské literatury s názvem „Alenka v říši divů", bylo to o dívce, která prošla skrz zrcadlo do světa, kde se vyskytovala celá řada fantastických postav a přesně jako ona si teď Sarek připadal. Byt, ve kterém se ocitl, se nijak nepodobal jednoduchému funkčnímu stylu vulkánského domova doplněného většinou o staré rodinné relikvie. Tohle byl naprostý chaos, od pohovky přes kterou bylo naházené oblečení, přes nepraktické uspořádání nábytku až ke kuchyni, která nejen, že nebyla oddělená od obývacího pokoje, ale navíc vypadala, že jí od jejího postavení nikdo nikdy neuklidil.

Zatím co se rozhlížel, začala Amanda pobíhat po pokoji, sbírat poházené věci a mumlat do toho omluvy za to, že je tu takový nepořádek. Zůstal stát vprostřed místnosti, klidně vyčkávajíc dokud jí její přehnaná a zbytečná činnost neunaví a konečně ho nevyzve, aby se posadil, protože sám by si nedovolil sednout si.
„Nechceš se posadit?“ navrhla, když už nebylo co by mohla narychlo zastrčit někam mimo dohled a otřela si ruce o šaty.
„Rád, děkuji,“ poděkoval a přešel k pohovce. Když se na ni posadil, tak se pod ním zbytečně měkké polštáře prohnuly a on do nich zapadl jako do bláta. V duchu si udělal mentální poznámku, že jí bude muset zakázat něco takového nastěhovat do jejich domu.
Amanda chvíli zaváhala, než se posadila vedle něj.
„Chtěl jsem si s tebou vážně promluvit, někde kde není riziko, že nás kdokoliv vyruší,“ začal dřív, než by se mohla uchýlit k něčemu jako je třeba líbání a to muchlovaní, „Neustále narážíme na barieru mého mlčení, co se týče partnerských vztahů u Vulkánců a já myslím, že nastal čas abych promluvil. Chci ti objasnit vše do té nejmenší podrobnosti, aby ses mohla rozhodnout, jakým směrem náš vztah povedeš. Je ale důležité abys věděla, že vše co ti sdělím, musí zůstat jen mezi námi a nesmí se to dostat dál, budeme totiž hovořit o věcech, o kterých spolu nemluví ani samotní vulkánci a zná je jen několik málo vyvolených cizinců.“
Její modré oči se na něj upíraly se zmatkem, ale zároveň i zvědavostí a pochopením jeho snahy o soukromí.
„Je pro mě obtížné o tom mluvit, navíc se to nedá slovy patřičně popsat, proto bych tě chtěl požádat o svolení ke splynutí našich myslí.“ Když dořekl tuhle poslední část, najednou se v něm vzedmula vlna nervozity, rychle ji potlačil, než mohla jakkoliv ovlivnit jeho soustředění a s očekáváním upřel svou plnou pozornost na Amandu.
„Ty chceš provozovat splynutí myslí se mnou?“ vydechla nevěřícně. Přikývl, řekl vše, co chtěl a opakovat to by bylo nelogické, teď už záleželo jen na ni jak odpoví.
„Tak dobře... souhlasím, ale,“ napnul se, obával se nějakého „ale“, které by celou situaci zkomplikovalo, „nesmíš se smát mým hloupím a nelogickým myšlenkám. Dobře?“
„vulkánci se nesmějí,“ připomněl ji.
Jako každý se i on učil jak chránit svou mysl před nežádoucími vpády cizích emocí a myšlenek, jak naopak nepromítat vlastní vědomí, když to není žádoucí, tak i jak správně iniciovat Dotek, ale dělal to jen jednou a jeho partnerem byl vulkánský léčitel. Přesto si byl jist, že to dokáže.
Oprostil svou mysl od rušivých okolních vjemů, zbavil ji veškerých ochranných bariér a nechal rozvinout, takže vnímal Amandinu přítomnost daleko jasněji, než kdy dřív.
Vztáhl ruku k jejímu obličeji a mysl k její mysli. Vyhledal telepaticky body a přitiskl na ně prsty, už jen to stačilo, aby pocítil vzrůstající zmatek a zachytil kaskádu obrazů. Obojí nechal jen ták splývat, nesnažil se to od sebe oddělit.
„Má mysl k tvé mysli. Moje myšlenky k tvým myšlenkám...,“ odříkal nahlas i v duchu spojovací mantru a natáhl své vědomí hluboko do jejího.
Bylo to jiné, než s léčitelem, kde našel dokonale uspořádané myšlenky a bariery, které mu nedovolily jít tam, kam nebyl pozván. Tady měl všechno, od jejích dětských vzpomínek, až po myšlenky, které se jí zrovna honily hlavou v jednom jediném chaotickém uzlu. Pro jiného stejně nezkušeného vulkánce by to mohlo být matoucí a děsivé, ale Sareka to doslova uchvátilo. Chtěl pochopit, jak s něčím takovým v mozku vůbec dokáže fungovat, ale na podobný výzkum nebyl nyní prostor.
Ve světě vědomí mohli být jasné myšlenky v podobě slov, tak obrazy, nebo celé příběhy. Mohl jí tu vysvětlit něco, s čím by se potýkal celé hodiny během pár minut a navíc vyjádřit emoce a city k tomu vázané. V reálném světě nemohl, ani by to nedokázal.
Odtáhl svou mysl od její, propustil ji a přerušil jejich spojení. Tenké nitky vědomí se mezi nimi táhly ještě několik vteřin potom, co oddálil prsty od její tváře, pak se ale rozplynuly jako ta větrem odnesená cukrová vata a Sarek opět osiřel ve své vlastní mysli.
Otevřel oči, které při jejich splynutí zavřel, aniž by o tom věděl, a zvědavě jimi utkvěl na Amandě, čekajíc co teď řekne. Zároveň hodnotil, jestli jí nová zkušenost příliš nezasáhla.

Vypadala ale docela klidně, seděla s očima zavřenýma, dýchala pomalu a pravidelně a ruce jí volně spočívaly na kolenou. Když už se zdálo, že tu prosedí takto celou noc, otevřela oči a zvedla k němu pohled, ze kterého se nedalo nic vyčíst. Olízla si rty a dlouze se nadechla.
„Já nevím, co mám říct," zamumlala tiše. Tohle sice nebylo přesně, co čekal, ale nebylo to ani odmítnutí, kterého se obával.
„Musel si mi tohle říkat zrovna teď?" zeptala se zprudka, strnul a začal rychle uvažovat, co by na to měl odpovědět, ale ona ho nepustila ke slovu, „Hodně jsem teď uvažovala o tom jak komplikované by mohlo být naše milování a tohle... Upřímně Sareku mě to vyděsilo. Já vím, že to je pro tvůj druh přirozené, tak jako pro lidi je přirozené... já nevím, něco. Jenomže s mými zkušenostmi." Vstala a začala přecházet po místnosti, žmoulíc v rukou jeden svůj rukáv.
„Chápu, že Jack Harverd se k tobě choval hrubě a násilnicky ve všech aspektech vašeho soužití, včetně toho sexuálního, ale já bych ti nikdy úmyslně nezpůsobil bolest nebo tě nezranil. To ani během Pon Farr. Jedním ze smyslů našeho splynutí bylo ti právě tohle vysvětlit. Měl jsem dojem, že si to pochopila."
„Já to pochopila," posadila se, ale jen tak na krajíček sedačky a dál nervózně pracovala rukama na rukávu, „Jenže ty si nepochopil mě... a já se taky o tebe bojím, kdybychom zůstali spolu a museli to společně prožívat..."
„Nechápu, jak to myslíš," přiznal se. Skutečně netušil, co se mu Amanda snaží říct a zalitoval, že před pár okamžiky přeci jen nevěnoval větší pozornost tomu, aby si prohlédl její myšlenky, když měl tu vzácnou příležitost.
„Obáváš se snad, že by mi mohlo vadit, že si měla intimní styk s jinými muži než se mnou?" vyhrkl první věc, která ho najednou napadla, „Z toho nemusíš mít obavy. Nemohu říct, že se mi to zamlouvá, ale chápu lidský způsob hledání partnerů a z evolučního hlediska je to velmi logické."
„A v tom je právě ten problém!" vydechla, „Já ještě nikdy žádný intimní styk neměla, s nikým. Jsem panna." Tváře se jí zbarvily do růžova a sklopila oči na svoje ruce
„Pak jsou naše zkušenosti prakticky totožné," řekl přesvědčený, že tím ji uklidní. Doufal v to, protože mu začínal být jejich rozhovor nepříjemný.
„Prošel jsem v životě jen jediným Plak Tow a z průběhu celého aktu si pamatuji jen útržky."
„Napil ses na kuráž?" zeptala se s nervózním smíchem, byl to jeden ze vtipů určených k odlehčení atmosféry.
„Ne, ale ráno mi bylo zle od žaludku, jako kdyby ano," připojil se k jejímu vtipkování, protože už ze zkušenosti s ní věděl, že jí podobné odlehčení pomáhá překonávat emocionální výkyvy. Byl si skoro jist, že tímhle utišil alespoň část jejích obav, a že budou moct tohle ponižující téma uzavřít a pokud možno se k němu nevracet, dokud to nebude bezprostředně aktuální, jenže ona měla jiný názor.
„Sareku jenže ty mě pořád nechápeš," povzdechla si, „Nemluvím tu o tom Pon Farr ani o nějakých lidských způsobech hledání partnerů, nýbrž o obyčejné anatomii. Jsem člověk a ty vulkánec, nebo ještě lépe řečeno; jsem lidská žena a ty vulkánský muž. Jsou tu fyzické rozdíly," znovu si dlouze povzdechla a snad ještě o odstín zrudla, dokonce se jí do růžova zbarvila ramena, „Když jsem o naše milování uvažovala, napadlo mě, že prostě," rozhodila zoufale rukama v neurčitém gestu, které u ní už viděl, když si nevěděla s něčím rady, „budeš pro mě příliš velký."
Nejdřív ji nepochopil. Nedocházelo mu, jak souvisí jeho výška se sexem, pak se nad tím zamyslel, protože mu to připomínalo jeden z mnoha dvojsmyslů, který lidé používali. A když mu došlo, co tím Amanda myslela, v duchu poděkoval své vulkánské výchově a kontrole těla za to, že už ho v mládí naučili jak ovládat zelenání se, protože v tuhle chvíli by byl zelený úplně celý.
„Chápu," odpověděl, ovšem jen proto, aby získal trochu času se blíže nad problémem, který předestřela, zamyslet. Nikdy o sexuální stránce jejich vztahu neuvažoval na čistě fyzické úrovni, daleko více starostí mu dělalo, jak jí vysvětlí Pon Farr a některé partnerské zvyklosti, které se k němu vážou a pak samozřejmě mentální pouto mezi manželi. O možnosti podobné komplikace neuvažoval.
„Myslím, že tohle nebude zásadní problém. vulkánci a lidé jsou z osmdesáti tří procent anatomicky totožní a to včetně vnějších pohlavních orgánů," řekl nakonec a napadlo ho, jestli už někdy nějaký

vulkánec ve vesmíru vedl podobný rozhovor se svou družkou či manželkou. Zřejmě ne, když on byl první, který si vybral pozemšťanku.
„Ano, to já vím. Informovala jsem se, takže taky vím, že velikost ztopořeného penisu u vulkánského muže je nadprůměrné podle lidských měřítek," argumentovala ona.
Musel sáhnout do svých zásob sebeovládání, které používal, jen když jednal se zvláště zavilým protivníkem, aby vůbec dokázal pokračovat v debatě a nevydal se na zbabělý útěk. Snad právě to, že vulkánci byli původně válečníci, pro které bylo odejít z boje pohanou, ho ještě drželo na místě.
„Ne však extrémní a lidské tělo je přizpůsobivé," soustředil se na dýchání, „Možná by ses měla zeptat lékaře, ke kterému chodíš. Mohl by být ten pravý k poskytování těchto informací."
„Jasně. To bych mohla. Dokážu si to živě představit," hořce se ušklíbla, „Dobrý den pane doktore, mám dotaz. Není penis mého vulkánského přítele pro mou vagínu příliš velký?... Slyšíš, jak moc přirozeně to zní?" zeptala se s jasnou dávkou ironie, se kterou si Sarek nevěděl rady. Nebylo už nic, kromě nabídky, aby to otestovali, co by mohl říct a k nabídce by se uchýlil jen v krajní nouzi.
„Je to lékař. Měl by se zachovat korektně a dát ti odpověď." Vážně začal uvažovat o rychlém taktickém ústupu, protože tohle už překračovalo všechny běžné kodexy chování mezi vulkánci, že se dál ani zajít nedalo. Jenže kdyby se teď omluvil s tím, že je mu rozhovor nepříjemný, zřejmě by se k němu už nikdy nevrátili a to by mohlo být příčinou konce jejich vztahu. A Sarek chtěl, aby ten vztah pokračoval a vyvrcholil manželstvím.
„Kdyby byla odpověď, že je to možné, jaký by to byl pocit?" zeptala se jen tak do prostoru, nejspíš, protože Sarekovi se nezdálo, že by mohl být dotaz určený jemu. Jak by mohl tušit, co by prožívala. Jistě pokud by se propojili a poté měli sex, pak by díky jejich poutu měl naprosto jasnou představu o jejích prožitcích, ale teď nevěděl nic.
„Dost stačí, že to bolí poprvé, zažívat bolest pokaždé kdybychom se milovali, bych asi nedokázala."
„Amando, přes mentální propojení sdílejí partneři vše, pozitivní a negativní vněmy a bolest je jen stav mysli. Ty jí možná nedokážeš ovládat, já však ano a mohu ti s ní pomoct," vzal to s tohoto úhlu pohledu a zároveň si začal připadat, jakoby tu Amandu přesvědčoval, aby, jak by řekl pozemšťan, se s ním vyspala. Přišlo mu to hrozně potupné.
„Dokážeš, ale ne během Pon Farr," už ta slova používala s naprostou lehkostí, se kterou by je nikdy žádný vulkánec nevyslovil. Vnesla do nich lidskou otevřenost, která byla kupodivu osvěžující.
„Co kdybych nedokázala utišit tvůj oheň, protože bych se ti plně neoddala ve strachu z bolesti?" zeptala se velmi vážně, „Pak bys zemřel strašnou smrtí a já bych umřela s tebou, ale ne kvůli nějakému přervanému mentálnímu poutu, ale smutkem. Umřela bych totiž i teď, bez toho aniž bychom byli propojeni, jelikož tě miluji."
„Láska není logická, ale chápu tě a přijímám to," sklonil mírně hlavu. Nevěděl jak z toho ven, nebylo východisko.
„Tahle debata nám nepomůže dojít k odpovědi, pokud ji chceme znát, museli bychom provést praktický test." Byl si na devadesát procent jist, že jeho sebeovládání právě selhalo a konečky uší se mu zbarvily do zelena, ovšem aby si to mohl vizuálně potvrdit, musel by mít u sebe zrcadlo, což neměl.
„Co? Pro tebe by bylo naše první milování jen nějaký test?" zareagovala prudce emocionálně a rozhodně ne pozitivně.
„Tak to nebylo myšleno," bránil se chabě tušíc, že už nemá šanci zachránit situaci, že se Amanda naštvala a to hodně.
„Možná ne, ale znělo to tak," odsekla napruzeně, pak si znovu povzdechla, „Musíš mě pochopit, pro mě je to poprvé velmi důležité. Až do teď jsem nepoznala muže, se který bych... chtěla fyzicky splynout, chápeš?" naléhavě na něj pohlédla.
„Chápu to. Má to pro tebe osobní i kulturní význam. Pokusím se být příště méně... neomalený," slíbil.
„Ty nejsi neomalený, prostě jsi, jaký jsi. Říkáš věci jasně a bez příkras, což mě někdy pěkně štve," svěřila se mu, pak ho vzala za ruku. Obrátila ji dlaní vzhůru a palcem přejela po liniích dlaně. Zamyšleně se při tom mračila a byla soustředěná do sebe. Zvědavě jí pozoroval zas a znovu toužíc po tom, aby mohl vstoupit znovu do její mysli a přečíst si, co se jí honí hlavou, nad čím tak hluboce

uvažuje.
„Možná bys měl jít," zašeptala po skoro třech minutách, kdy jediný zvuk v místnosti byl jejich dech a vzdálené hučení vozidel. Obrnil se, aby nedal najevo zklamání. Nevěděl sice, co čekat, ale doufal v něco víc, než dostal, alespoň ho ale neodmítla.
„Půjdu, pokud si přeješ v soukromí přemýšlet." Jemně vyprostil svou ruku z její a vstal, ona ho napodobila, takže stanuli jeden proti druhému. Bylo mezi nimi jen třináct centimetrů prostoru, přesto cítil, že je mu vzdálenější, než kdy dřív. Napadlo ho, že pokud by tohle byl konec jejich vztahu, ponese si s sebou alespoň vzpomínky na její úžasnou jiskřící mysl, které se mohl krátce dotknout.
„Miluji tě Sareku," řekla pevným hlasem a usmála se. Jestli to mělo být ujištění, že ho neopustí, tak mu klid nepřineslo, protože cítit cit či emoci bylo něco jiného, než konat podle ní. Dokonce i u lidí.
„Jsi mou součástí," odpověděl formulí, kterou používali manželé, jenže u nich měla hlubší smysl. Doufal jen, že to Amanda pochopila. Krátký polibek na tvář, který mu dala, mohl být znamením, že pochopila, ale nemusel.
Z jejího bytu se vydal na ambasádu s jasným cílem navštívit Soketa. Bylo to jen logické rozhodnutí. Léčitel mu mohl pomoci pochopit mnohé včetně jeho vlastních emocí a Amandiných obav.
Léčitel ho přijal neprodleně i přes pokročilou noční hodinu.
Sarek do jeho kanceláře, která byla zároveň i něčím, co by lidé nazvali vyšetřovnou, vstoupil s patřičnou úctou a zároveň zvědavostí. V místnosti byl meditační oltář, mnoho svíček, znak Soketovi rodiny a vysoké křeslo, ve kterém léčitel seděl.
V šeru vypadal velmi majestátně a zároveň jako něco neživého, dojem umělosti potrhoval fakt, že seděl opravdu velmi strnule. Sareka v ten okamžik bezděky napadlo, kdy naposledy šel léčitel spát. Někteří mistři vydrželi bez spánku, pouze o meditaci, rok, prý i déle, ale nikoho, kdo by to dokázal, neznal.
„Přivádí tě sem osobní nesnáze, posaď se a mluv," vyzval ho a pokynul rukou k taburetce u svých nohou. Sarek poslušně přiklekl a zvedl k němu obličej.
„Dnes jsem prolnul svou mysl s Amandinou. Vyjevil jsem jí zapovězená témata a ukázal srdce vulkánu. Nedokážu se však vyznat v jejích reakcích," svěřil se krátce, zbytečné řeči byly nelogické.
„Rozumím," kývl a vztáhl k němu ruku i mysl, „Ukaž mi své myšlenky a vzpomínky a možná ti poradím."
Neodpověděl na jeho výzvu slovy, nebylo třeba, pouze uvolnil bariery své mysli, aby do ní mohl léčitel vejít bez zábran.
Dotek Soketova poklidného, soustředěného a zároveň zvědavého vědomí se nepodobal ohnivé bouři v Amandině hlavě. Léčitel si prošel vzpomínku po vzpomínce, jako si člověk mohl prohlédnout jednotlivé snímky starého lidského filmu na pásce a s odstupem vše zhodnotil.
„Soužití dvou kultur a ras přináší neočekávané problémy," podotkl, když opustil Sarekovo vědomí.
„To ano," souhlasil, „Pokoušel... pokoušeli jsme se najít odpověď, ale bylo to nemožné."
„A nač ji vůbec hledat Sareku?" pozvedl tázavě obočí.
„Nerozumím. Odpověď je myslím důležitá pro pokračování našeho vztahu," kontroval.
„Na něco se tě zeptám a chci, abys mi odpověděl upřímně, bez trvání na našich kodexech," začal léčitel vážně, krátce se odmlčel a pak pokračoval, „Cítí k tobě tvá vyvolená sexuální náklonnost?"
„Tvrdila to a její činy to dokazují," odpověděl bez zaváhání. O tom, že po něm Amanda touží, kupodivu nikdy nezapochyboval.
„A ty pociťuješ potřebu fyzického spojení, když si v její blízkosti?" položil druhou otázku, aniž by se jeho hlas zachvěl, nebo aniž by ho jen o jedinou decibelu ztišil.
„Ano, v některých okamžicích cítím velmi silnou potřebu fyzického spojení a vždy ji potlačím," dodal rychle, nechtěl, aby si léčitel pomyslel, že má nedostatek sebekontroly, „Vím, že provozovat sex za jiným účelem, než je plození nebo biologická nezbytnost je nelogické."
„Vskutku?" řekl nezaujatým tonem, „Pro lidskou psychiku je sexuální složka vztahu velmi důležitá a pokud je její mysl a tělo v rovnováze, podepisuje se to na fyzickém i mentálním zdraví. To platí i u lidí. A až vaše mysli spojí v prchavém a věčném doteku bude pro tebe její duševní rovnováha ještě důležitější, než je nyní. Je logické udělat vše pro duševní i fyzické zdraví své manželky."

„Pokud by ale sex mou ženu zraňoval, pak to není logické," odporoval trvajíc si na svém, přestože přesně nevěděl co to je.
„Sareku, ač se to ne vždy tak jeví, je vesmír v rovnováze. Pokud byste nebyli fyzicky kompatibilní, sexuálně by vás to k sobě netáhlo," zvláštně na Sareka pohlédl, snad jakoby chápavě, kdyby to bylo možné, „Není-li možné na naše otázky nalézt odpovědi v logice, je dobré nechat události plynout vlastním tempem, dokud k nám odpovědi samy nedorazí."
Sarek přikývl. Pak ho napadlo něco docela jiného, na co se chtěl zeptat, ale léčitel svou odpovědí, předběhl jeho otázku.
„Ano, dokázal bych to," kývl. Tím slyšení skončilo, už nebylo o čem víc hovořit.
°°0°°
Bolelo ji z toho u srdce. Přišla o něco, co vlastně ještě ani neměla a přesto se rmoutila jako kdyby ano. Do chvíle, než doktor pronesl tu jednu větu, netušila, že může být člověk tak nešťastný kvůli ztrátě něčeho, co nikdy neměl.
Sarek byl úžasný, milovalo ho a on jí také, tím si byla jistá, i když to byl vulkánský způsob lásky. Mohl jí dát vše, chtěl jí to dát a ochotně. Takže snad tohle byla za to daň, aby vesmír zůstal v rovnováze. Hořce se pousmála, nechtělo se jí brečet, jen jí nebylo do smíchu.
„... DNA vulkánců a lidí není plně kompatibilní. Můžete počít, proto byste měli používat potřebnou ochranu, ale plod dlouho nepřežije. Jeho genom se rozpadne. V zájmu vašeho duševního i fyzického zdraví bych se o dítě nepokoušel..."
Ta slova jí zněla v hlavě jako dunění bubnu, který nechce ustat. Přišla se do ordinace ztrapnit svým směšným, ustrašeným dotazem a odešla sice s odpovědí, která jí těšila, ale i s bolestí na srdci. Prošla halou ambasády, pozdravila vulkánku za pultíkem, která jí už nevěnovala ani pohled a vyšla do své kanceláře. V duchu se připravovala jak to Sarekovi řekne. Nebyli manželé, neplánovali prozatím děti, ale podle ní bylo fér, aby to věděl dopředu, stejně jako on jí řekl o Pon Farr a mentální poutu mezi manželi. Mohla si tak zvolit jestli by byla ochotná to přijmout.
„Můžu dál?" zeptala se nakukujíc mu do pracovny. Krátce přikývl a pokynul jí rukou dovnitř.
„Přišla si právě vhod, chtěl jsem s tebou mluvit." Vstal a přešel k pohovce, kde se posadil a znovu jí pokynul, tentokrát, aby si k němu sedla.
„A já chtěla mluvit s tebou. Je to důležité," sedla si, jak chtěl. Ať jí plánoval říct cokoliv i pro její odhalení bylo dobré, když člověk seděl. V sedě se nepodlamovala kolena.
„Pak tedy začni," vyzval jí měkkým hlasem, jakým mluvil jen s ní, to už věděla.
„Dala jsem na tvou radu a informovala se u doktora ohledně toho problému... no však víš jakého," přikývl, ale neřekl nic, „Prý si s tím nemám dělat starosti, říkal a díval se na mě jako na slabomyslnou," ušklíbla se, trochu vesele, „Jde tu o jinou věc... víš on říkal, že my dva nemůžeme mít děti. Prý by DNA takového... míšence zkolabovala."
„Já vím," odvětil prostě tím svým nezaujatým, poklidným hlasem, „Už před dvaceti lety, to jsi ještě nebyla ani na světě, vydala vulkánská vědecká rada prohlášení, ve kterém bylo řečeno, že míšení lidí a vulkánců, ať už přirozené nebo umělé, je nemožné. Dochází k regresivnímu rozpadu genetického kódu na lidské a vulkánské komponenty a následně ke kolapsu buněk. Takový plod má životnost od čtyř týdnů do devatenácti měsíců od prvního dělení zárodeční buňky. Poskytnu ti k tomu tématu potřebný materiál, pokud tě to zajímá, ale musím tě varovat, že to je poněkud emocionálně náročné čtení."
„Jak dlouho to víš?" zeptala se. Nějaká prohlášení a materiály o umírání dětí ji nezajímaly, začínala se zlobit, protože jí nic neřekl.
„Od doby, co mi před deseti měsíci oznámili mé nové umístění na Zemi. Prostudoval jsem si všechny dostupné materiály, včetně těchto," vysvětlil, jakoby to byla naprostá samozřejmost a to, že ona o tom nevěděla, nebylo nic divného.
„A oznámit to Mě ses chystal kdy?"ptala se dál hlasem ztišeným potlačovanou zlostí.
„Nebylo relevantní, abys to věděla. Neváže nás žádné pouto, nejsme si zaslíbeni a ani nejsme manželé. Jen bych tě zbytečně rozrušoval," argumentoval dál, jakoby se nic nedělo.
„Ach tak!" odfrkla si, „A co si mi ještě zatajil v zájmu toho, abych se nerozrušovala? Dítě, které máš se svou první ženou? Harém milenek na nějaké cizí planetě? Co?"

„Tvoje dotazy nejsou logické," odvětil, „ale v jednom máš pravdu, už bylo dost nevyřčených slov a neprojevených citů. Chci to změnit," řekl to s takovou vážností, až to naháněla strach a chvění po celém těle, „Za dva dny a osm hodin opouštím Zemi a vracím se na Vulkán."
„Ty mě opouštíš?" vydechla zděšeně.
„Ne, chci, aby si odjela se mnou," zakroutil hlavou, „Amando, chci se dotknout tvé mysli, nyní a pak už navždy. Chci odhalit všechny své vzpomínky a myšlenky v jediném okamžiku naprostého souznění. Chci, aby ses stala druhou polovinou mé mysli, mým rádce, přítelem, milenkou a hlavně manželkou."
„Ty mě žádáš o ruku?" nevěřila tomu, co slyší. V jeden okamžik se tu hádají o tom, co jí zatajil a v druhém jí žádá o ruku. Byla to absurdní situace.
„Ano. Soket je ochotný a hlavně schopný propojit naše mysli již dnes."
„Chceš po mě, abych si tě jeden den vzala a druhý navždycky odletěla na jinou planetu?" ujišťovala se, že správně rozumí a jemu zároveň říkala, co po ní chce, „Nechala tu rodiče, přátele.... proboha vždyť já ještě ani nedostudovala!"
„Neodjíždíš na druhý konec galaxie," řekl smířlivým tonem, trochu jakoby mluvil s dítětem, to jí zvedlo mandle, „Až zařídíme potřebné věci na Vulkánu, tak si vezmu volno a pojedeme tvé rodiče a přátele navštívit. Své studium můžeš dokončit na Vulkánu, stejně jsou tam ideálnější podmínky a nemusíš zůstat jen u výuky malých dětí. I dospělí vulkánci ocení výuku standartu a lidské kultury."
„A co svatební obřad? He?!" snažila se zoufale argumentovat, i když vlastně nevěděla proti čemu. Stát se jeho ženou přeci chtěla, ale teď se v ní proti tomu všechno bouřilo.
„Zásnuby trvají na vulkánu týden oslav. Nemůžeme narvat týden do dvou dnů. Nemáme stroj času!"
„To jsou pouze staré tradice, není nutno je dodržovat a mohou se odložit," trval si dál klidně na svém, „Už jen pouhé úspěšné propojení myslí je zárukou dobrovolného svazku manželů a podpis léčitele, který ho provedl dostatečným právní dokumentem."
„Mluvíme tu jen o vulkánských tradicích a co ty moje? Na ty nemám právo?" pozvedla obočí, „Máš mi dát zásnubní prsten, požádat mého otce o mou ruku. Pak se koná zásnubní večírek a pár měsíců na to svatba. Na obojím jsou přátelé, rodiny, pije se, jí, tancuje a je zábava."
„Dodržíme i lidské tradice, jsou-li pro tebe důležité, ale až na to bude čas." Zdálo se jí, že vůbec nehodlá pochopit, co mu tu říká. Jakoby prostě už teď byla poslušnou vulkánskou manželkou, co sklapne podpatky, když jí manžel něco nařídí. Štvalo jí to, nehodlala se takhle podřizovat a vůbec nezáleželo na to, že to byla jen hra.
„Ne," vydechla. Šlo jí to přes rty těžce, bolestně, ale řekla to.
„Nechceš už se sem vracet?" zeptal se zmateně, zřejmě vůbec nic nepochopil. Polkl slzy, které se jí draly do očí. Nechtěla už kvůli němu znovu brečet. Vlastně měla dojem, že ho nechce už nikdy ani vidět.
„Moje odpověď je ne, nevezmu si tě," řekla to celou větou, jasně, tak aby to pochopil a vstala. Natáhl se po ní, udělal to jistě bezděky, ale přesto sevřel dlaň krátce kolem jejího zápěstí. Zatoužila se mu vytrhnout, utíkat pryč, někam daleko, kde by ho už nikdy nepotkala. Chtěla, aby odešel, míhalo se jí to zas a znovu v hlavě, jaký klid bude mít až tu nebude.
V jeho tváři se odrazila hluboká bolest.
Strnula, morbidně uchvácená jedinou vteřinou, kdy mu z obličeje spadla maska kontroly a na povrch se vydralo něco z jeho citů, co nikdo neměl nikdy spatřit. Pak to bylo pryč, nahrazené ještě bezbarvější výrazem, než jaký kdy viděla na jeho tváři.
Pustil ji.
Couvla, pomalu do středu místnosti. Mimo jeho dosah, dál od něj a zároveň se mu chtěla vrhnout do náruče.
„Sareku...," promluvila na něj v zoufalé snaze alespoň o to, aby jí nezačal nenávidět. Slzy jí při tom dusily v krku a pálily v očích.
Vstal, prudce a rázně, a obrátil se k ní zády. Sepjal ruce za zády, hrdě se narovnal. Najednou z něho čišela taková nadřazenost a povýšenost, že i jediný pohled na něj musel každého soudného člověka urazit,
„Nedále nebudu vaše služby potřebovat, slečno Graysonová," promluvil stejně odměřeným hlasem

profesionála, jaký měl, když spolu hovořili poprvé, „Vaše hodnocení předám panu Swenovi. Myslím, že vaší příkladnou práci mohu doporučit i velvyslanci, který mě zastoupí. Můžete jít.“ Sklonila hlavu až na prsa.
„Rozumím,“ zamumlala a tiše, jako se spráskaný pes plíží ke své boudě, opustila místnost.
°°0°°
Soket se narodil s výjimečně silnými telepatickými schopnostmi, tak se stal tím jediným, čím mohl, léčitelem. Ponořil se do studia logiky víc, než ostatní, ovládl svou mysl do hloubky a naučil se i směrovat mysl jiných. Neuznával jiný způsob života, než život v logice a kontrole emocí, případně jejich odbourání do míry, jaké to jen bylo možné.
Pak ho požádali, aby odletěl na Zemi a staral se o tam usídlené vulkánce. Neodmítl, nezaváhal, bral jako povinnost, že je bude léčit a nenechá je v rukou primitivních lidí, kteří neměli o mysli, ale ani o těle, dostatečné vědomosti. Přicestoval s domněnkou, že na Zemi není nic, co by ho zaujalo, jenže pak prodělal šok.
Zjistil, že lidé sice nekontrolují své emoce, ale nejsou to primitivové. Že měli a mají filosofii, vědce, umělce nad jejich prací se může i logice oddaný vulkánec hluboce zamyslet. Zjistil, že jejich kultura je stejně zajímavá a v mnoha ohledech i stejně vzácná jako vulkánská.
Pozoroval je z povzdálí. Nejdříve přetáhl lhůtu tří měsíčního umístění jednou, pak podruhé a než se sám nadál trávil na Zemi pátý rok.
Jednoho dne, shodou okolností to bylo, když poprvé spatřil Sareka, snad proto, že to byl teprve druhý nezaslíbený vulkánec, se kterým se setkal, se sám sebe zeptal „Proč nikdy vulkánec a pozemšťan nespojili svoje životy?“
Nejdřív to byla pouhá myšlenka, které se ovšem měla dnes stát skutečností a on měl být ten, kdo jí přivede v realitu. Jenže se asi něco ošklivě pokazilo, protože meditační svíčka poklidně dohořela a zhasla a Sarek s Amandou se nedostavili.
Musel zjistit, co se stalo.
Sarek stál prostě jen tak v kanceláři a byl bolestně zmatený. Nezáleželo na tom, jak se to snažil zakrýt, nakolik své emoce potlačil a jaké si vybudoval mentální bariéry, před Soketem se nedalo jen tak něco skrýt.
„Nedostavili jste se,“ promluvil, když dostatečně a nenásilně prostudoval Sarekovo rozpoložení. Nemusel se ptát, co se stalo, bylo to víc, než zřejmé ze zoufalého křiku jeho mysli ztlumeného pod příkrovem logiky.
Obrátil se k němu, pomalu a utkvěl na Soketovi zdánlivě netečným pohledem v kamenné tváři.
„Odmítla mou nabídku,“ uvedl důvod a hned přidal omluvu, „Měl jsem vás informovat, že se nedostavíme, ale... zapomněl jsem. Omlouvám se.“
„Omluva přijata, příčina byla dostatečná,“ jak by řekli lidé, mávl nad tím rukou, „Teď mluv.“
„Není, co bych řekl, skutečnost je taková jaká je,“ odmítl se podělit s hrdostí jemu vlastní.
„Tvá mysl do světa ale doslova křičí,“ podotkl.
„Omlouvám se. Utlumím projevy svých myšlenek,“ přislíbil a taky se o to pokusil. Soket s jistou dávkou obdivu sledoval, jak podle velvyslanec Sarek, o kterém se hovořilo jako o vulkánci s divokým srdcem, dokázal upevnit své mentální bariery, tak, že skrz ně skutečně skoro nic neprosakovalo ven. Muselo ho to ale stát mnoho sil.
„Naopak, projev je v řeči,“ zatlačil na něj znovu. Nemínil nechat celou situaci takovou, jaká podle všeho byla.
„Dobrá tedy,“ souhlasil, snad trochu podrážděně, „Odvrhla mě, stejně tak jako má první žena. Zvolila si pro svůj život jinou cestu, která nevede po mém boku.“
„Je to lidská žena. Lidé jsou velmi omylní.“
„Ona se nemýlí,“ odporoval, „Z mých pozorování a logiky vyplívá, že chyba je ve mně. Má první žena byla vulkánka vyznávající logiku nadevše. Naprostý opak nelogické a emocionální Amandy. Přesto obě usoudili, že nejsem vhodný k tomu, aby se mnou strávily své životy. Vím, že chyba je ve mně, jako v osobě,“ řekl to s přesvědčením, které se Soketovi zcela nelogicky nezamlouvalo, „Pocházím ze starého rodu, jehož kořeny lze dohledat až k samotným prvním příznivcům Suraka, jsem pokrevně spřízněn s T'pau, moji předci zasedali ve vulkánské radě a můj děd vedl první

kontakt s lidskou rasou. Po krvi jsem vhodnou a logickou volbou, osobně zřejmě ale postrádám potenciál svých předků."
„Připouštím, že stoprocentní neúspěšnost má už relevantní hodnotu, ale pořád myslím, že se unáhlujete," projevil svůj názor, „Její odmítnutí je již minulostí, je neměnné a proto je nelogické se jím zabývat. Jednejte v přítomnosti a měňte změnitelnou budoucnost. Vyhledejte si jinou družku."
„Já si družku našel a nemíním si hledat jinou. Pokud mě nechce, pak zůstanu po zbytek svého života sám a v ústraní. Nehledě na to, jak krátký to bude život," byl rozhodnutý a nic podle všeho jeho nelogické rozhodnutí nemohlo změnit, „Teď si přeji být sám."
Chtěl argumentovat, že oddanost ženě, která vede ke smrti, navíc velmi bolestivé a potupné, je nelogická, ba až nesmyslná, ale postoj, který Sarek k celé věci zaujal naznačoval, že by nebyl ochotný přijmout logické argumenty.
Jeho mysl se zřejmě dostala do smyčky beznaděje, která se dala rozetnout pouze Amandiným přijetím jeho nabídky, Sarekovou smrtí nebo jinou ženou. Jinou ženu Soket neměl, zabít Sareka bylo nelogické, proto jedinou možností jak mu pomoci, bylo přesvědčit Amandu, že udělala chybu.
Krátkým pokývnutím se rozloučil a odspěchal do své kanceláře, aby učinil všechny potřebné kroky.
Jeho učeň, Tovek, se dostavil dvě minuty a dvanáct sekund po tom, co ho zavolal do své kanceláře.
Soket si v duchu poznamenal, že je to Tovekův osobní rekord, který jak léčitel předpokládal, příště o několik vteřin vylepší. Jen ho zajímalo, kdy Tovek dosáhne své hranice.
„Napíšeme obřadní list. Připrav pergamen a psací potřeby. Vše bude zaznamenáno v obřadní vulkánštině," vyzval ho hned, jak vstoupil a v duchu zvažoval, jestli jí bude vůbec Amanda rozumět. Pokud ne, ať si ji dá přeložit počítačem.
„Jak si přejete učiteli," kývl pokorně hlavou, vyhledal potřebné předměty a posadil se na zem, aby mohl začít.
„Bude to žádost o neprodlené dostavení se k Koon-ut-kal-if-fee," řekl s přirozenou lehkostí, jakoby mluvil o počasí a milostivě přehlédl šok, který se Tovekovi krátce mihl po tváři.
„Učiteli," začal obezřetně, hlasem i na vulkánce nepřirozeně klidným, což Soket kvitoval s hrdostí na svého žáka, „v první řadě nejsme na Vulkánu, nejsou zde obřadní místa, kam by se měla dostavit. A pak, už víc jak osm století se nestalo, že by kterákoliv vulkánka odmítla vstoupit v tak významný čas svého druha na svatou půdu. To už je pravděpodobnější, že vyvolá výzvu."
„To je vše pravda," souhlasil s jeho analýzou, „V našem případě je však nejpodstatnější fakt, že se žádné Koon-ut-kal-if-fee konat neplánuje. My pouze chceme, aby si to Amanda Graysonová myslela."
„Nerozumím. Budeme jí lhát? Z jakého důvodu?" vyptával se.
„Nebudeme jí lhát, pouze učiníme kroky, které by stejně byly vykonány, poněkud dříve, než to je nezbytně nutné," vysvětlil, „Sarek si vybral za družku právě Amandu Graysonovou a odmítá jakoukoliv jinou. Ona zase odmítla jeho. Logicky by tedy v budoucnu neodvratně nastala situace, kdy by Sarek upadl do Plak Tow a žádal si přítomnost své vyvolené. Léčitel za něho odpovědný, by pak učinil to k čemu se na ní chystáme my."
„Pokud ho ale nechce, pak my nemáme právo ji nutit," podotkl a bylo znát, že je z léčitelova chování přinejmenším zmatený, ne přímo rozhořčený.
„Z mých pozorování a z lidské literatury vyplívá, že lidé si uvědomí hodnotu toho co mají, až v okamžiku kdy hrozí, že o to nenávratně přijdu."
Vnímal ze svého žáka nedůvěru, ale přešel to, vědouc, že až se jeho plán podaří, bude pro lepší věc.
„Stejně nepochopí smysl sdělení," podotkl.
„Ona zná i tento aspekt naší kultury, takže pochopí."
„Ale vždyť je to pozemšťanka!" teď už v tom byla i pro necvičený sluch a mysl slyšet negativní emoce, „Nemá právo znát tyto věci."
„Má, pokud se stane Sarekovou ženou," odpověděl přísně, „A teď pište."
°°0°°
Ignorovala Aiain nepřátelský pohled, kterým ji už od včera večer její kamarádka častovala. Když se jí svěřila, že odmítla Sarekovu nabídku k sňatku, tak jí blondýnka vynadala tak, až stačila Amanda jen překvapeně mrkat. Mluvila o promarněné příležitosti a podobných věcech. Jakoby to snad

Amanda nevěděla, jakoby snad nelitovala, že řekla ne.
Litovala, už od okamžiku, co na ni Sarek tak chladně promluvil a dal najevo, že vše, co mezi nimi bylo, je jen minulost, se kterou si nehodlá lámat hlavu. Podle vulkánského hesla, že co bylo, už nejde odestát, vykročil se vztyčenou hlavou dál. A jí nechal vzadu na cestě.
Přesně tak to cítila, byla si doslova jistá, že Sarek už se pro ni netrápí.
„Prosím Aiao nech toho," požádala úpěnlivě svou kamarádku, která se na ni zase zamračila.
„Nenechám. Ne, dokud se nesebereš a nepudeš to vyžehlit," odsekla, „Už podruhé děláš tu samou hloupost. Jsi naprosto nepoučitelná."
„Tak to není, jen nechci," odmlčela se. Co vlastně nechtěla? Aby s ní jednal jako se svým majetkem? Byl to vulkánský zvyk, to věděla a nikdy dřív jí to starosti nedělalo. Nebo to bylo tím, že musela narychlo opustit rodiny? Bála se toho tak moc, nebo se jí prostě jen nechtělo jít? Nemilovala Sareka dost na to, aby odešla?
Potřásla hlavou. Nemělo smysl už to řešit. Skončilo to. Nebylo cesty zpět, Sarek odlétal na Vulkán, kde si najde jinou ženu a bude šťastně žít bez věčného řešení kulturních rozdílů až do smrti. To už tu ale Amanda nebude, při jeho dlouhověkosti.
„Jdu otevřít," zahučela Aia. Amanda sebou jen cukla, protože si ani neuvědomila, že někdo zvonil. Vstala a šla za Aiaou, čistě jen ze zvědavosti koho si to zas přivedla domů.
„Ahm dobrý podvečer," pozdravila rozpačitě blondýnka vysokého vulkánce stojícího za dveřmi. Jeho ještě netečnější výraz než měli ostatní a znak připnutý na šatech jasně ukazoval, že je to student léčitelství.
„Amanda Graysonová?" těkal pohledem mezi nimi.
„To jsem já," zamumlala Amanda, neméně zmatená jeho přítomností jako Aia, „Stalo se něco?"
„Tohle vám mám předat." Podal jí svitek.
Nejistě ho rozvázala a rozvinula. Byl nový, stejně tak i inkoust na něm, ale jednoznačně obřadní. Ještě nikdy nic podobného neměla v ruce, ani ji nikdy nenapadlo, že by mohla mít. Přejela pohledem znaky na svitku, byla to stará obřadní vulkánština, většině z toho nerozuměla až na několik skoro děsivých slov.
„Co to znamená?!" dožadovala se u vulkánce vysvětlení.
„Znamená to, to, co to znamená," odpověděl trochu kostrbatě, standart mu nebyl blízký. Bez dalšího slova se otočil a odešel.
„Hej! Počkejte!" volala za ním zbytečně, „Co to má znamenat? Vždyť já to ani pořádně nepřečtu! Slyšíte mě!" Sice za ním vyběhla ven a hnala se chodbou, ale on byl rychlejší. Už jen zahlédla jeho hábit, jak zmizel ve dveřích zavírajícího se turbovýtahu. Byl pryč a ona nevěděla nic.
„Co se stalo? Co ti to donesl?" zeptal se která zrovna také doběhla.
„Sarek on je....," zarazila se, nemohla to Ani říct a porušit tak slib, který dala Sarekovi, „Musím ho teď hned najít, jinak se mu něco stane."
„Co?"zeptala se Aia, ale už neměla šanci dostat odpověď, protože Amanda, stejně jako předtím vulkánec, zmizela v turbovýtahu.
Teď už chápala proč Sarek tak pospíchal na Vulkán a chtěl si ji okamžitě vzít. Potřeboval družku, potřeboval jí, protože prožíval Pon Farr. Jediné, co nechápala, bylo, že jí to neřekl. Snad se za to styděl, nebo nechtěl, aby si ho vzala jen proto. Jenže teď buď zemře, nebo si vezme jinou ženu, kterou nebude chtít. To nemohla dopustit. Za žádných okolností ne, protože ho milovala.
TAXI se táhlo městem zoufale pomalu, jelikož byla zácpa. Jasně se jí při tom v hlavě vybavily sliby politiků, že s jejich novými dopravními zákony nebudou žádné zácpy ani nehody a přitom to bylo pořád stejně. Jenže teď by opravdu potřebovala, aby alespoň jeden ministr dopravy nelhal.
Poslední úsek k letišti se naštěstí táhl po zemi, takže vystoupila a vzalo to pěšky. Čas běžel, měla jen dvacet minut na to, aby překonala skoro pět kilometrů. Marně si vzpomněla na hodiny tělesné výchovy, které trávila místo na cvičišti s ostatními vsedě pod schody s knihou v ruce. Teď by se jí trochu lepší kondička hodila.
Proběhla parkem kolem sochy Zefrana Kochrana ukazujícího k nebesům, přes silnici mezi brzdícími vozidly a obrovskými prosklenými dveřmi do letištní haly.
Rozhlédla se kolem sebe, přes dav lidí mnoha ras nic neviděla. Stoupla si na špičky, ale i to bylo k

ničemu. Před nosem jí prošla drobná, tak metr vysoká, zelená osoba nesoucí na hlavě šestkrát tak velký komínek zavazedel. Amanda jen překvapeně zamrkala a protáhla se jí rychle za zády.
„Let 992, loď Fenix, směr Vulkán, bude odlétat ze sila 12 za deset minut. Cestující nechť se dostaví k vchodům 5,6 a 7," hlásal zrovna příjemný ženský hlas, načež tu samou zprávu začal opakovat ve vulkánštině a pak v dalších jazycích. To byl Sarekův let, který musela Amanda stihnout. Oddechla si, deset minut byl hodně času, jen kdyby věděla, kde jsou vchody 5,6 a 7.
Doběhla k mapě a zoufale na ní začala hledat. Nemělo by to být těžké, nejednalo se o národní park s rozlohou stovek kilometrů, ale halu. Jenže Amanda byla odjakživa naprosto tupá na mapy a orientaci všeobecně. Dokázala se ztratit i v obchodním době přes navigaci skeneru. Správné vchody se jí podařilo najít až při dalším hlášení, které přišlo o pět minut později a navíc zjistila, že je na úplně opačném konci haly.
Musela si pospíšit. Kličkovala davem zhruba směrem kde tušila, že by vchody mohly být. Po cestě se zapletla mezi dvacetihlavou rodinu andorianů, kteří nešetřili i peprnějšími nadávkami. Potom málem čelně narazila do obrovské opice s modrou srstí a dvěma nosy, co to bylo za druh netušila, každopádně se mu ve standartu omluvila, ale asi jí moc nerozuměl, protože z něho vyšlo jen pár skřeků. Kdo ví, jestli byl vůbec inteligentní a nebyl to jen něčí ztracený domácí mazlíček.
Nakonec se zastavila kousek od fontány, kde měla výhled na všechny tři vchody. Stejně nic pořádného neviděla, tak si vylezla na okraj kamenného obrubníčku a opřela se o jedno z ramen fontány. Na ruku jí tekla voda, ale to jí nevadilo.
Až u vchodu 5 uviděla skupinu tří vulkánců, kteří svým nevýrazným béžovým vzhledem vyčnívali s převážně extravagantního oblečení ostatních.
„Sareku!" zavolala, jak hlasitě jen dokázala, ale buď ji neslyšel, nebo ji úmyslně ignoroval. Ať tak nebo tak, byl už skoro u kontroly cestovního povolení.
Seskočila z fontány, ale bota ji podklouzla, takže skončila nohou rovnou ve vodě. Zaklela, trochu peprněji, než by bylo na její pohlaví vhodné a vylezla ven. Nohu nejen, že měla mokrou a v botě jí čvachtalo, navíc ji bolela. Nedbala na to a kulhavě se rozběhla ke vchodu pět.
„Sareku! Sareku!" volala jako zběsilá, i když nevěděla, jestli ji vůbec slyší. Dávno už ho při své malé výšce ztratila ze zorného pole, jen tu a tam zahlédla cíp pískového hábitu. Protáhla se mezi dvěma za sebou jedoucími vozíky se zavazadly a dostala se na volný prostor, přes který viděla Sareka a dva společníky, jak předkládají cestovní povolení.
„Sareku!" zavolala znovu a už s nadšením, že se jí to podaří, že ho dostihne včas, se rozeběhla přes ten malý volný prostor. Ale nic se nepodařilo, jak mělo. Stihla by to, kdyby jí do cesty nevběhl malinký orionský pes s osmi nohama. Pokusila se ho ještě oběhnout, ale on byl rychlejší a vlétl jí rovnou pod nohy. Zakopla o něj, při pádu na zem slyšela, jak kdesi za ní úpěnlivě zakňučel a pak už se jen rozplácla po kamenné podlaze jak široká tak dlouhá. Narazila si dlaně, kolena a nechtěně se kousla do rtu, takže jí po bradě začala téct krev.
Zůstala ležet na zemi, lidé se kolem ní srocovali, ale nikdo se moc nehnal ji pomoct. Spíše jen tak okukovali. Nevadilo jí to, jen jí v hlavě znělo, že už je pozdě na to vstávat, protože Sarek už je určitě na druhé straně přepravního boxu. Neslyšel ji, neviděl, neví, že tu byla a ona už nemůže nic napravit. Dokonce ani neví, kde Sarek na Vulkánu bydlí.
Silné, horké ruce jí sevřely ramena a začaly ji zvedat na nohy. Zaklonila hlavu, aby se střetla s pohledem svého zachránce. Uviděla Sarekovu stále klidnou, vyrovnanou tvář a jeho tmavě hnědé oči, které se leskly jistými obavami o její zdraví. Postavil ji na nohy snadno, jako by byla panenka a nevážila ani kilo.
„Sareku." Cítila, jak se usmála doslova jako pitomec. Krátce zhodnotil její vzhled pohledem, uchopil ji pod loktem a odvedl k lavičce.
„Sedni si," nařídil ji. Poslechla bez jediného zaváhání, stejně jí hrozně bolela kolena a bylo nepříjemné stát v mokré botě.
„Tady. Přitiskni si to na ret, abys zastavila krvácení," podal jí bílý látkový kapesník. Nevěděla, že něco takového vulkánci vůbec mají, ale teď se to hodilo.
„Vezmu si tě, odletím s tebou na Vulkán, třeba hned teď," zahuhlala přes kapesník přitisknutý k puse, „Nenechám tě zemřít. Miluji tě" Povzbudivě se na něho usmála, doufaje, že to pomůže.

„Nerozumím," zareagoval na to upřímně zmateně.
„Já vím, co se děje, Soket mi to všechno napsal," ztišila hlas k šepotu, „Kdyby si mi řekl, že už nastal tvůj čas, tak bych nezaváhala ani na okamžik. Pochopila bych proč na mě tak naléháš a proč se musíš tak rychle vrátit na Vulkán."
„Já se nevracím na Vulkán rychle, naopak jsem tu o tři měsíce déle, než jsem měl být," argumentoval, „Navíc tě mohu ujistit, že neprožívám Pon Farr a nevím, co tě na tu myšlenku přivedlo."
„Ale Soket... on...," zašátrala v kapse odkud vytáhl pomačkaný svitek, „Poslal mi tohle, pochopila jsem to tak, že ti hrozí... nebezpečí."
Sarek si od ní svitek převzal, rozevřel ho a nahlédl dovnitř. Zřejmě mu stačilo přečíst jedinou řádku, aby byl víc než překvapený. Obočí mu vyletělo vzhůru a rozhodně se zatvářil hodně překvapeně, vlastně skoro šokovaně.
„Tohle je vskutku.... fascinující," vyjádřil se nakonec, když dočetl, „O podobných výzvách jsem četl jen ve starých kronikách, viděl jsem jeden přepis, ale ve skutečnosti jsem ji nikdy neviděl. Musí to být jistě několik století, co ji nějaká žena dostala. Budeš jistě jediná přinejmenším v tomto kvadrantu, která ji vlastní a je pro ni určena."
„Výborně, můžu to prodat do muzea," odsekla s hořkostí. Najednou si připadala jako hlupák, kterého někdo napálil. Netušila, že vulkánci mají tak zvrácený smysl pro humor. Možná tu někde Soket stál a teď se zplna hrdla smál, tomu jak se tu ztrapnila. Mokrá, pomačkaná, zpocená, potlučená a s krvavou pusou. Ohromná zábava.
„To ne! Není to něco, co se veřejně ukazuje jako nějaká rarita," zamítl prudce její nápad s muzeem, „Netuším, proč ti to Soket poslal, snad učinil unáhlený závěr z jednoho mého prohlášení," přemýšlel nahlas.
„Jakého prohlášení?" zeptala se spíše pro formu, pocit, že si tu z ní tropí šašky, sílil.
„Řekl jsem," váhavě se odmlčel, „že nechci jinou družku a manželku než tebe, už nikdy. Byl jsem a stále jsem, rozhodnutý uchýlit se do soukromí svého domu a žít dokud to bude možné."
„Dokud nezemřeš? To myslíš vážně! Není to logické," nechtělo se jí tomu věřit. Nebylo logické, aby něco takového udělal, když bylo jistě mnoho žen, které by ho chtěly.
„Ne vše je o logice, je to také o cti, sebeúctě a jiných důležitých věcech. Dvakrát jsem hledal družku a dvakrát zklamal. To není náhoda." Trochu sklonil hlavu a nahrbil záda, jakoby mu na to dopadla neznámá tíha.
„Nezklamal, vždyť jsem tady," řekla naléhavě. Bezděky mu položila ruku na tvář. Ucukl, sevřel jí v zápěstí a sundal si její dlaň z tváře, výraz měl při tom dokonale netečný.
„Ne, Amando. Ne na veřejnosti," požádal ji přísně, dál ji ale svíral zápěstí. Snad na to zapomněl, nebo to udělal úmyslně.
„A v soukromí mohu?" zeptala se s laskavím úsměvem, vyprostila svou ruku z jeho stisku a zvedla dva prsty, „Chci se stát tvou přítelkyní, družkou, milenkou a manželkou. Setrvat s tebou v prchavém doteku navždy." Pokusila se vytvořit něco, co alespoň připomínalo jednu z mnoha vulkánských formulací, která se používala vždy jen k jedinému účelu.
Snad váhal, jelikož nevěřil jak moc vážně to myslí, ale ona si to skutečně přála. Teď to pochopila jasně a čistě. Zároveň se v duchu smála Saketově mazanosti, vyzrál na ni a donutil jí si uvědomit co má, dřív než to mohla skutečně ztratit.
„Chci být tvou součástí a přeji si, aby ses ty stala mou," odpověděl a přitiskl svoje prsty na její. Bylo rozhodnuto.
°°0°°
Přejel jí rukou po spánku, pod prsty cítil jemné chloupky a ještě jemnější pramínky vlasů. Dotýkat se jí teď bylo úplně jiné. Mělo to jiný význam. Bylo to silnější, než co kdy dřív poznal, včetně doteku myslí, kterým prošel se svou první ženou během Pon Farr.
Mírně se pohnula ze spánku a vydala nejasný povzdech. Lidé když snili, často se to projevovalo i na jejich těle, to věděl, ale teď poprvé toho byl svědkem.
„Pak už ti nebudu muset všechno vysvětlovat?" Zeptala se ho Amanda před tím, než léčitel spojil jejich mysli. Chtěl by říct, že nebude, ale nebyla to pravda. Splynutí mu na jeden prchavý moment

dovolilo v oslnivém záblesku spatřit celý její život. Její vzpomínky byly neúplné, zastřené, často evidentně doplněné fantazií, ale i tak se toho o ní dozvěděl vše a zároveň nic. Bylo mu dovoleno vidět, jak nadšená byla, když se poprvé sama postavila na nohy, její první dobrou známku ve škole, její první noc strávenou studiem v knihovně, pak i první okamžik kdy ho viděla. Od té chvíle byla její mysl naplněná právě jen jím, Sarekem, prolínaly ji vzpomínky na něj, myšlenky na něj a pocity s ním spojené. To bylo důležité, do těchto pocitů se ponořil a doslova se v nich utopil.
Pochopil a přijal její city k němu, porozuměl smyslu jejího odmítnutí, i když ona sama ho nedokázala vyjádřit, ovšem i tak pro něho zůstávala záhadou. Záhadou, kterou toužil řešit po zbytek jejich společného života. Těšil se na to a byl odhodlaný investovat do toho všechno své úsilí.
Až když opustil její mysl, uvědomil si, že to co mu připadalo jako hodiny utápění se v její mysli, bylo sotva deset minut. V místnosti byli už sami, Soket se moudře vytratil, než se znovu vrátili do vlastních myslí a vlastních těl.
Amanda brečela, nejdříve se obával, že jí to příliš vyděsilo, ale hmatatelné štěstí, které od ní klouzalo po jemném poutu hluboko na okraji jeho mysli, ho ubezpečilo, že vše je v pořádku. Objal ji, přitiskl si ji na hruď, ale neřekl jediné chlácholivé slovo. Nebylo třeba mluvit, stačilo jen se vzájemně dotknout.
Vzlykala mu do šatů dlouho, někdy usedavě, pak zase s nádechem smíchu, až ji nakonec přemohly emoce docela a ona únavou usnula. A tak se stalo, že už jí tu tři hodiny, strnulý v jediné nepohodlné poloze v pololehu na pohovce svého apartmá, držel a nechával spát na svém hrudníku.
„Může být člověk opilí splynutím myslí?“ zeptala se spánkem trochu ochraptělým hlasem.
„Netuším, jaké následky to může mít u člověka,“ odvětil polohlasně.
„Já se cítím opile,“ zamumlala, potom se tichounce zasmála. Cítil, že je v rozpacích, ovšem už věděl, že to nejsou špatné rozpaky, ale ty dobré. Bylo doslova fascinující, že jedna emoce mohla být vykládána jako pozitivní i jako negativní.
„Tohle je naše svatební noc,“ pozvedla k němu poprvé svoje modré oči, ve kterých se blýskalo šibalství, doslova ho z ní cítil, „Víš, co to znamená v naší kultuře?“
'Jistě,' odpověděl, aniž by použil hlas, jen v myšlenkách. Chtěl vyzkoušet jestli jejich spojení dosahuje takové hloubky, aby ho mohla slyšet beze slov. Jen svou myslí. U vulkánských párů to tak bylo, ale tam byli oba telepaté.
Zamračila se.
„Slyším tě a rozumím, ale nemyslím, že bych ti dokázala odpovědět. Nejsem telepat,“ trochu úzkostlivě nakrčila nos.
'Zkus to,' pobídl ji opět, 'Stačí chtít mi něco říct, vyslovit to, ale nepoužít přitom hlas,' poradil ji, i když sám nevěděl, jestli to u ní tak bude fungovat. Pro něho to bylo něco jiného, on byl telepat, i když slabý.
Semkla rty, nakrčila nos i čelo, soustředění z ní přímo sálalo. Mohl cítit jak se její mysl trochu klidní, jak se ustaluje v jasnější proud, na který byl ve vlastním vědomí zvyklý a pak se zaměřuje na něj.
'Miluji tě,' sdělila mu jasně a čistě, kromě toho ho ale zaplavila i silnými emocemi, které se pro její vnímání k těm dvou slovům vázaly a nejasnými obrazy jich dvou, při kterých se ona začervenala a on by se zazelenal, kdyby toho byl schopen. Takhle sebou jen trochu cukl a dlouze se na ni podíval. Bylo to nevyhnutelné, chtěli to oba až zoufale. On určitě. Vzedmul se v něm přirozený majetnický pud každého vulkánce. Získal její mysl, její duši a teď si žádal její tělo, nehledě na to jak nelogické bylo mít sex jen tak z čisté potřeby.
Vstal, jí vytáhl na nohy a přitiskl do náruče. Ruce ovinul kolem jejího těla, až cítil tep jejího srdce na hrudi a křehkost jejího chladného těla. Podepřel jí bradu a pozvedl její obličej ke svému. Políbil ji. Konečně už pořádně věděl jak, její vzpomínky a chabé zkušenosti mu poskytly základní informace. Teď to stačilo jen vyzkoušet.
Pohnul rty proti jejím a ona mu odpověděla stejně, rukama ho přitom objala kolem krku, aby si ho přitáhla blíž k sobě. Cítil chuť jejích slin v puse, když prohloubila polibek a zjistil, že to vůbec není nepříjemné, ani nechutné, jak se mu to zdálo dřív. Ač nechtíc, odtáhl se od ní, ale jen proto, aby ji uchopil za ruku a odvedl do své ložnice.

Na prahu se ho pustila, opřela se o futra a nahlédla dovnitř, jakoby vstupovala do nějakého tajemného prostoru. Nechal ji, aby se sama rozkoukala, i když na jedné posteli a meditačním koutku neviděl nic zajímavého, a mezitím si sundal hábit a vrchní tuniku, obojí pečlivě složil na své místo.
„Potřebovalo by to sem nějaké květiny," podotkla a obezřetně došla až k němu. Cítil obavy, očekávání, radost, nervozitu. Jeho svět doposud prostý mnoha odstínů emocí byl naplněn změtí, kterou s sebou přinesla ona. Nebylo to vůbec špatné, vlastně naopak, už by to nechtěl jinak.
Položila mu ruce na tvář, nechtěně tak prohloubila jejich spojení, ale to vůbec nevadilo. To zachvění silných emocí, také její touhy, mu příjemně rozechvělo páteř. Jindy by ten pocit potlačil dřív, než by se stačil dostat do slabin, ale tentokrát byl víc než žádoucí, nechal ho proto plně rozvinout.
Sklouzla rukama po jeho krku k zapínání, se kterým se její drobné, rozechvělé prsty začaly těžce potýkat. Chtěl jí pomoct, ale byl odmítnut dřív, než to stačil vyslovit. Ne hlasem, nýbrž zamítavou myšlenkou. Učila se rychleji než by si myslel, že je možné.
Respektoval její přání a místo toho, aby jí pomáhal, sám se pustil do svlékání jejího oblečení. Kdyby byli oba vulkánci, tak by se svlékli samy pro zefektivnění celého procesu, ovšem s ní to musel udělat po lidském způsobu a pro lidi bylo vzájemné zbavování oblečení důležitou součástí předehry. Přinejmenším Amanda to tam chápala.
Zatím co ona se pořád potýkala s teprve druhou sponou jeho šatů, on už svými šikovnými prsty porozepínal všechny knoflíčky na boku její halenky. Jelikož jí nechtěl přerušovat tím, že jí bude přetahovat oblečení přes hlavu, přesunul svou pozornost ke knoflíkům na sukni. V rychlosti rozepnul i je a s posledním knoflíčkem jí plně propínací sukně sklouzla z boků a spadla na zem, jako modrá kaluž u jejích chodidel. Sklouzl pohledem po jejích nohách, na vulkánská měřítka byly krátké a dost oblé, ale jemu se to líbilo.
Nervózně se zasmála.
„Ty už si mě skoro celou svlékl a já ti ještě nesundala ani košili," zamumlala trochu rozpačitá a pobavená zároveň. Zvedl ruce k vlastnímu zapínání. Tentokrát už ho neodehnala a nechala ho, aby si porozepínal všechny spony a sundal oblečení z těla. Po jeho tunice, následovala její halenka. Zvědavě si ji prohlížel. Ňadra měla na vulkánská měřítka velká, hnědé, ztuhlé bradavky svítily z jejího růžového těla.
Zkoumavě přejel prsty po jejím krku, přes jedno ňadro, dolů po břiše až k okraji bílých kalhotek, které byly posledním kousek látky zakrývajícím její tělo. Povzdechla si, záchvěvy vzrušení zavířily její myslí. Objala ho kolem krku, stoupla si na špičku a políbila ho, přitiskla tak své tělo k jeho nahému hrudníku. Objal ji kolem pasu, zejména proto, aby neztratila rovnováhu, když balancovala na špičkách a také proto, že toužil mít ji v objetí.
Byl to neobvykle vzrušující pocit, jak se její chladná kůže k němu tiskla. Jasně cítil její bradavky otírající se o jeho kůži, vnímal vlhké rty líbající jeho krk a pak ruku. Nejdřív mu přejela po žebrech, jakoby je počítala, pak po boku a nakonec zamířila dopředu ke slabinám. Nerozepnula mu kalhoty, jak očekával, nýbrž přejela přes látku prsty po jeho z části vzrušeném penisu. Potlačil povzdech, který se mu dral na rty, vulkánci nevzdychají, nikdy.
Další záchvěv tichého smíchu se mu otřel o ucho, společně s chladným vzduchem z jejích plic.
„To zatím není tak strašné," prohlásila. Moc dobře věděl, co má na mysli a její slova ho proto donutila k jemnému úsměvu, i když nechtěl. Sklonil se k rameni, na které vtiskl několik polibků. Její tělo chutnalo slaně, a přestože se prakticky nehýbala, bylo pokryté vlhkou vrstvou potu.
„Ještě nejsem plně vzrušený," odpověděl ji
Odtáhla se, pohlédla mu do očí a pak mírně kývla, jakoby říkala, že to bere na vědomí. Tlakem do ramen ho donutila posadit se na postel. Nebránil se jejímu vedení, protože ji chtěl poskytnout všechen prostor, jak jen šlo. Nedokázal si ani představit, že by jí byť neúmyslně ublížil.
Posadila se mu obkročmo na klín, rukama se mu opírala o ramena a zhlížela na něj trochu z výšky. Její klín se mu otíral o rozkrok, trochu se posunul, aby ten kontakt byl intenzivnější. Další vlna vzrušení mu nahnala krev do penisu, bylo to příjemné a nepříjemné zároveň. Už neplánoval nic daleko do budoucna, teď už jen chtěl, aby mu sundala kalhoty.
Vyslyšela jeho přání, ač bylo nevyslovené. Už o poznání zručněji rozepnula přezku na jeho kalhotách a stáhla mu je z boků. Na rozdíl od něj, je nesložila, ale hodila někam stranou. Teď nad

ním stála a hleděla mu do rozkroku v překvapení. Také si do něho shlédl. Sám tam neviděl nic extrémně zajímavého, jen svůj vzrušený penis čnící do prostoru.
„Nemusíme mít dnes pohlavní styk, pokud tě to zatím příliš děsí," ubezpečil ji, jeho mysl se rychle vrátila z toulek v jejich vzájemné vášni a odpoutala se od prožitků těla, „Existují i jiné metody vzájemného uspokojení."
„Ne, to ne," zakroutila zamítavě hlavou, „Jen budu muset do budoucna sepsat příručku se svými poznatky o vulkánské anatomii." zasmála se vlastnímu vtipu, on to nijak nekomentoval, podle něho to nebylo nutné. Stejně to nemyslela vážně, tedy skoro ne.
„Pojď ke mně, Amando," vyzval ji a natáhl k ní ruku. Uchopila ji. V ten moment mu do mysli prosákly další obrazy, tentokrát už ne tak příjemné, jako ty které od ní vnímal doposud. Byl to nejasný obraz jí ležící na posteli a jeho jak ji zraňuje v násilném milostném aktu. To byla představa, kterou bylo nutno korelovat.
Za boky si ji vtáhl mezi kolena, kde jí nohama majetnicky sevřel. Zatím co jemně líbal její břicho, užívaje si tichých povzdechů, které tím vyloudil z jejího hrdla, stáhl bílé kalhotky z jejího těla. Stejně zvědavě jako si předtím prohlížel její ňadra a hnědé bradavky, teď pohledem zkoumal její klín. Na rozdíl od vulkánek ho měla pokrytý hustou vrstvou do zlatova zbarvených chloupků. V celkovém náhledu na její tělo to bylo velice estetické.
Klesl zády na postel, její tělo stáhl sebou. Cítil, jak se jeho penis přitiskl na vnitřní stranu jejího stehna, jak se otírá o její chladnou kůži a byl to ten nejúžasnější pocit, co zažil. Obrátil ji prudce pod sebe, tak se mohl o její stehno líp otírat.
'Amando. Milovaná,' zašeptal v její mysli v tiché žádosti o pozvání k hlubšímu splynutí. Pochopila a souhlasně přikývla. Přiložil jí prsty na obličej, už ani nemusel vyslovit spojovací formuli, aby se mu její mysl otevřela v celé své chaotické nádheře. Její emoce ho zaplavily ještě intenzivněji než předtím, včetně jejího sexuálního vzrušení, které bylo ale proti jeho vlastnímu divoce bouřícímu v jeho mozku a odrážejícímu se v tepajících slabinách, ustrašené a malé. I tohle bylo nutno napravit. Uchopil ji pomyslně za ruku a vtáhl ji k sobě, zaplavoval ji ohněm, který mu hořel v mysli, dokud necítil, že se v reálném světě pod ním nesvíjí a nevzpíná v intenzivní potřebě tělesného spojení. Pak jí do mysli vnukl představu milování, jak si ho představoval on. Zpočátku pomalého, neuspěchaného, posléze intenzivního vedeného až k bouřlivému vrcholu a hlavně bezbolestného. Ta představa pomalu, ale jistě nahradila její zbytečně násilnou.
Odtáhl prsty od její tváře, spojení sice trochu zesláblo, ale nevrátilo se k prchavému doteku, jaký společně sdíleli ještě před několika okamžiky. Byl to vulkánský způsob jak v okamžiku největšího emocionálního uvolnění své pocity sdílet s druhem.
Pohlédla mu do očí s výzvou. Nemusel být v její mysli, aby pochopil, co chce a co také hodlal udělat.
Vtlačil špičku penisu do chladného, vlhkého vchodu jejího těla. Nepostupoval rychle, měli dostatek času a on měl až nadbytek sebeovládání. Cítil své vlastní prožitky, chladnou vlhkost přijímající jeho penis centimetr po centimetru, tak i její. Horkost vnikající do těla a přinášející jak rozkoš, tak i štiplavou bolest.
Narazil na krátký odpor, po jehož překonání Amandinou myslí proletěl ostrý záchvěv bodavé bolesti a zároveň cítil, jak mu zaryla prsty do ramen. Natáhl se k bolesti, která tak násilně přerušila jejich počínající okamžik naprostého tělesného i duševního soužití a nechal ji proniknout do vlastní mysli. Nezmizela, jen se rozprostřela přes nekonečný prostor jejich spojených myšlenek, takže vyzněla jen jako neurčitý záchvěv.
Ocenila to tím, že mu vyšla intenzivně boky vstříc. Využil její nabídky naprostého oddání se a sobecky si ji vzal. Nejen její tělo, ve kterém se už cítil jako by byl vždy jeho součástí, tak i mysl. Jejich společný chtíč, vášeň, potřeba se mísily v obrovském víru. K uším mu doléhaly zvuky z reálného světa, její roztoužené vzlyky, šustění látky, vlhké zvuky jejich třoucích se těl.
Výbuch uspokojení nejdřív jako jiskřící ohňostroj zaplavil její mysl a stáhl do toho výru i jeho. Musel se bránit, nechtěl ukojit svůj chtíč jen v myšlenkách a fyzicky zůstat neuspokojený a neuspokojitelný, což by se snadno mohlo stát.
Nebránil se ale dlouho, nemusel a naopak on vtáhl jí do ještě větší bouře, než kterou ona si vůbec

dokázala představit. Cítil, že ho znovu doplnila svým vlastním orgasmem, nejen duševním ale i fyzickým. Vnímal, jak se pod ním v reálném světě znovu prudce vzepjala a vykřikla v prožívané rozkoši. Tiskla ho v sobě, nejen fyzicky, ale i v myšlenkách v zoufalé touze, aby ji nikdy neopustil. Konejšivě ji hladil, po těle a i po duši, dokud se neutišila. Potom, ač toužil stejně jako ona navždy zůstat v tomto okamžiku souznění, opustil v jednom doteku prstů na její tváři, společný vír emocí a potom také její tělo.
Klesl na záda vedle ní. Příjemně ukojený emocionálně i fyzicky, snad jen trochu ztuhlý v zádech. Pootočil hlavu k Amandě. Ležela s očima zavřenýma, hrudník se jí stále divoce zvedal, i když dech už se jí pomalu uklidňoval. Sjel pohledem po jejím těle. Nezdálo se, že by byla nějak zraněná, ani na její růžové kůži nespatřil jediný červený otisk ruky, který se obával, že najde. Když se propadl částí mysli do nefyzického světa, bál se, že by mohl neodhadnout svou sílu a příliš ji stisknout, ale nic takového se naštěstí nestalo.
Otevřela oči a pootočila k němu hlavu. Do očí se jí už podruhé za večer nahrnuly slzy, tentokrát si ale nebyl jist, jestli jsou to slzy štěstí. Obrátila se k němu, přitiskla se mu na hruď, doslova jakoby se do něho chtěla vpít. Pomalu ji objal kolem zad.
„Au," vydechla tiše.
„Zranil jsem tě?" začal se strachovat. Co když to neproběhlo tak dobře, jak se zdálo. Přes tenká vlákna napnutá mezi jejich vědomím k němu doléhala, kromě uspokojení a štěstí, i trocha bolesti.
„Ne, jen to trochu štípe," zakroutila hlavou, takže se zároveň zavrtala nosem víc do jeho krku, „Mám dojem, že jsem umřela a přišla do nebe," sdělila mu se smíchem, „Je to vždycky takové?"
Zamyslel se nad její odpovědí. Způsob sdílení emocí, který jí dnes předvedl byl běžnou složkou vulkánského sexuálního života, takže teoreticky by měla odpověď znít „ano", jenže on měl dojem, že v jejich spojení bylo něco víc. On si vybral Amandu dobrovolně a Amanda si vybrala dobrovolně jeho, nebyli si zaslíbení od dětství, podle jeho mínění to muselo něco znamenat. Na rodiči určenou družku se dalo zvyknout, dalo se ji přijmout s veškerou otevřeností, ale nebylo tam na počátku to něco navíc. To čemu by lidé řekli láska.
'Pro nás to bude vždy takové,' přislíbil v myšlenkách, aby svým slovům dodal váhu emocí, které cítil a intimitu, kterou nemohl vyjádřit dokonce ani šeptáním v posteli.
'Miluji tě,' odpověděla mu ona stejně, už bez záplavy emocí tak jako poprvé.
'Jsi mou součástí.' Tentokrát mu skutečně porozuměla. Bezezbytku, bez otázek, pochopila jak to myslí a co k ní cítí. Usmála se a políbila ho krátce na rty.
„Na naše společné zítřky," řekla.

KONEC

Dopsáno: 2011